

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAILEY KARDEŞLER #1

Geni Kaybedemem

BİR FÜÇÜK KASABA AŞKI

CLAIRE KINGSLEY

*Bir gece onları bir araya getirdi.
Bir başka gece ayırdı.*

Grace Miles, Asher'la aralarındaki huzurlu dostluğun özlemini çekmekteydi. Fakat büyümek, yollarının ayrılması demekti. Zaten insanın çocukluğunu derede çamura bulanarak, bir sakızı bölüşerek geçirdiği kişiye âşık olması mümkün müydü ki?

Ancak bu yaz bir şeyler değişmişti. Öyle ki Grace artık Asher'ın neredeyse kendisiyle flört ettiğini düşünecek duruma gelmişti. O kara gözler, kaslı vücut ve muzip gülümseme Grace'in içini bir hoş ediyordu. Asla olmayacağını bildiği şeyleri içten içe ummaya cüret eder olmuştu.

Aslında en yakın arkadaşına âşık olmak çok zor olmasa gerekti ama Asher Bailey için Grace'i sevmek pek de kolay değildi. Komşu kızını kollayan korumacı kardeşlerden saygısızlığa asla göz yummayacak ninesine ve dedikoduyu ata sporu hâline getirmiş küçük kasabada kuşaklardır süregelen bir düşmanlığa kadar bu aşka giden yol hiç de düz değildi.

Fakat Asher, duygularının görmezden gelinemeyecek kadar güçlü olduğundan emindi. Grace'i sevmek riskli değildi. Asıl risk, onu kaybetmekti.

*Ve bir gece, bir öpücük,
her şeyi değiştirdi.*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-6411-10-4

OLIMPOS

● www.olimposdukkkan.com

@ /olimposyayinlari

♪ /olimposyayinlari

f /olimposyayinlari

X /olimposyayin

Geni Kaybedemem

BİR KÜÇÜK KASABA AŞKI

CLAIRE
KINGSLEY

Çeviren: Meryem Bülbül

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

KİTAP HAKKINDA

Bir gece onları bir araya getirdi. Bir başka gece ayırdı.

Grace Miles, Asher'la aralarındaki huzurlu dostluğun özlemini çekmekteydi. Fakat büyümek, yollarının ayrılması demekti. Zaten insanın çocukluğunu derede çamura bulanarak, bir sakızı bölüşerek geçirdiği kişiye âşık olması mümkün müydü ki?

Ancak bu yaz bir şeyler değişmişti. Öyle ki Grace artık Asher'ın neredeyse kendisiyle flört ettiğini düşünecek duruma gelmişti. O kara gözler, kaslı vücut ve muzip gülümseme Grace'in içini bir hoş ediyordu. Asla olmayacağını bildiği şeyleri içten içe ummaya cüret eder olmuştu.

Aslında en yakın arkadaşına âşık olmak çok zor olmasa gerekti ama Asher Bailey için Grace'i sevmek pek de kolay değildi. Komşu kızını kollayan korumacı kardeşlerden saygısızlığa asla göz yummayacak ninesine ve dedikoduyu ata sporu hâline getirmiş küçük kasabada kuşaklardır süregelen bir düşmanlığa kadar bu aşka giden yol hiç de düz değildi.

Fakat Asher, duygularının görmezden gelinemeyecek kadar güçlü olduğundan emindi. Grace'i sevmek riskli değildi. Asıl risk, onu kaybetmekti.

Ve bir gece, bir öpücük, her şeyi değiştirdi.

1

Asher

11 yaş

Yetişkinlerin kulak delici bağırılarıyla irkildim. Elimdeki dalı derenin şırl şırl akan suyuna atıp etrafıma bakındım. Etrafta kardeşlerimden başka kimse yoktu. Evan, muhtemelen ikizlerden saklanmak için bir ağacın tepesine tünemişti. Levi ve Logan ise biraz ötemde, tepeden tırnağa çamura bulanmış Gavin'le birlikteydi.

Bir bağırı daha duydum –gür bir erkek sesiydi– ve karnıma kramplar girdi. Nedenini tam olarak bilemiyordum ama yetişkinler bağırdığında, bana bağıyor olmasalar bile, hep karnım ağrırdı.

Ninemle dedem hiç bağırılmazdı, hele ki birbirlerine hiç. Öyleyse bağırı, Grace'in annesi Bayan Naomi ve babası Bay Miles'tan geliyor olmalıydı.

Grace'in babası diğer babalar gibi onlarla yaşamıyor, ara sıra ziyarete geliyordu. Gelmesinden hiç hoşlanmazdım. Sadece Grace onunla meşgul olup benimle dışarı çıkamamasından değil, gerçi bundan da hoşlanmazdım tabii. Grace benim en yakın arkadaşımı ve babasının olmadığı zamanlar her günümüz beraber geçerdi.

Asıl sorun şuydu ki Bay Miles geldiğinde herkes mutsuz oluyordu. Bir keresinde ninem onun her gelişinde ortalığı dağıttığını, sonra da arkasını toplamadan çekip gittiğini söylemişti. Eskiden bulaşıkları yıkamadan gitmesinden bahsettiğini sanırdım ama şimdi farklı bir dağınıklıktan bahsetmiş olabileceğini düşünüyordum. Yetişkin dağınıklığı.

Bağırışlar dinmek bilmiyor, sesler ta dereye kadar geliyordu. Sığ suyun üstünden atlayıp koşarak Grace'in evine giden bayırı tırmanmaya başladım. *Benim* karnıma ağırlar giriyorsa kim bilir o ne hâldeydi.

Onu bulmam lazımdı.

Seslere bakılırsa anne babası ön kapıdaydı, bu yüzden çimenliği son sürat geçtim. Ninem bahçedeydi ama yanından fırlayarak geçip iki ev arasındaki boşluğa daldığımda arkamdan seslenmedi.

Grace arka bahçede değildi, bahçelerinin bizim eve bakan tarafında da yoktu. Yavaşladım ve sessiz adımlarla ön tarafa yaklaştım. Gizlice ön verandalarına baktım ama orada da değildi.

Sonra kendimi aptal gibi hissettim. Anne babası kavga ederken verandada oturacak hâli yoktu ya.

Saklanıyor olmalıydı.

Bizim bir sürü saklanma yerimiz vardı. En iyilerini Gavin bulurdu ama o aynı zamanda en küçüğümüzdü, denese muhtemelen yılan deliğine bile sığardı. En sevdiğimiz saklanma yerlerinin çoğu evlerin uzağında, bahçelerin de ötesinde, ninemle dedemin arazisindeydi.

Grace'in bayır aşağı koşup dereyi geçtiğini umdum. Belki de bir ağacın altında kavganın bitmesini bekliyordu. Ya da peri bahçesi adını verdiği, anne babasının bağırışlarının duyulmadığı o yere gitmişti.

Ama ben sabahtan beri –onsuz sıkıcı olsa da– derede oynuyordum ve onu hiç görmemiştim. Bıkmış usanmış bir

vaziyette evden çıkıp ta oraya bir yere saklanmaya gidecek olsa beni de yanına alırdı.

Öyleyse buralarda saklanıyor olmalıydı. İzliyordu. Kavgalarını dinliyordu.

Bu düşünce karnımı daha da ağrıttı.

Çalının ardından Bay Miles'a öfkeyle baktım. Ne diye bu kadar bağıırıyordu ki? İri yarı bir adamdı, uzun boyluydu. Televizyon dizilerindeki yetişkinler gibi giyinirdi. Gömlekleri dedeminkiler gibi pazen değildi ve bazen de kravat takardı.

Ondan nefret ediyordum. O gür sesinden, pahalı arabasından nefret ediyordum. Ama en çok da her gelişinde Grace'i ağlatacak bir şeye sebep olmasından nefret ediyordum.

Görünmemek için evin ön cephesinden uzak durarak arkadan dolandım. Grace çalılarla ev arasında değildi. Arka merdivenin altındaki boşluğa da girmemişti.

Evin diğer tarafında saklanacak yer yoktu. Baktım ama oralarda da göremedim. O zaman muhtemelen içerideydi.

Bağıırma devam ediyordu ve tüm pencereler kapalı olsa dahi sesleri dışarıdan duyulabilirdi. Evin diğer tarafına koşup yerden birkaç çakıl taşı topladım. Küçüklerinden birini Grace'in odasının camına fırlattım.

Taş cama çarptığında tık diye ses çıktı. Bekledim. Ama Grace görünmedi. Tekrar denedim, yine bir şey olmadı. Odasında değildi herhâlde.

Elimdeki son çakıl taşını yere atıp arka kapıya koştum. Her zamanki gibi kilitli değildi. İçeri girdim. Televizyon izlemiyordu, mutfakta bir şeyler atıştırmıyordu. Merdivenden hızla çıkarken karnımın ağrısı her geçen saniye şiddetleniyordu.

Yatak odasının kapısı aralıktı, içeri baktım. "Grace?"

Yorganın altındaki büyük yumru kıpırdadı.

"Ayıcık Gracie, ne yapıyorsun?" Odaya girdim ve yorganın kenarını kaldırıp altına baktım.

Grace yatağa kıvrılmış, kollarıyla dizlerini kavramıştı. Gözleri kıpkırmızı olmuş, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Bu manzara bende bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı.

“Yorgan Kale’ne ben de girebilir miyim?”

Burnunu çekti. “Dandik bir kale.”

“Daha iyisini yapmak ister misin?”

Başını iki yana salladı.

Üzgün görünmesi beni de üzüyordu.

Yanına girip yorganı üzerimize çekerken bana yer açmak için yana kaydı. Yorganın altı sıcak olsa da güzel kokuyordu. Çamaşır deterjanı gibi.

“Annem babama çok kızdı,” dedi cılız bir sesle.

“Evet. Nedenini biliyor musun?”

“Babam beni Seattle’daki büyük hayvanat bahçesine götürceğine söz vermişti. Şimdi götürmeyeceğini söylüyor.” Burnunu çekti. “Sen hiç o hayvanat bahçesine gittin mi?”

“Hayır.”

“Ben de. Annem orada zebralar, zürafalar ve goriller olduğunu söyledi. Penguenleri de havuzda yüzerken izleyebiliyormuşsun.”

Bir an düşündüm. “Seni baban götürmüyorsa, ben götürürüm. Ehliyetimi almama şunun şurasında beş yıl kaldı. Dedem kamyonetini almamıza izin verir. Sen ve ben birlikte gideriz.”

Hafifçe gülümsediğini görünce kendimi daha iyi hissettim ve onu daha çok gülümsetmek istedim.

Sugar Shack’ten aldığımız son şekerlemelerden kalan bir şey var mı diye cebimi yokladım. Parmaklarım önce birkaç boş ambalaja dokundu ama sonunda bir sakız buldum.

“Al.” Sakızı ona uzattım. “Sonuncusu bu. İster misin?”

Tekrar gülümseyip sakızı aldı. “Teşekkürler. Bölüşelim.”

Cevap vermemi beklemeden ambalajı açtı ve pembe şeridi ikiye böldü. Bir parçasını bana uzatıp diğerini ağzına attı.

Sakızın birçok şeyi iyileştirme gücü vardı.

Yorganın altında iki kişi olduğumuz için hava giderek sıcak ve boğucu bir hâl almaya başlamıştı. En sonunda üzerimizden atıp hışımla ayağa kalktım.

“Gel hadi. Gidelim.”

Doğrulup gözlerini sildi. “Nereye?”

“Dışarı.”

Uzanıp elini tuttum ve yataktan çıkmasına yardım ettim. Sakızlarımızı şapırdatarak aşağı koştuk ve arka kapıdan çıktık.

Ön taraftan babasının çınlayan sesi gelince irkildi. İlk önce onu tartışmadan uzaklaştırmayı düşündüm ama artık iyiden iyiye tepem atmıştı. Adam kızını hayvanat bahçesine götüreceğine ağlatıyordu. Aptal herif.

Grace’in elini tutup ön tarafa yönelerek evin yanından dolaştırdım.

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadı.

“Aklıma bir fikir geldi.”

Verandanın yanında durduk ve bizi görmemeleri için iyice çömeldik. Bayan Naomi ellerini beline dayamıştı, öfkeli görünüyordu. Fena hâlde öfkeli. Grace’in annesi o ifadeyi takındıysa yandın demekti. Başın büyük beladaydı.

Babasının sırtı bize dönüktü ve kollarını kavuşturmuştu. Ama daha da önemlisi arabası yakınımızda park hâlindeydi.

Ağzımdaki sakızı çıkarıp elimi Grace’e uzattım. “Sakızını ver.”

“Ama daha tadı kaçmadı.”

Sırıttım. “Güven bana. Bir fikrim var.”

Aklımı okumuş gibi –ki bana kalırsa bazen okuyabiliyordu–gülümsedi ve çiğnenmiş sakızını uzattı. “Yap hadi.”

Sakızlarımızı birbirine yapıştırdım ve Bayan Naomi’yi gözlemeye koyuldum. Tabanları yağlayacak ve beni görmemesini umacaktım.

“Yakalanma sakın,” diye fısıldadı Grace.

“Yakalanmam. Ama yakalanırsam sen kaç. Seni ele vermem.”

İki büklüm hâlde arabaya doğru fırladım. Yetişkinler hâlâ tartışıyordu. Yapışkan sakızı daha fazla alanı kaplayacak şekilde uzatıp sürücü kapısının koluna, tam tutacağı yere yapıştırdım.

Ben yanına koşarken Grace yüksek sesle kıkırdamamak için elini ağzına kapamıştı.

“Hadi gidelim.”

El ele tutuşup dereye doğru koşmaya başladık. Suyu atladığımızda Grace artık ağlamıyordu. Sarı saçları arkasında dalgalanırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Böyle gülümsediğinde içimde tuhaf bir his uyanıyordu.

Anne babasının kavga sesleri duyulmaz olana kadar yürümeye devam ettik. Bahçelerimizdeki çimlerin ve çiçeklerin yerini sık çam ağaçları almış, dökülen iğneleri yerleri kaplamıştı. Hâlâ kendi bölgemizdeydik ama artık fazla uzaklaşmamaya dikkat etmeliydik. Tepelerde ayılar, çakallar, kim bilir daha neler neler vardı. Grace’i bir çakaldan koruyabileceğime emindim ama bir ayıya denk gelmek istemiyordum.

Ayrıca ninem bizi yemeğe çağırır da sesini duymazsak başımız belaya girerdi. Zaten Bay Miles’in arabasına sakız yapıştırdığım için ceza alacağım kesindi. Ama umurumda değildi. Buna değerdı.

Uzun bir akçaağaca geldiğimizde durduk. Tam tırmanmalık bir ağaçtı. Önce Grace alçak dalları çevik hareketlerle tırmandı. Tilikum’un en iyi tırmanıcısıydı. Yükseklerle çıkmaktan korkmazdı. En yakın arkadaşım olmasının tek nedeni olmasa da nedenlerinden biri buydu diyebilirdim.

Onu takip ettim ve çıktığı kalın dala ulaşıp yanına oturdum. Bacağımda yeni bir sıyrık vardı, muhtemelen ağaç kabuğuna

sürtmüştüm. Ama kanamıyordu, sadece biraz acıyordu, bu yüzden umursamadım.

Bacaklarımız yerden çok yüksekte sallanıyordu. Burada sanki kimsecikler bize dokunamaz gibi hissediyordum. Hiçbir şey bize zarar veremezdi. Ben ve Grace, dünyaya karşı.

Hiç konuşmadan başını omzuma yasladı ve elimi tuttu. Ben de başımı onunkine dayadım. Bunu yapması hoşuma gidiyordu. Karnımda tuhaf bir his uyandırıyor, tıpkı kocaman gülümsediğinde olduğu gibi. Ama bu kötü değil, iyi bir histi.

Ona verecek daha fazla sakızım olmasını isterdim ama yoktu. Bu yüzden öylece yanında oturup elini tuttum ve bacaklarımı salladım.

21 yaş

Üst kattaki pencereden aşağı bakarken sahibini görmüş köpek yavrusu gibiydim. Daha iyi görebilmek için cama iyice yaklaşmış, boynumu uzatmıştım. Aslında yukarı çıkarken aklımda komşu evi daha iyi görebilmek için ellerimi pencere çerçevesine dayayıp olabildiğince eğilmek gibi bir niyetim yoktu. Ama şimdi buradaydım ve neden çıktığımı da hatırlayamıyordum.

Grace eve dönmüştü, yazı burada geçirecekti.

Eski püskü Toyota Corolla'sından inişini izlerken dudaklarım hafif bir gülümseme yayıldı. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, bol bir tişört ve kot şort giymiş, ayağına da parmak arası terlikler geçirmişti. Arabasının yanında duraksadı ve elleri hâlâ açık kapıdayken doya doya bakmak ister gibi etrafını süzdü.

Evlerimiz özel bir yolun sonundaydı. Dar yol, çukurlarla doluydu. Annesinin evi bizimkinden daha yeniydi ama dışarıdan bakıldığında hiç de öyle görünmüyordu. Kardeşlerimle tahtalara destek olması için eklediğimiz geri dönüştürülmüş ahşaplar, ön verandayı yamalı bohçaya çevirmişti. Evi çepe

çevre boyamak gerekiyordu. Ninem oraya da kendi bahçesinin bir uzantısı gibi baktığından bahçeleri güzeldi. Pencere önlerindeki saksılarda çiçekler açmıştı, çimleri de kardeşlerimle ben biçiyorduk. Yine de ev genel olarak yorgun ve yıpranmış görünüyordu.

Grace ne düşünüyordu acaba? Eve geldiği için mutlu muydu? Yoksa üniversite için gittiği Pullman'dan döndüğüne pişman mıydı? Belki de oradaki işine devam edebilmek, eve dönmek zorunda kalmamak isterdi. Erkek arkadaşını görebilmek...

Dudaklarımdaki belirsiz gülümseme yerini çatık kaşlara bıraktı. Grace okuldan bir bok kafalıyla çıkıyordu. Doğrusu çocuğun bok kafalı olup olmadığını bilmiyordum. Onu eve hiç getirmediği için daha tanışmamıştım.

Zihnime kamyon gibi dalan korkunç bir fikirle, gözlerimi arabanın yolcu koltuğuna kaydurdum. Ya onu da yanında getirdiyse?

Pencere çerçevesini sıktım. Yazı Grace'i ve üniversiteli sevgilisini izleyerek geçirme düşüncesi, içimde yumruğumu cama geçirme isteği uyandırıyor.

Biriyle çıktığı için ona kızmaya hakkım yoktu tabii.

Grace Miles tam anlamıyla komşu kızıydı. Tatlı, güzel, zeki; üzerinde yaşadığımız dağlar kadar sarsılmaz bir inadı da vardı. Birlikte büyümüştük. Bütün dünyamızın iki evi çevreleyen araziden ibaret olduğu günlerin üzerinden çok da uzun zaman geçmemişti. Hayatımızın büyük bölümünde arkadaş olsak da hiç sevgili olmamıştık. Şimdi de kesinlikle sevgili değildik.

Pencere çerçevesini sıkan ellerimi gevşettim. Yolcu koltuğu boştu. Bok kafalı olsun ya da olmasın, sevgilisi gelmemişti.

Aslında çocuğun bok kafalı olmasını istemiyordum. Harika biri olmasını istiyordum çünkü her şeyden çok Grace'in

mutlu olmasını diliyordum. Çok iyi biriyle çıkmalıydı – ona pırlanta gibi davranacak biriyle. Hak ettiği buydu.

“Camı yalamayı kes artık.”

Hışımla arkama dönüp Logan’a pis bir bakış attım. Üst katın döşemeleri çok gıcırdardı; yani ya kardeşim bana gizlice yaklaşmıştı ya da ben yaklaştığını duyamayacak kadar dalgındım. Muhtemelen ikincisiydi.

“Kıcını tekmelememi mi istiyorsun?”

Bana sıırttı, ukala küçük pislik. Gerçi artık küçük sayılmazdı. On sekiz yaşındaydı ve birkaç yıldır aynı boydaydık. Kardeşlerim ve ben –beş kişiydik– boyumuzu babamızdan almıştık. Hiçbirimiz bir seksen sekizin altında değildik, on altı yaşındaki Gavin bile.

Ama en büyükleri bendim, bu yüzden abilik gücü bendeydi.

“Şimdi almayayım. Akşam dışarı çıkıyorum, gecem mahvolsun istemem.” Logan eliyle yüzünü gösterdi. “Gerçi gözüm morarırsa kızlarla tanışmak için harika bir bahanem olur. Teklifini kabul mü etsem?”

“Aptalın tekisin.”

Tekrar sıırttı. “Belki. Ama en azından sapık gibi milleti takip etmiyorum.”

Pencereden uzaklaştım. “Onu takip etmiyorum ki.”

“Tabii canım, etmiyorsun.”

Gözünü morartsa mıydım acaba? “Kes sesini, göt herif.”

Aşağıdan ninemin sesi duyuldu. “Çocuklar! Düzgün konuşun.”

Logan da ben de kaşlarımızı çattık. Dedemin eski kamyonetini çalıştırdığımızda motorun gürültülüsünden camlar titrerdi de ninemin ruhu duymazdı. Ama evinde fısıltının ötesinde tek bir küfür ettiğimizi duysun, bizi çocuk gibi haşlardı.

“Affedersin, nine,” diye seslendim.

Logan pencereye yürüyüp dışarı baktı. “Eve dönmesi güzel ama.”

“Evet.”

Yüzümü cama yapıştırmadan da onu görebiliyordum. Bagajı açıp içinden büyük bir valiz çıkardı. Küçük kardeşi Elijah evden fırladı ve hızla koşup kollarını ona doladı. Grace eğilip onu başından öptü.

“Tuhaf davranmayı bırak,” dedi Logan. “O Grace sonuçta.”

“Grace olduğunu biliyorum, tuhaf da davranmıyorum.”

Alnını kırıştırarak bir kaşını havaya kaldırdı. “Tabii. Takip de etmiyorsun.”

O daha neye uğradığını anlamadan bir kolumu boynuna doladım. Onu aşağı çekip kafasını kısırmaya çalıştım ama kolumdan kurtulup kollarını belime doladı. Bacaklarından güç alarak sırtım duvara çarpana kadar beni itti.

Dengemi yeniden kazanınca tutuşumu değiştirdim. Ağırlık merkezimi alçaltarak yan döndüm ve onu omzumun üzerinden aşağı attım. Yatağa sert bir iniş yaptı ve ayağı komodinin üzerindeki bir şeye çarpıp yere düşürdü. Kontrolü kaybetmemek için hemen dönüp onunla göğüs göğüse geldim. Lisedeyken güreş yapardım, şimdi de şehirdeki bir MMA salonunda jiu-jitsu eğitimi alıyordum, yani güreş becerilerim paslanmamıştı.

Paslanamazlardı da zaten, böyle bir ailede mümkün müydü?

Kardeşim altımda, kılını kıpırdatamaz hâlde homurdandı.

“Eşyalarımı kırmasanız olmaz mı?”

Logan’ın tek yumurta ikizi Levi kapı aralığından bize öfkeyle bakıyordu. Kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu. Bana da çok benziyorlardı ama yüz hatları benimkinden daha köşeli, elmacık kemikleri daha çıkıktı. İkisinin DNA’ları aynıydı ama ben onları birbirinden ayırt etmekte hiç zorlanmıyordum. Levi çok ciddiydi, Logan ise her daim bir dolap çeviriyormuş gibi görünürdü.

“Pardon.” Kalktım ve Logan’ı da beraberimde kaldırdım. Burası ikisinin odasıydı ve az önce Logan’ı çivilediğim yatak ise Levi’inkiydi.

Levi yanımdan homurdanarak geçip devirdiğimiz lambayı kaldırdı. En azından kırılmış gibi görünmüyordu.

“Grace geldi,” dedi Logan.

“Evet,” diye yanıtladı Levi kardeşine bakmadan.

“Onu bize yaraşır şekilde karşılamalıyız. Gidip beş ay selamı versek ya.” Logan sırtıttı ve pantolonunu indirip kışını gösterecek gibi yaptı.

“Neden böyle bir şey yapalım ki?”

“Çünkü komik olurdu.”

Logan’ı ittim. “Kızı rahat bırak.”

“Amma sıkıcısınız ya, siktirin gidin,” diye mırıldandı, sonra sanki ninemin onu duyup duymadığını anlamaya çalışıyormuş gibi durdu. Herhangi bir azar gelmeyince sırtıttı. “Gavin benimle gelir.”

Tam tekrar Logan’la –ya da belki herhangi bir sebep olmaksızın Levi’la– güreşe tutuşacaktım ki burnumuza mutfaktan çilek kokuları geldi.

Hepimiz donakalıp havayı kokladık ve gözlerimiz büyüdü.

“Ninem bir şey mi pişiriyor?” diye sordum.

Logan kafasını salladı. “Bu koku sanki–”

“Çilekli ışıknalı turta,” diye tamamladı Levi.

Kapıya yöneldim ama Logan gelip bana omuz attı. Levi ikimizi de itip geçti ve mutfığa ilk varan kişi olmak için yarışmaya başladık.

Aşağı inerken eski ahşap basamakları gümbür gümbür gümbürdettik. Artık yetişkin denebilecek bir yaşa gelmiş üç erkek değil de haylaz çocuklarmışız gibi birbirimizi itip kakıyorduk. Baştan çıkarıcı koku giderek yoğunlaşıyordu. Ninem fırından turtayı çıkarıp tel ızgaradaki diğer turtanın yanına

koyarken mutfığa daldık. Aşağı koşuştururken çıkardığımız gürültüye rağmen bize sadece omzunun üzerinden kısa bir bakış atmakla yetindi.

Ninemın uzun siyah saçları yerini ufak ufak gümüş tellere bırakıyordu. Kendimi bildim bileli saçlarını kalın bir örgü hâlinde sırtından aşağı bırakırdı. Yakın zamanda yetmiş yaşına basmış olmasına rağmen koyu cildi yaşını yeni yeni göstermeye başlamıştı ve sırtı hâlâ dimdikti. Kendi çocuklarını büyüttükten yıllar sonra, beklenmedik bir durumda beş asi oğlan daha yetiştirmek zorunda kaldığı düşünülürse bu şaşırtıcıydı aslında.

Onu genç tutan şeyin dağ havası, bol bol domuz pıstırması ve Kızılderili ataları olduğunu söylerdi. Bana kalırsa yaşlanmamasının sebebi yaşının kendini etkilemesine izin vermeyecek kadar inatçı olmasıydı.

Yirmi yılı aşkın süredir ninem, onu tanıyan herkes tarafından –kan bağı olsun olmasın– Nine olarak bilinirdi. Ama dedem Frank Bailey’yle evlenmeden önce, hem Chelan hem de Wenatchi kabilelerinin soyundan gelen Emma Luscier’di. Ataları sayısız nesiller boyunca Cascade Sıradağları’nda yaşamıştı.

Gavin, dedemin kalın kalaslardan yaptığı geniş dikdörtgen masada çoktan yerini almıştı. Masanın etrafındaki sandalyeler sağlamdı ama yıllar içinde yıpranmıştı. Çizikler içindeki ahşap zemin bu evde büyüyen iki kuşağın bıraktığı izleri taşıyordu.

En küçük kardeşimiz hepimizin bir kopyasıydı. Siyah saçlı, kahverengi gözlü, yanık tenliydi ve yüzünde yarı kalıcı, alaycı bir sırıtış vardı. Saçlarını gözlerine girecek kadar uzatmanın havalı olduğunu düşündüğü bir dönemden geçiyordu ve yanakları yuvarlaklıklarını henüz tam kaybetmemişti. Damarına basmak istediğimde ona bebek suratlı derdim.

“Turtanın soğuması gerek,” dedi ninem. “Yemek için dövüşmeyin. Bolca yaptım. Fırına iki tane daha atacağım.”

Üçümüzün de aşağı inerken birbirimizin üzerine tırmanmaya çalışmasının sebebi turtanın biteceğini düşünmemiz değildi. Evde beş çocuk olduğu için ninem her daim bir orduyu doyuracak kadar yemek yapardı. Bizim için bu sadece bir alışkanlıktı. Kardeşlik biz; güreş bizim sevgi dilimizdi.

Logan nineme arkadan yaklaşıp ellerini omuzlarına koydu ve yanağına bir öpücük kondurdu. “Öyle güzel kokuyor ki dayanamıyoruz. Ayrıca ben açlıktan ölüyorum.”

“Az önce öğle yemeği yedin ya.”

“Bu sabah sekiz kilometre koştum.” Logan tezgâha yaslanıp kâsedden bir elma kaptı.

Levi alaycı bir sesle, “Madalya mı takalım?” diye sordu.

Logan sırtarak elmayı ona fırlattı. Levi da yakalayıp geri fırlattı.

Ninem, “Hadi gidin Evan’ı bulun,” dedi.

Logan elmadan bir ısırık aldı. “Hangimiz?”

“Hepiniz.”

“Nerede ki?” diye sordu Levi.

Gavin başparmağıyla arka kapıyı gösterdi. “Ormanda. Birkaç saat önce çıktığını gördüm.”

Evan çoğunlukla insanlardan uzak durur, sık sık evin arkasındaki ormanda gezinirdi. Birkaç gün önce üniversitedeki ikinci yılını bitirip eve gelmişti ama aynı odayı paylaşmamıza rağmen onu pek gördüğüm söylenemezdi.

Ninem fırın eldiveniyle bizi kovalarcasına, “Gidin hadi,” dedi. “Kardeşinizi getirmeden turta falan yok. Yoksa siz hayvanlar o gelmeden hepsini silip süpürürsünüz.”

Gavin’in sandalyesinin yere sürtme sesiyle mutfakta bir inilti korusu yükseldi.

Kardeşlerim kapıya yönelirken ben geride kaldım. Ninem gerçekten dördümüzden de kurtulmak istiyorsa beni de kopardı. Ormana gidip Evan’ı aramak hiç içimden gelmiyordu,

bu yüzden masanın yanında oyalanıp benim de gitmemde ısrar edecek mi diye bekledim.

Etmedi.

Arka kapı çarparak kapandı. Ben bir sandalye çekip otururken o fırına iki turta daha koydu.

“Finallerin bitti mi?” diye sordu.

“Evet. Eylülle kadar sınav kalmadı.”

“Nasıl geçti?”

“Hepsinden geçtiğime eminim.”

Fırını kapatıp eldivenleri tezgâha bıraktı. “Geçmişsindir tabii.”

Grace ve kardeşim Evan’ın aksine ben liseden mezun olduktan sonra burada kalıp Tilikum Üniversitesi’ne yazılmıştım. İyi bir okuldu ve eyaletin en iyi yangın bilimleri bölümlerinden biri buradaydı. Logan ve Levi da sonbaharda aynı okulda okumaya başlayacaktı. Üçümüz de yangın güvenliği bölümüne gitmeyi planlamıştık. Ben liseden mezun olduktan sonra gönüllü itfaiyeciliğe başlamıştım ve bu alanda kariyer yapmayı düşünüyordum. İleride yangın müfettişi, belki bir gün itfaiye şefi olmak istiyordum.

Ama buradaki okul iyi olmasa da kalırdım. Ninemi ve kardeşlerimi yalnız bırakamazdım. Anne babamız biz küçükken elektrikten çıkan bir yangında ölmüştü – neyse ki biz çocuklar o sırada evde değildik. Sonrasında ninemle dedem bizi yanlarına almıştı.

İşlerini pek kolaylaştırdığımız söylenemezdi. İster beş kardeş olmanın doğası gereği, isterse anne babamızın kaybıyla hepimizin ruhsal durumu bozulduğu için –muhtemelen iki sebepten de– inanılmaz derecede yaramaz çocuklardık. Başa belaydık.

Yaş aldıkça sakinleşmeye başlamıştık, en azından bir nebze. Ben de kendimi toparlamak –ve dağıtmamak– için elimden

geleni yapıyordum. En büyükleri olarak ailenin erkeği olma görevi bana düşüyordu, özellikle de dedem vefat ettiğinden beri son birkaç senedir. Bu konuda her zaman başarılı olduğum söylenemezdi ama çabalıyordum.

Öte yandan taşınmayı –yakınlarda bir ev tutmayı– ciddi ciddi düşünüyordum. Yirmi bir yaşına gelmiştim, liseyi bitireli üç yıl oluyordu ve artık kendi evime çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Ama sadece birkaç kilometre mesafede olacak olsam bile evden ayrılma fikri beni tedirgin ediyordu.

Ninem dumanı üstünde turtadan sıcak bir dilim kesip masaya bıraktığı tabağı önüme itti ve bana göz kırpıp bir çatal uzattı.

“Neyin var, Ayıcık?”

“Bir şeyim yok.”

“Hımm.” Tezgâhtan çayını alıp karşıma oturdu. “Grace yazın buradaymış diye duydum.”

“Evet, biliyorum.”

“Gidip görsene kızı.”

Bakışlarından kaçınarak turtamdan bir lokma aldım. “Meşguldür şimdi. Bir ara görüşürüz.”

Ninem cevap vermedi, sessizce turtayı yiyişimi izledi.

“Ne var?”

“Yok bir şey.” Çayından bir yudum aldı.

“Nine, yapma. Kız tatillerde her eve gelişinde bunu yapıyorsun. Arkadaşız, evet ama o kadar.”

“Arkadaşlar da uzun zaman görüşmeyince birbirini görmeye can atar.”

Omuz silktim.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşacıktı. “Onu özlemen normal, Ayıcık.”

Noel'den beri görüşmediğimiz için özlemiş olabileceğimi kastetmiyordu, biliyordum. Eski hâlimizi özlemekten bahsediyordu. Biz Grace'le sadece arkadaş değildik, ayrılmaz ikiliydik. Çocukken birbirimizin en yakın arkadaşydık. Aramızdan su sızmazdı.

Artık öyle değildi.

Bir süre sessizce oturduk. Ninem çayını yudumlarken ben de bir dilim turtayı mideye indirdim. Ekşi ve tatlının muhteşem bir uyumuydu, gevrek hamuru ağızda eriyordu.

Son lokmalarımı çiğnerken hâlâ Grace'i düşünüyordum. Onu son görüşümde aramızdaki mesafe bana koca bir uçurum gibi gelmişti. Buna çok üzölmüş ama okula döndükten sonra onu çoğunlukla aklımdan çıkarmıştım. Sürekli meşgul olmam da işimi kolaylaştırıyordu. Ama şimdi geri gelmişti ve ben bir kez daha gerçekle yüzleşmek zorundaydım.

Grace'e karşı bir şeyler hissediyordum. Uzun zamandır böyleydi bu. Ama ona hiç söylememiştim. Kimseye söylememiştim.

Kendimce nedenlerim vardı, zaten artık bir önemi de kalmamıştı. Başka biriyle çıkıyordu. Birkaç ay sonra okula geri dönecekti. Ve belki de gelecek yaz, eve dönmeyeceği yazların ilki olacaktı.

Grace'in olmadığı bir dünya –dünyamın ondan mahrum kalacağı– düşüncesi beni berbat bir ruh hâline sokuyordu. Biraz daha turta yesem iyi gelirdi belki.

“Harika olmuş.” Boş tabağı işaret edip ayağa kalktım ve turtaların soğumakta olduğu tezgâha götürdüm.

“Aklından bile geçirme, Ayıcık.” Ninem bana parmak salladı. “Bir dilim daha istiyorsan gidip bana çilek toplayacaksın.”

“Fırında iki turta daha var ya.”

“Misafir gelebilir.” Duraksayıp çayından bir yudum aldı. “Hatta sen şimdi yan eve git, kardeş dediğin o vahşi kurt sürüsü dönmeden Naomi’yle çocukları buraya çağır.”

Nineme bir bakış attım. Turtanın ilk dilimini boşuna vermediğini anlamalıydım.

“Hadi git artık,” dedi beni eliyle kovalayarak. “İki kere söyletme.”

Gülerek tabağımı lavaboya bıraktım ve ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. “Tamam, tamam, gidiyorum.”

Ninemin başına bir öpücük kondurduktan sonra Naomi ve Elijah’ı –ve Grace’i– turta yemeye çağırmak üzere evden çıktım.

Düzenleme
Ny.ozlem

Üniversiteden eve her dönüşümde kendimi karmaşık duygular içinde bulurdum.

Bir yandan ailemi görmek güzeldi. Annemle aramız çok iyiydi ve okulda olmadığım zamanlarda onu özlüyordum. Kardeşim Elijah ise öyle hızlı büyüyordu ki her gördüğümde boyu biraz daha uzamış oluyordu. Doğrusu, doğup büyüdüğüm yeri de seviyordum. Büyüdüğü yerden nefret ettiği için kaçıp giden tiplerden değildim. Tilikum tuhaf olmasına tuhaf bir yerdi ama neticede benim yuvamdı.

Öte yandan üniversiteye gitmek bir adım ileri gitmekken, eve dönmek iki adım geri gitmek gibiydi. Bu ev, bu kasaba, büyüme çabalarım karşı koyuyordu sanki. Kim olduğumu ve hayattan ne istediğimi anlamaya çalıştığım bir dönemdeydim ve bunu burada yapmak hiç kolay değildi.

Bavulumdan bir tişört yığını çıkarıp şifonyerin çekmeceğine yerleştirdim. Çocukluk odama yerleşmek, zamanda geriye doğru yolculuğa çıkmışım gibi gelen bu hissini daha da güçlendiriyordu. Neredeyse hiçbir şey değişmemişti. Duvara dayalı aynı tek kişilik yatak. Yıllardır kullandığım aynı pembe

yorgan. Beyaz şifonyer ve pembe kulpları olan komodin. On iki yaşındayken bir garaj satışından aldığımızı eski püskü masa. Geçen sene tüm eski posterlerimi indirmiştim. Çoğunlukla erkek pop grupları ve bir dönem takıntı hâline getirdiğim bir film serisine aitlerdi. Şimdiyse duvarlar çoğunlukla çıplaktı.

Gözlerim masamın üstünde asılı duran panoya kaydı. Hâlâ fotoğraf kolajıyla kaplıydı. On yedi yaşındaki ben, yeni doğmuş Elijah'ı kucağıma almışım. Küçük kardeşimin geçen yaz Nine'nin mutfağında çekilmiş başka bir fotoğrafı. Lisedeki kız arkadaşlarımla çekilmiş birkaç fotoğrafım, balo kıyafetlerimizle olanlar da dâhil. Baloya bir eşle gitmek yerine grup hâlinde gitmiştik.

Ama çoğunlukla Asher ve benim fotoğraflarımız vardı.

Baileylerin benim için Nine'nin arka bahçesinde düzenlediği mezuniyet partisindeydik. Ortaokuldayken dedesinin eski kamyonetinin kasasında oturmuştuk. On, on bir yaşlarındaydık, yüzlerimiz kir pas, dizlerimiz sıyrık içinde, dere kenarındaki koca ağacın dallarına tırmanıyorduk.

Benim en sevdiğim, annemin sekizinci yaş günümde çektiği fotoğraftı. Asher o gün bir şeye üzülmüştü –neye olduğunu hatırlamıyorum– ve tek başına dışarı çıkmıştı. Morali biraz yerine gelsin diye ona bir balon götürmüştüm. Annem tam da balonu ona verdiğim ânı yakalamıştı, ikimiz karşılıklı durup bir kolumuzu uzatmıştık ve balon aramızda süzülüyordu.

Bavulumu yerleştirme işini yarım bırakıp pencereye doğru yürüdüm. Burası küçük evimizin en küçük odasıydı ama ben odamı değiştirmemekte ısrar etmişim. Sebebi manzarasıydı. Odam Nine'nin evine bakıyordu; Asher'ın penceresine.

Çocukken bu pencerelerden birbirimize el sallardık. Hava karardıktan sonra el fenerleriyle işaretleştirdik. Sırf birbirimiz görsün diye cama Mutlu Yıllar, Mutlu Noeller yazıları yapıştırdık.

Bir noktada bunları yapmayı bırakmıştık. Ama eve her geldiğimde, kendimi hâlâ onun camına bakarken buluyor, o günleri özlüyordum.

Onu özlüyordum.

Asher'ı en son Noel'de görmüştüm. Onu görmek güzeldi ama aynı zamanda her şeyin ne denli değiştiğinin, birbirimizden ne çok uzaklaştığımızın acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Bu bana Nine'den dinlediğim, toprağa gömülen tohumla ilgili hikâyeyi hatırlatmıştı. Tohumun bir şekilde sıcaklığın tam kıvamına geldiğini anladığını ve kabuğunu çatlatıp filizlendiğini söylemişti. Sonra bir süre toprakta debelenip çakıl taşlarını ve kökleri itelemek zorundaydı ki nihayet yüzeyi yarıp güneş ışığına kavuşabilsin.

O zamanlar ne anlatmak istediğini tam anlayamamış olsam da sanırım şimdi anlıyordum. Büyümek zordu ve bazen yolumuzu bulmak için toprağın altında debelenmemiz gerekiyordu. Asher'la ben birer fide olsak da yüzeye farklı yollardan ulaşmaya çalışıyorduk. Eninde sonunda ikimiz de güneş ışığına kavuşacaktık ama ayrı yerlerde.

"Grace?" Annem başını kapıdan uzattı. Koyu sarı saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu yapmıştı, başka bir modele vakti ya da gücü yokmuş gibi. Üzerinde açık gri bir tişört ve muhtemelen çocukluğumdan beri giydiği bir kot pantolon vardı. Ama bu sade "yoğun, yalnız anne" kıyafetiyle bile çok güzeldi. "Akşam yemeği için pizza aldım. Aşağı gelmek ister misin?"

"Tabii, birazdan geliyorum."

Gülümsedi. "Burada olman çok güzel."

"Sağ ol, anne."

Güneş ışığına giden yolu kendi başıma bulmaya hevesli olsam da üniversite için başka yere taşınma kararını almam kolay olmamıştı. Burada, Tilikum'da gayet iyi bir okul vardı. Evde

kalıp para biriktirebilirdim. Yalnız bir annenin ve çoğunlukla ortalarda olmayan bir babanın çocuğu olarak üniversitenin getireceği maddi yükün gayet farkındaydım.

Ama yeni şeyler görmeye can atıyordum. Yeni bir yer, yeni insanlar, yeni tecrübeler... Annem de beni üniversiteye gitmeye teşvik etmişti. Hevesle hatta. Onun gibi buraya tıklılıp kalmamı istemediğini seziyordum.

Asher'm penceresine tekrar baktım. Bunu asla yüksek sesle kabullenmesem de kararımı belirleyen faktör o olmuştu. Ben lise son sınıftayken o üniversite birinci sınıftaydı ve okulda tanıştığı bir kızla çıkmaya başlamıştı. Burada kalmanın, Asher'in başka biriyle bir hayat kurmasını izlemek anlamına geleceğini fark etmiştim. Bu kızla olmasa bile –ki zaten ilişkileri uzun sürmemişti– başka biriyle olacaktı. Benim onun için istediğim de buydu. Mutlu olmasını istiyordum. Ama her gün buna şahit olmaya da dayanamazdım.

Lisede iyi notlar almak için canla başla çalıştım. Başvurularımı güçlendirmek için bir sürü ders dışı etkinliğe katıldım. Ne kadar burs varsa hepsine başvurdum.

Sonuç olarak başardım. Washington Üniversitesi'ne, evimden dört saat uzaklıktaki bir okula tam bursla kabul edildim. Şimdiyse üniversite hayatına başlayalı iki yıl oluyordu. İki yıl boyunca başka bir yerde –kimsenin geçmişimi bilmediği bir yerde– yaşamıştım. Babamın annemi on dokuz yaşındayken hamile bıraktığını ve yıllarca evlilik ihtimaliyle oyalayıp asla o sorumluluğun altına girmediğini kimsenin bilmediği bir yerde. Benim akıllı uslu, lisede arkadaşlarıyla eğlenmek yerine özgeçmişini doldurmaya uğraşan, üstün başarılı bir kız olduğumu kimsenin bilmediği bir yerde.

Yeni bir sayfa açmıştım. Yeni arkadaşlar edinmiştim. Beni tanıyanların inanmakta zorlanacağı şeyler yapmıştım. Sahte kimlikle barlara da girmiş, saçlarımı pembeye de bo-

yamıştım. Deniz kızı kostümü giyip partiye de gitmiştim, bahar tatilinde birkaç arkadaşımın New York'a spontane bir yolculuk da yapmıştım. Sırayla direksiyona geçerek dört bin iki yüz kilometreden fazla yol kat etmiştik. Birkaç gün şehri gezdikten sonra yine ülkenin öbür ucuna arabayla dönmüştük.

Birkaç sevgilim bile olmuştu. Lisedeyken flört etmek aklımın ucundan geçmezdi, dolayısıyla bu benim için yeni bir deneyim olmuştu. Eğlenceliydi. İki ilişkim de uzun sürmemişti ama zaten ciddi bir şey istememiştim. En son ayrıldığım erkek arkadaşımın da hâlâ arkadaşlık, yani her şey yolunda gitmişti.

Bu kadar eğlenirken –özellikle başlarda biraz yoldan çıktığımı itiraf etmeliyim– bir yandan da notlarımı yüksek tutmuştum. Burslarımı riske atamazdım. Diplomamı almama en az iki yıl daha vardı, sonra da... Açıkçası sonrasını bilmiyordum. Gelecek hâlâ ufukta bulanık bir nokta gibiydi, gözlerimi kısıtığım da zar zor seçebildiğim bir nokta. Nasıl olacağından emin değildim, sadece kendi yolumu bulacağımdan emindim.

Birkaç eşyayı daha yerleştirdim, çoğunlukla kıyafet, kitap ve ıvır zıvır şeyler. Bir kısmını arabamın arka koltuğundaki ağızına kadar dolu plastik torbada bırakmıştım, şimdilik bir köşede bekleyebilirdi. Birkaç ay sonra hepsini yeniden toplayacakken her şeyi çıkarıp yerleştirmenin bir manası yoktu.

Elijah basamakları koşarak çıkarken bir değil, dört yaşındaki *bir sürü* çocuk kadar gürültü çıkarıyordu. Odama daldığında siyah saçları gözlerinin üzerine düşmüştü.

“Geliyor musun?”

“Evet tatlım, hemen geliyorum.”

“Annem yemek vakti geldi diyor.”

“Tamam, tamam, geliyorum.”

Elijah'ın peşinden aşağı inip dağınık oturma odasına girdim. Oyuncaklar kutudan taşmış, kanepe ve koltukların

önüne dağılmıştı. Mobilyalar, çocukluğumda kullandıklarımızdan daha yeniydi. Babam, Elijah doğmadan birkaç yıl önce annemin hayatına tekrar girmiş ve onu geri kazanmaya çalışmıştı. Evdeki eşyaları tamir etmiş, yeni mobilyalar almıştı. Kısa bir süreliğine ikimizi de kandırmayı başarmıştı.

Ardından bizi bir gemi yolculuğuna çıkarmış, dokuz ay sonra da erkek kardeşim dünyaya gelmişti. Ama babam yine yanımızda durmamıştı, tabii ki durmayacaktı. Annem, Elijah daha bebekken ondan kesin olarak ayrılmıştı –ya da ben öyle umuyordum– ve babam sadece nafaka ödeyen bir baba olmaya geri dönmüştü.

Aslında bu mobilyalardan nefret ediyordum. Bana babamın gitmemesi için yeterli olamadığımı hatırlatıyorlardı.

Fakat mutfak masası takımını çocukken Bailey Nine ve Dede hediye etmişti. Koyu kahverengi, yuvarlak bir ağaç masa ve dört uyumlu sandalyeden oluşuyordu. Sandalyelerden birinin yanından geçerken elimi üzerinde gezdirdim.

Annem mutfakta, Elijah’a bir bardak süt dolduruyordu. Pizza kutusu tezgâhtaydı.

“Umarım hâlâ sucuklu pizza seviyorsundur,” dedi annem.

Kutudaki ismi görünce kaşlarım çatıldı; Home Slice Pizza. “Sucuklu pizza severim de bir daha oradan alma. Oranın sahibi Havenlar.”

Dolaptan üç tabak çıkarıp tezgâha koydu. “Aman, Grace. Hangi pizzacının kime ait olduğunu ya da kimin kimin tarafında olduğunu soruşturacak vaktim yok. O kan davası zaten çok gülünç ve aptalca.”

Pizza kutusunu içinde zehirli bir yılan varmış gibi şüpheyle süzdüm.

Haksız sayılmazdı. Tilikum kasabasındaki kan davası *gülünçtü*. Ama gülünç diye de sadakatsiz olamazdık.

Tilikum bölünmüş bir kasabaydı. Üniversite ve çevresi genellikle tarafsız bölge sayılırdı ama kasabanın geri kalanı ikiye ayrılmıştı. Nesiller boyu süregelen bir durumdu bu ve her şeyi etkiliyordu. Alışveriş yaptığınız ve yemek yediğiniz yerleri, arkadaşlarınızı, iş yerinizi, hatta oturduğunuz mahalleyi bile. Hepsi hangi tarafı seçtiğinize ya da ailenizin sizin yerinize hangi tarafı seçtiğine bağlıydı.

Baileyler ya da Havenlar.

Kan davasının asıl sebebi tarihin ve kasaba efsanelerinin müphem derinliklerinde kaybolmuştu. Bazıları her şeyin bir cinayetle başladığını söylüyordu. Bazılarıysa bir aşk hikâyesiyle. Dağlarda bir yerlere gömülü bir hazineden söz edenler de vardı, genç bir çiftin trene atlayıp geri dönmek üzere kaçtığı ve geride öfkeli ailelerini bıraktığına dair anlatılar da. Teoriler de kan davasının kendisi kadar bölücüydü. Kasabadaki herkesin bir favorisi vardı ve kimi zaman tartışmalar kızışırdı.

Günümüzdeyse kan davası, yasak aşklar ya da ihtiraslı ilişkiler içerecek kadar dramatik değildi. Cinayet falan da yoktu artık. Buna rağmen, belli sınırlar korunuyordu.

Bana gelince, ben her zaman Bailey tarafında olmuştum ve onlara karşı sadakatim tamdı.

“Parasını verdim artık,” dedi annem. “Ne fark eder ki?”

Elijah kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ben yemeyeceğim.”

Annem bir dilimi tabağa koyarken bana şöyle bir baktı.

Tabağı alıp masaya götürdüm. “Hadi ama, Eli. Annem yanlışlıkla almış, hem ziyan etmek doğru olmaz.”

Küçük alnı kırıttı. “Kızarlar mı?”

“Kim?”

“Baileyler.”

Elimi uzatıp saçlarını karıştırdım. “Hayır, tatlım. Kızmazlar. Onlar olsa onlar da yedi.”

Bu onu ikna etmiş benziyordu. Sandalyeye oturup pizzayı ağzına tıktırmaya başladı.

Kendime de bir dilim aldım, annem de kendine bir dilim alıp masaya geldi.

“Baileyler demişken, sen döndün ama hâlâ evimize akın etmediler, şaşırdım,” dedi annem.

Omuz silktim. “Çocuk değiliz artık. Ben arabayı park ederken kapıya koşacak hâlleri yok ya.”

“Ben büyüyünce itfaiyeci olacağım,” dedi Elijah ağzı pizzayla doluyken.

“Öyle mi?” diye sordum.

Kafasını salladığında saçları alnına döküldü. “Tıpkı Asher gibi. Logan ve Levi gibi.”

Annem iç çekti. “Bıraksam köpek yavrusu gibi o çocukları takip edecek. Onlar ne yaparsa aynısını yapmak istiyor.”

“Üçüncü favori dinozorun hangisi?” diye sordu Elijah.

“Benim...” Kaşlarım çatıldı. “Hiçbir fikrim yok. Senin üçüncü favori dinozorun hangisi?”

“T-rex.” Pizzasından bir ısırık daha aldı.

Annem omuz silkti. Anlaşılan üçüncü favori dinozor sorusunu ilk kez duymuyordu. “Daniel nasıl? Seni şimdiden özlemiş mi?”

Ağzımı peçeteyle sildim. “Ah, hayır. Biz kısa süre önce ayrıldık.”

“Yaa? Üzüldüm. Anlattıklarından iyi birine benziyordu.”

“Sorun değil. İyi biriydi ama ciddi bir şey değildi. Hâlâ arkadaşız zaten.”

“İyi olduğuna emin misin?”

“Evet anne, iyiyim.”

“Daniel kim?” diye sordu Elijah.

“Grace’in erkek arkadaşıydı,” dedi annem.

Elijah pizzanın kenarını tabağına bıraktı ve yüz ifadesi ciddileşti. “Erkek arkadaş evlenmek gibi bir şey mi?”

“Tam öyle değil,” dedi annem. “Bazen bir erkekle bir kız birbirlerinden çok hoşlanır ve vakit geçirmeye başlarlar. İleride belki evlenirler, belki evlenmezler.”

“Ha. Tamam çünkü Grace, Asher’la evlenecek.”

Yanaklarım kıpkırmızı kesilirken annemle göz göze geldik. “Ne?”

Annemin dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Demek öyle? Nereden çıkardın bunu?”

“Öyle işte. Biraz daha pizza yiyebilir miyim?”

“Ben veririm.” Masadan kalkmak için bir bahane bulduğuma sevinerek tabağını aldım.

Neden böyle telaşa kapılmışımdı ki? Bu yoruma gülüp geçebilmeliydim. Çocuk daha dört yaşında bile değildi, ne bilecekti?

Ama bir zamanlar *ben de* Asher Bailey’yle evleneceğimi düşünürdüm.

Asher’ın bana o gözle bakmadığını çoktan kabullenmiştim. Sonuçta birlikte büyümüştük. Bir erkek, derede kurbağa yakaladığı, beraber çimenli tepelerden aşağı yuvarlandığı bir kızdan nasıl etkilenebilirdi ki? Birlikte kar topu savaşları yaptığı, ormanda kaleler kurduğu birinden? Muhtemelen onun gözünde kardeş gibiydim.

Bütün Bailey oğlanları bana zaten hep öz kardeşleri gibi davranmıştı ve bunu hiçbir zaman yadırgamamıştık. Zaten *kardeşim* gibiydiler.

Ama Asher... O hep farklıydı. Onu hiçbir zaman kardeşim olarak görmemiştim, çocukken bile. En yakın arkadaşım olarak görmüş müydüm? Kesinlikle. Ama kardeşim? Asla.

Ergenliğe girdiğimde, Asher’la ilgili bazı şeyleri fark etmeye başlamıştım. Kaslı kolları, kalın, güçlü bacakları, koyu

kahve gözleri, belirgin elmacık kemikleri, keskin çene hattı... Tabii o büyüleyici gülümsemesi de vardı. Asher göz alıcıydı, en yakın arkadaşım da olsa ona âşık olmamam imkânsızdı.

Fakat o öyle hissetmiyordu. Hatta büyüdükçe aramız daha da açıldı. Geriye dönüp baktığımda, bu tür arkadaşlıkların genelde bu şekilde sonuçlandığına kanaat getirdim. O artık kızlarla randevulara çıkmak istiyordu, ağaçlara tırmanmak ya da çamur birikintilerinde oynamak değil. *Benimle* çıkmak istemediği için de işte şimdi bu durumdaydık.

Elijah'a tekrar baktım. Asher'la ayrılmaz ikili olduğumuz günleri hatırlayamayacak kadar küçüktü. Öyleyse ikimizin evleneceği fikrini nereden edinmişti?

Muhtemelen Eli'in tanıdığı insanlar çoğunlukla ben, annem ve Bailey ailesiyle sınırlı olduğu içindi. Dışarıda bir dünya insan olduğunu ve biriyle yan yana büyümenin mutlaka onunla evleneceğin anlamına gelmediğini henüz bilmiyordu.

Kapı çalınınca Elijah sandalyesinden fırladı. "Ben açarım!"

İkinci dilimini boş bıraktığı sandalyesinin önüne masaya koydum. Kapıyı ardına kadar açtığında karnımda hissetmek istemediğim küçük bir heyecan dalgası belirdi.

Gelen Asher'dı.

“Asher!” Elijah kapıyı ardına kadar açtı. “Pizza var, Grace de geldi.”

“Selam, ufaklık.” Saçlarını karıştırdım ama dikkatimin sadece yarısı ondaydı.

Grace mutfak masasının yanında durmuş, elini sandalyeye dayamıştı. Saçlarını her zamanki gibi sevimli bir atkuyruğu yapmıştı ve yalın ayaktı. Parlak mavi gözleri ve kalkık bir burnu vardı. Bana gülümsediğinde dolgun dudakları aralandı.

Ah o gözler. Hele o gülümseme... Bütün odayı aydınlatıyordu.

Selam vermek için ağzımı açtım –ona biraz daha bakarsam durum garip bir hâl alacaktı– ama Elijah koluma yapışıp ağaç dalından sarkar gibi bacaklarını kaldırdı.

“Ooo.” Düşmemesi için kolumu esnetip havaya kaldırdım. “Koluma bir maymun tırmanmış.”

“Eli, yapma,” dedi Grace.

Onu içeri taşıırken ayakları hâlâ havada sallanıyordu.

“Tüh, burada sadece maymun var, hiç çocuk yok.”

Elijah kıkırdadı. “Neden ki?”

“Çünkü ninem turta yapmış ve maymunlara turta verilmez.”
Ayakları yere indi ve kolumu bıraktı. “Ben çocuğum.
Yiyebilir miyim?”

“Bilmem. Onu nineme sorman lazım.”

Başka bir şey demeden açık kapıdan dışarı fırladı.

“Çocuğun yemeğini böldüysem özür dilerim. Ninem,
kardeşlerim hepsini silip süpürmeden önce sizi turta yemeye
davet etmemi istedi.” Parmağımla omzumun üzerinden evi-
mizi işaret ettim.

“Sorun değil, en azından bir dilim yedi.” Naomi gülüm-
seyerek ayağa kalktı ve ellerini peçeteye sildi. “Ayakkabılarını
götüreyim, ayağında çorapla koştu gitti.”

Naomi, Eli’in ayakkabılarını alıp giderken gözlerim yine
Grace’e kaydı. O bana yaklaşmıştı ya da ben ona doğru iler-
lemiştim, belki de ikisi birden. Nedense olan biteni takip
etmekte zorlanıyordum ama şu an aramızda sadece bir adımlık
mesafe vardı.

“Merhaba. Seni gördüğüme sevindim.”

Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kalktı ve gözlerindeki
bir şey yüzünden yüreğimi cız etti. “Ben de seni.”

Hava ağırlaşmıştı sanki, aramızda görünmez bir duvar
vardı. Grace sadece bir adım ötemdeydi ama kilometrelerce
uzaktaymış gibi geliyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştım.

Kollarımı açtım ve sarılmak için yaklaştım. Parmak uç-
larında yükselerek kollarını boynuma doladı.

Eyvah.

Grace’e binlerce kez sarılmıştım ama bu seferki farklıydı.
Biz farklıydık. O artık sarılmamız bittiğinde muhtemelen
koluma yumruk atacak saçlarını iki kulak yapan o kız de-
ğildi. Artık bir kadın olmuştu. Vücudunu bana yasladığında
tehlikeli derecede iyi hissettiren bir kadın.

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim ve kollarımı daha sıkı sardım. Artık bırakmam gerekiyordu. Böyle sarılmaya devam edersem iş tuhaflaşacaktı. Çünkü kimse uzun zamandır görmediği arkadaşına böyle sarılmazdı. Dostane hiçbir yanı yoktu, en azından benden yana.

Tanrım, onu nasıl da özlemiştim.

Birkaç saniye daha ânın tadını çıkardıktan sonra kollarımı indirdim. Onunkiler de omuzlarımdan kaydı ve bir adım geri çekildi.

“Eee...” Gözlerini kaçırıp atkuyruğunu sıkılaştırdı. “Nine turta yapmış demek?”

Sarılmanın etkisiyle biraz sersemlesem de belli etmek istemedim. “Evet, herkes seni görmek istiyor, yani istersen bize gidelim.”

Yanımdan geçip parmak arası terliklerini giymeye koyuldu. “Bahar dönemi nasıl geçti?”

“İyi. Birkaç dersim çok zordu, bu yüzden bittiğine seviniyorum.”

“Aynen, ben de öyle. Nine nasıl?”

Peşinden çıktım. “İyi. Her zamanki gibi.”

“Güzel. Onu özledim.”

“Evet, o da seni özlemiş.”

Yan yana yürürken bana kısa bir bakış attı. Bir an beni de özlediğini söyleyecek diye umutlandım. Böylece ben de aynısını ona söyleyebilirdim. Ama gözlerini kaçırıp çimlerin üzerinde yürümeye devam etti.

Verandaya adım atar atmaz kardeşlerimin gürültüsünü duyunca bizden önce vardıklarını anladım. Açık kapıdan dışarı taşan erkek korosunun arasından Elijah'ın cıyıklaması ve Naomi'nin kahkahası duyuldu. İçerideki kaosa dalmadan önce Grace'le durup son bir kez birbirimize baktık.

Ninemın mutfağı kalabalık olduğunda daha bir güzel görünürdü. Diğer mutfakları bilmem ama bu mutfak resmen kalabalık olsun diye yaratılmıştı. Elijah masanın başına kurulmuş, keyifle kocaman bir dilim turta yiyordu. Logan onun yanına oturmuş, az önce Eli'in söylediğı bir şeye sırtıyordu. Gavin tezgâha yaslanmış, tabağını iyice yüzüne yaklaştıırarak turtasını yiyordu. Levi'in bile her zamanki çatık kaşları düzelmiş, ninemin meşhur çilekli ışınlı turtasıyla yumuşamıştı.

Kardeşlerim Evan'ı da bulmuşlardı. Masada oturuyordu ama otururken bile dev gibi görünüyordu. Bir doksan üç boyunda ve bir kapı gibi omuzlarıyla aramızda yükselen bir kule gibiydi. Benden sadece bir yaş küçüktü ama birkaç yıl önce boyu benimkini geçmişti. Baileyler olarak hepimiz iri yapılydık ama Evan işi bambaşka bir boyuta taşımıştı.

"Grace!"

Adını ilk kimin haykırdığını anlayamadım ama bir saniye sonra baktığımda tüm kardeşlerim ona sarılıyordu. Elijah da oturduğu yerden fırlayıp bulabildiğı herkesin bacaklarına yapışmıştı. Ufaklık hiçbir şeyden eksik kalmak istemiyordu.

Grace'e bir hamle yapmamı engelleyen şey de işte tam olarak bu manzaraydı. O, bu ailenin bir parçasıydı. Annesi ve kardeşi de öyle. Hayatlarımız ve sevdiklerimizin hayatları birbirine sıkı sıkıya bağılydı.

Aileme ve onun ailesine karşı hissettiğim sorumluluk duygusu beni her daim frenlemişti. Ya bir şeyler ters giderse? Ya Grace'le çıkarsak ama ilişkimiz yürümezse, o zaman ne olacaktı? Kimsenin artık nedenini bile hatırlamadığı, seneler önce ölmüş insanların başlattığı bir kan davası yüzünden bölünmüş bir kasabada büyümüşüm, yani iki aile arasındaki anlaşmazlığın etkilerinden hâlâ çıkamamış bir toplumda. Lisedeyken bile ailelerimizi ayırma riskini göze alamayacağımı biliyordum.

Bu yüzden arkadaş kalıp fazlasını denememek için hep iyi bir bahanem olmuştu. Ama şimdi kardeşlerimle gülüşüp onlara sarılışını izlerken bu düşüncemden şüphe ettim. Belki de büyük bir hata yapmış, onunla olma şansımı geri tepmiştim.

Çıksak ve her şey yolunda *gitse* nasıl olurdu?

Liseden beri birkaç kızla takılmıştım ama hiçbirisi ciddi bir şeye dönüşmemişti. İçten içe biliyordum ki sorun onlarda değil, bendeydi. İşler ciddileşmeye başlar başlamaz hep geri çekilmiştim, ilişki bir yere varacak gibi olduğunda hep ayrılmıştım.

Mesele şu ki Grace çok önceden kalbime yerleşmiş, başkasına yer bırakmamıştı.

Ninemın mutfağında dikilirken ve etrafım hamle yapmamı engelleyen sebeplerle çevriliyken bunun farkına varmak bok gibi bir şeydi.

Gülümsemesini, kahkaha atmasını izledim. Herkese sarılmasını, okulunun ne kadar harika olduğunu anlatmasını izledim. Üniversiteyi çok sevmişti ve sonbaharda geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

Gözlerimi aşağı çevirdiğimde ninemin bana tabakta bir dilim turta uzattığını gördüm. Lanet olsun, Grace'e dalıp gitmişim. Tabağı aldım ve dalgınca çatalı tuttum.

"Bir dilime daha ihtiyacın var gibi," dedi ninem.

Nedense dilim tutulmuştu, kafamı salladım. Bende bir tuhaflık vardı. Kendim gibi değildim. Az önce Grace'e sarıldığımdan beri dengem kaymıştı. Tehlikeli dürtüler beni ele geçirmeye çalışıyordu. Kollarımı yeniden ona dolamak, elinden tutup arka bahçeye götürmek ve ölesiye öpmek istiyordum. Ya da belki de burada, herkesin gözü önünde öpmek.

Grace, Logan ve Levi'a, "Mezuniyetinize gelemediğim için özür dilerim," diyordu. "İş, finaller derken bir türlü ayarlayamadım."

“Sorun değil, zaten sıkıcıydı,” dedi Logan. “Asıl mezuniyet partisi için senin dönmeni bekledik.”

Gülümsedi. “Öyle mi? Sağ olun.”

“Evet, bu yazın sonlarına doğru yaparız dedik. Kutlama havasını sürdürelim.” Logan ona sırtıttı. “Peki, o üniversiteli çocuktan ne zaman ayrılıp benimle çıkacaksın?”

Levi gözlerini devirip buruşuk peçetesini ona attı. Logan da peçeteyi yere fırlattı.

Grace güldü. “Artık birlikte değiliz. Ama üzgünüm Logan, benden küçüklerden hoşlanmıyorum.”

“Ne? Aramızda sadece iki yaş var ve ben yaşıma göre çok olgunum.”

Levi ve Evan burunlarından güldü. Ninem bile gülmemek için kendini tuttu.

Logan elini göğsüne götürdü. “Kalbimi kırdın. Ama sorun değil, ben de seninle çıkmazdım zaten.”

Grace kollarını göğsünde kavuşturdu. “Nedenmiş o?”

“Çok tatlısın ama ben yaşlı kadınlardan hoşlanmıyorum.”

“Benim gibisiyle baş edemezsin de ondan,” dedi Grace.

Levi ıslık çaldı ve herkes kahkahayı bastı, ben hariç. Gözlerim yine Grace’teydi, turtama el sürmemiş, çatalımı gevşekçe tutuyordum.

Az önce *artık birlikte değiliz*, demişti.

Gözlerimiz buluştu ve bana göz kırptı. Herhâlde yine Logan’a laf sokmuştu, ki bu her zaman komik olurdu çünkü Logan laf yemeye alışkın değildi. Ben de ona göz kırptım ve gülümsedim. Ama sebebi kardeşime yaptığı espriye ortak olmam değildi.

Sebebi iki şeyin farkına varmamdı.

Birincisi, Grace artık yalnızdı. Sadece yalnız olması değil, *Artık birlikte değiliz* cümlesini söyleyişi bana o bok kafalıdan nasıl ayrıldığına dair bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Üzgün değildi. Onu tanıyordum. Kalbi kırık olsaydı anlardım. Bu da ya çok ciddi bir ilişki olmadığını ya da ayrılanın kendisi olduğunu gösteriyordu. Belki de ikisi birden.

İkincisi, Grace'e karşı hislerim hoşlantıdan ibaret değildi. Ona âşıktım.

Hem de deli gibi âşıktım.

Uzun zamandır görmezden geldiğim bir gerçektir bu. Kendime aramızdaki mesafenin yaşça büyümemizden kaynaklandığını söylüyordum ama gerçek bu değildi. O mesafeyi *ben* koymuştum. Hislerimin tehlikeli bir yöne gittiğini düşündüğüm an ondan uzaklaşmıştım.

Ne kadar da yanılmıştım. Onu sevmek tehlikeli değildi. Asıl tehlikeli olan onu bırakmaktır.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Gözlerimi Grace'ten ayırmadan turtamdan bir çatal aldım. Onu şu an öpmeyecektim. Ne burada ne de arka bahçede. Henüz değil.

Yapabilirdim, bir yanım bunu fena hâlde istiyordu. Ama onun benden ya da ikimizden şüphe duymasını istemiyordum.

Sonbaharda okula dönecekti. Evden ne kadar uzun süre uzak kalırsa, başka biriyle, hatta o kişiyle, tanışma ihtimali de o kadar artacaktı. Beni ondan sonsuza dek ayıracak kişiyle.

Bu yüzden işi sağlama almam gerekiyordu. Onu öylece öpüp bana karşı bir şeyler hissetmesini umamazdım. İş şansla bırakamazdım. Çaba göstermeliydim. Ona ne kadar harika bir çift olacağımızı göstermeliydim.

Peşinden koşmalıyım.

Grace henüz farkında değildi ama o benimdi. Yaz bitmeden çok önce bunu anlayacaktı. Ve benim de ona ait olduğumdan emin olacaktı.

Yatak odamın penceresine bir şey çarptı. Dönüp baktığımda hiçbir şey göremedim. Odam ikinci kattaydı ve rüzgâr esince dalları cama sürtünen o ağaç yıllar evvel kesilmişti. Cama kuş çarpmış olmamasını diledim, gerçi öyle olsa tıktır-
tıdan ziyade bir gümbürtü duyardım.

Sesi yeniden duyduğumda bu sefer gözüme bir hareket ilişti. Pencereye yaklaşıp aşağı baktım. Asher orada durmuş, yukarı bakıyordu. Kolu havada, bir şey fırlatmaya hazır gibiydi.

Burada ne işi vardı?

Pencereyi açıp aşağı eğildim. “Pencereme taş mı atıyor-
sun sen?”

Sırıttı ve kolunu indirdi. “Evet.”

“Neden?”

“Bugün çalışıyor musun?”

Steaming Mug adlı kafedeki yazlık işime dönecektim.

“Hayır. Yarın başlıyorum.”

“Gizlice kaçalım mı?”

Gizlice kaçmak mı? Ne demek istiyordu? “Asher, annem evde bile değil. Ayrıca yirmi yaşına geldim. Evden gizlice kaçmama gerek yok.”

Gamzelerini iyice ortaya çıkararak yeniden gülümsedi. “Eğlenceli olur diye düşündüm. Gelsene.”

“Pencereden mi?”

Başıyla onayladı. “Evet.”

Asher’la buluşmak için ilk pencereden inişim olmayacaktı bu ama o zamanların üzerinden seneler geçmişti. Bunu en son yapışımda çok daha küçük ve çeviktim.

Ama haklıydı, eğlenceli olacaktı.

“Düştüğümde beni yakalasan iyi olur.”

Tekrar gülümsedi ve kollarını açtı. “Yakalayacağımı biliyorsun, Ayıcık Gracie.”

Takma adımı duyunca karnımda kelebekler uçuştı. Uzun zamandır bana böyle seslenmemiştii.

“Tamam, bekle.”

Ayakkabılarımı giyip pencerenin altındaki çıkıntıya indim. Sonra kendimi dış cepheye yapıştırarak verandanın çatısına kadar adım adım ilerledim.

İlk seferinde fikir benden çıkmıştı. Asher karanlıkta beni aşağıdan izlemiş, cesaretlendirici sözler fısıldamıştı. Bu sefer güneş gökyüzünde parlıyordu ama kalbim göğsümü delip geçecek gibiydi. Ayak parmağımı verandanın çatısına uzattım ve ağırlığımı yavaşça o ayağa verdim. Ayağımın sağlam bastığını hissedince kendimi ittim ve dizlerimi bükerek eğimli yüzeye indim.

“Çok iyi gidiyorsun,” dedi Asher aşağıdan.

Kayarak çatının kenarına geldikten sonra dönüp karın üstü yattım. Kendimi aşağı kaydırıp bacaklarımı kenardan sarkıttım.

“Tuttum seni.”

Evin bu tarafında zemin, Asher'in bana ulaşabileceği kadar yükseliyordu. Ellerini önce baldırlarımda ve alçaldıkça kalçalarımda hissettim. Kolları bacaklarımın üst kısmını sardı ve bir anda kendimi onun önünden aşağı kayarken buldum.

Ayaklarım yere değdiğinde bana sardığı kollarını açmadı. Donup kaldım, vücudum kaskatı kesildi. O an sanki dünya durdu. Rüzgâr dindi, kuşlar sustu. İçimi bir sıcaklık kapladı ama sadece Asher'in vücudunun yakınlığından kaynaklanan bir sıcaklık değildi bu. Kolları beni sararken onu hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordum. Tüm bunlar aynı anda çok yoğun hislerdi.

Kafa karıştırıcı.

Uyarıcı.

Beni bıraktığında nefesim hızla ciğerlerimi terk etti. Arkam ona dönük hâlde birkaç adım uzaklaştım ve vakit kazanmak için atkuyruğumu düzelttim.

Az önce ne olmuştu öyle?

Bu ani his yoğunluğunu ona belli etmek istemedim. Özellikle de tam da Asher'in isteği üzerine, uzun zaman sonra ilk kez baş başa vakit geçirecekken. Bunu mahvetmek istemiyordum.

Toparlanmak için derin bir nefes alıp ona döndüm. "Nereye kaçıyoruz?"

"Aklımda birkaç yer var." Elimi tuttu. "Hadi gidelim."

Şimdi de elimi tutuyordu.

Gerçekten de gizli gizli kaçıyormuşuz gibi beni Nine'nin evinin arkasından dolandırdı. Ön tarafa yaklaştığımızda parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı işaret etti. Gülmemek için kendimi zor tuttum ve kafamı salladım. Çok komikti.

Sessizce arabasına vardık, hâlâ amcalarının birinden aldığı eski siyah Cutlass'ı kullanıyordu. Beni yan koltuğa oturtup kapıyı kapattı. Abartılı bir yürüyüşle diğer tarafa gidip şoför

koltuğuna yerleşti. Yine parmağını dudaklarına götürdü ve göz kırptı.

Gülmemek için ağzımı kapadım. Çok komik davranıyordu. Etrafı kolaçan eder gibi yapıp arabanın motorunu çalıştırdı.

Motor çalışır çalışmaz, banka soymuşuz da kaçıyormuşuz gibi hızla yola fırladı ve arkamızdan birileri gelebilirmiş gibi sık sık dikiz aynasına baktı. Bunun neden bana bu kadar komik geldiğini bilmiyordum ama kahkahalarımı tutamıyordum.

“Bence temiz bir kaçış oldu,” dedim.

Omzunun üstünden arkaya baktı. “Galiba öyle. İyi iş çıkardık.”

Kasaba merkezine sadece bir buçuk kilometre uzaklıkta yaşıyorduk. Çocukken her yere yürürdük. Ceplerimize bozuk paraları doldurup Sugar Shack’e şeker ve sakız almaya, kütüphaneye ya da yüzme havuzuna giderdik. Tilikum hâlâ çocukların özgürce dolaşabildiği bir yerdi. Annemin kalıp kardeşimi burada büyütmesine seviniyordum. Çocuk yetiştirmek için güzel bir yerdi.

Asher, Belediye Binası’nın yakınlarında, tepenin nehre doğru inişe geçtiği noktadan hemen önceki son düz sokağa park etti. Arabadan inip kaldırıma geçtik. Cascade Dağları’nın doğu yamaçları yazın bazen sıcak olurdu ama bugün havada tatlı bir ılıklik vardı. Masmavi gökyüzünde sadece birkaç bulut geziniyordu ve rüzgâr yoktu.

“Ee, aklında nereler var?”

“Önce Zany Zebra’dan dondurma alıp yemekten önce iştahımızı mahvederiz, sonra da Caboosse’da biraz bilardo oynarız diye düşündüm.”

“İştahımızı mahvederiz ha? Nine gibi konuştun.”

“Bulaşıyor.” Ellerini ceplerine sokup omuz silkti. “Evden biraz uzaklaşmak iyi gelir dedim.”

Haklıydı, evden çıkmak iyi gelmişti. Annem işteydi, Elijah da bakıcıda. Artık Tilikum'da pek sosyal hayatım kalmamıştı. Lisedeki arkadaşlarımdan çoğu gitmişti; rüzgârda savrulan tohumlar, yeni yerlerde kök salmaya çalışıyordu.

“Dondurmaya hayır demem.”

Bana bakıp gülümsediğinde gamzeleri yine belirginleşti. “Harika.”

Gamzelerinin ne kadar tatlı olduğunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Kaldırımda yan yana, rahat bir sessizlik içinde yürüdük. Asher'in ellerini ceplerinden çıkarmadığını görünce uğradığım küçük hayal kırıklığını hemen bastırdım. Ne bekliyordum ki? Elimi mi tutacaktı? Asher'la aramızda öyle bir şey yoktu.

Zaten sadece yaz sonuna kadar buradaydım. Aramızda gerçek bir çekim olsa bile –ki yoktu– bir yere varmazdı. Burada kalmayacaktım. Yaz aşkı güzel şeydi ama Asher benim için asla bir yaz aşkı olamazdı. İkimizin upuzun bir geçmişi vardı. İçten içe biliyordum ki Asher'la ilişkimin gidebileceği sadece iki yön vardı. Ya arkadaş kalıp kendi yollarımıza gidecek ya da ömrümüzü birlikte geçirecektik.

İkinci ihtimali çoktan elemiştim. Bu yüzden bir karış havalanan aklımı indirmeli, kendime gelmeliydim.

Duvarları siyah beyaz çizgili binaya geldik. Zany Zebra, annem doğmadan önce bile Tilikum'un vazgeçilmezlerindendi. Burada ucuz ve yağlı burger, tırtıklı patates kızartması ve çeşit çeşit ev yapımı dondurma satılıyordu.

Ben külahta bir kaşık böğürtlenli dondurma aldım. Asher çikolatalı olanı seçti. Elimizde külahlarla kasabanın içlerine doğru yürümeye devam ettik.

Gerald McMillan, Erkeklik Sanatı adını verdiği berberinin açık kapısından dışarı çıktı. Binanın yanında eski moda bir berber direği dönüyordu. Bay McMillan'ın koyu kırmızı saçla-

rından geriye birkaç tel kalmıştı ama gür, bakımlı bir sakalı vardı ve önüne bembeyaz bir önlük bağlamıştı.

Asher durup el salladı. “Merhaba, Bay McMillan.”

“Selam, Asher,” diye gürlledi Bay McMillan tok sesiyle. “Merhaba, Grace. Tatile geldin herhâlde.”

“Evet, dün geldim. İşler nasıl?”

“Eh işte, bir şikâyetimiz yok. Şu Bruce Haven denen piç olmasa.” Dükkânının çaprazındaki binaya ters ters baktı.

Gözlerimi Tilikum’un diğer berber dükkânına çevirdim. İkiye ayrılmış bir kasaba olduğumuzdan çoğu şeyden –Baileyciler ve Havencılar olmak üzere– iki tane vardı ve işletmeler arada kalan müşteriler için rekabet ediyordu. Bruce Haven, Alım Çalım Berber Dükkânı’nın sahibiydi ve Bay McMillan’la ikisi senelerdir birbirleriyle bir yarış –ve birbirine sataşma– hâlindeydi.

Alım Çalım’ın önünde eski moda, devasa bir pin-up kızı heykeli vardı. Göğüs dekolteli kırmızı bir elbise, file çorap ve yüksek topuklu ayakkabı giymiş kız, avucundan sabun köpüğü üflüyor gibiydi görünüyordu.

“Bunu ne zaman getirdi buraya?” diye sordum.

Bay McMillan kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. “Birkaç ay önce. Heykeli batsın.”

“Belediyenin buna izin verdiğine inanamıyorum.”

“İzin istediğinden şüpheliyim,” diye homurdandı.

“Karşılığını nasıl vereceksin?”

Ağzının kenarı hafifçe yukarı kalktı. “Ah, sen orasını hiç merak etme. Ona birkaç sürpriz hazırladım.”

Güldüm. “Kulağa hoş geliyor.”

“Kardeşlerime kıza sakal takmalarını mı söylesem?” diye sordu Asher.

“Fena fikir değil.”

“Belki yanlışlıkla deyiveririm.”

Bay McMillan göz kırptı. “Ben bir şey duymadım.”

Asher ellerini kaldırdı. “Ben de duymadım. Grace’i dondurma yemeye götürüyorum.”

“İkinize de iyi günler.”

“Teşekkürler, Bay McMillan,” dedim.

Damlamasın diye dondurmalarımızı yalayarak kaldırımda yürümeye devam ettik. Asher’ı dirseğimle dürtükledim.

“Sakal takacaksınız demek ha?”

“Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

Güldüm. “Bu zamana kadar yapmamış olmanıza şaşırdım doğrusu.”

“Evet. Eh, bir süredir hepimiz meşgulüz...”

Asher ve kardeşleri, kan davasıyla ilgili olsun olmasın, eşek şakalarını eksik etmezdi.

Caboose’a vardığımızda ikimiz de dondurmalarımızı bitirmiştik. Asher bana kapıyı açtı ve içeri girdik.

Caboose başta eski moda bir tren vagonunu andıracak şekilde inşa edilmişti ama sahipleri Hank ve Jeannie Chesteron on yıl kadar önce daha çok alan elde etmek için binayı genişletmişti. Artık vagona benzemese de duvarlar hâlâ parlak kırmızıydı.

İçerisi eski demiryolu tabelaları ve maket trenlerle süslenmişti. Yarı bar, yarı restorandı ve ikisinin arasında kısa bir duvar vardı. Restoran tarafında hem masalar hem de koyu ahşaplı ve kırmızı deri koltuklu bölümler vardı. Ayrıca burada iki bilardo masası ve birkaç eski atari oyununun bulunduğu açık bir alan bulunuyordu.

İçeri genel olarak boştu; kabinlerden birinde küçük bir grup ve barda birkaç yaşlı adam oturuyordu sadece.

“Önce yemek mi yiyelim, bilardo mu oynayalım?” diye sordu Asher.

“Galiba dondurma gerçekten de yemekten önce iştahımı mahvetti.”

Sırıttı. “Bekleriz. Ben gidip bize kola getireyim.”

Uzaklaşmasını izlerken kaslı sırtının ve kollarının tişörtünü nasıl doldurduğunu fark etmemek imkânsızdı. Ve tabii ki poposunu. Tanrım.

Kot pantolonunun içindeki poposuna bakarken bana edepsiz şeyler yapmasına izin versem nasıl olurdu diye düşünürken yakaladım kendimi. Daha önce hiç kimseyle yapmadığım tarzda şeyler. Eski sevgililerimin ikisiyle de biraz yakınlaşmış, hiçbiriyle yatmamıştım. Ama deneyimsiz olmam, hayal kuramayacağım anlamına gelmiyordu.

Aman Tanrım, ne yapıyordum ben? Söz konusu Asher'dı. Yanaklarım ısındı, gözlerimi ondan alıp bilaro masalarından birine yürüdüm. Evet, çekiciydi. İri yapılı, güçlü, becerikliydi... Ölçülü özgüveni de inanılmaz seksiydi.

Öyleyse neden sevgilisi yoktu?

Bir dakika, sevgilisi olmadığından emin miydim?

Önceki tatilde geldiğimde biriyle çıkıyordu. Logan'ın ona Noel hediyesinin oral seks olup olmayacağını sorduğunu duymuş, cevabı duymamak için hızla uzaklaşmıştım. Bilmek istememiştim.

Şimdi hayatında biri var gibi görünmüyordu ama emin olamazdım. Son birkaç yıldır ilişkilerimiz hakkında –ya da herhangi bir konuda– dertleştığımız söylenemezdi. Kızlarla çıktığını biliyordum ve onun da benim okuldaki çocuklarla çıktığını bildiğini varsayıyordum. Ama bu konuları açık açık konuşmuyorduk.

İçeceklerimizi getirip masaya koydu.

“Kaybetmeye hazır mısın?” diye sordu.

“Kendine fazla güveniyorsun.”

“Nasıl oynadığını biliyorum da ondan.”

Onu şakasına ittim. Bana bakıp sııttı.

Bana ıstakayı uzatırken bakışlarında gördüğüm sıcaklık hayal miydi? Gözlerinin hızlıca beni süzmesi, dudaklarının gördüğünü beğenmiş gibi seğirmesi? Hayal görüyor olmalıydım çünkü Asher bana daha önce hiç öyle bakmamıştı.

Ayrıca bana daha önce çatıdan inmeme yardım ettiğindeki gibi de sarılmamıştı. Ya da dün annemin evinde sarıldığı gibi.

Hayal gücümün beni ele geçirmesine izin veriyordum.

Oyunumuza başladık ve ne yazık ki Asher doğru söylüyordu. Bilardoda çok kötüydüm. Bir yandan topları deliklere sokmaya çalışır, bir yandan benimle şakayla karışık alay etmesini dinlerken, sevgilisi olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Ki bu aptalcaydı. Asher'ın ilişki durumu kafama takmam gereken bir şey değildi. Beni hiç ilgilendirmezdi.

Hem zaten onun mutlu olmasını istiyordum. Yollarımız ayrılmış olsa da onu hâlâ önemsiyordum.

Belki de bu sormak için yeterli bir nedendi. Biz arkadaş-tık. Arkadaşlar bu tür şeyleri konuşurdu. Ya kız yaz tatili için bir yere gitmişse ve Asher onu özlüyorsa? Ya yakın zamanda ayrılmışlarsa ve Asher üzüntüsünü içine atıyorsa? Gerçi üzüntüsünü benden saklayabileceğinden şüpheliydim. Onu çok iyi tanıyordum ve hiç de üzgün görünmüyordu.

İçim içimi yemeye başlayınca dayanamayıp pat diye sordum. "Noel'de birlikte olduğun kızla hâlâ sevgili misiniz?"

Istakasını masanın kenarına dayamış ve kaşları havaya kalkmış hâlde bir süre durup bana baktı. "Hayır. Ayrılalı biraz oluyor."

"Yaa, kötü olmuş. Üzüldüm."

Bir an beni süzdü, sonra dikkatini tekrar oyuna verdi. Vuruşunu yaptı ve ıskaladı. "Sorun değil, ciddi bir şey değildi zaten. Bazen bazı şeyler yürümüyor işte."

“Evet.” Masanın etrafında dolaşıp iyi bir atış yapacak yer aradım ama ne yaptığımı bildiğim söylenemezdi.

“Peki, siz?” Kalçasını masaya dayadı. “Erkek arkadaşınla yaz arası mı verdiniz?”

“Hayır, arkadaş olarak daha iyiyiz.” Istakamı hazırlayıp bir atış yaptım. Top gerçekten de deliğe girdi. “Şu an ciddi bir ilişki peşinde değilim zaten.”

“Neden ki? Daha erken mi?”

Bir atışa daha hazırlanırken düşündüm. “Yok, ondan değil. Şimdilik başka şeylere odaklanmış durumdayım. Önce üniversiteyi bitirmem lazım, sonra...”

“Sonra?”

Beyaz topa vurdum. Üç numara kenardan sekip yavaşlarken masanın ortasında durdu. “Sonrasını açıkçası bilmiyorum. Hayatta ne yapmak istediğimden emin değilim.”

“Gerçekten mi? Hiçbir fikrin yok mu?”

“Fikirlerim var tabii. Ama yeni olasılıklara da açığım.”

Dudaklarının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. “Güzel.”

Kariyer seçeneklerinden mi bahsediyorduk yoksa başka bir şeyden mi, emin değildim.

“Annem hayatta ne yapmak istediğime dair daha net bir fikrim olmasından mutlu olurdu.”

Hafifçe güldü. “Ne yapmaya karar verirsen ver, başaracağından eminim. Seni tanıyorum, Ayıcık Gracie. Senin tarzın bu. Başarısız olamayacak kadar inatçısın.”

Takdiri karşısında bütün bedenim ısındı. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu şimdi fark ediyordum. “Teşekkür ederim, Asher.”

Bana gülümsedi ve bakışlarımız kilitlendi. O derin, koyu kahverengi gözleri... Dudakları kıpırdadı, gamzeleri belirginleşti ve karnımda uçuşan kelekler intikam alma arzusuyla geri döndü.

Kapının açılma sesiyle kendime geldim. İçeri Cory Wilcox ve Joel Decker girdi. Asher onlara şöyle bir baktıktan sonra gözleri kısıldı. İkisiyle de aynı lisede okumuştuk; Asher’la aynı dönem mezun olmuşlardı. Bildiğim kadarıyla Cory inşaatlarda, Joel da babasının tamirhanesinde çalışıyordu.

Onları görünce sadece gözlerimi kısmakla kalmadım. Alenen ters ters baktım.

Çünkü ikisi de Havenlarla arkadaştı.

“Sakin ol, kaplan,” dedi Asher. “O öldürücü bakışlar birinin canını yakabilir.”

“Öldürücü bakmıyorum ki.”

“Bakmıyor musun? Ben bu bakışların hedefinde olmak istemezdim doğrusu.”

Eski bir kan davası yüzünden kasabanın yarısını sevmeyecek kadar dar kafalı değildim. Haven tarafında çok iyi insanlar da vardı. Çocukluğumdaki öğretmenlerimin bazıları Havencıydı mesela. Öğretmenler, polisler, itfaiyeciler ve sağlıkçılar söz konusu olduğunda, aramızda yazılı olmayan bir ateşkes vardı. Karşı tarafta diye birini tıbbi yardımdan ya da düzgün bir eğitimden mahrum bırakacak kadar geri kafalı değildik.

Zaten bu kan davası saçma olduğu kadar eskiydi de. Ancak masum şakalarla, kasaba festivallerindeki yarışmalarla ve karşılıklı atılan laflarla sürüp giderdi.

Ama Cory ve Joel gibileri... Onlar bu durumu kötüye kullanıyordu. Bu kan davasını birilerinin başına bela olmak ve olay çıkarmak için bahane olarak kullanıyorlardı.

“Sence neden buradalar?” diye sordum.

“Kim bilir? Belki meydan okuyorlardır.” Istakasının ucunu tebeşirledi. “Boş ver onları. Nasılsa sıkılıp giderler.”

Hank barın arkasında kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Cory ve Joel bizim olduğumuz tarafa kısa bir bakış attıktan sonra bara yöneldi. Asher atışını yaptı, toplar takırdadı.

“Sıra sende, Ayıcık Gracie.”

Davetsiz misafirleri görmezden gelmeye çalışarak atışıma hazırlandım. “Hank onlara içki verir mi sence?”

“Biraz terbiyeli olurlarsa verir. Ama olacaklarını sanmıyorum, yani muhtemelen vermez.”

İstakam topa çarptı ama hiçbiri deliğe yaklaşmadı bile.

“Beni kandırmaya mı çalışıyorsun yoksa gerçekten hâlâ bu kadar kötü müsün?” diye sordu Asher.

“Kapa çeneni, Bailey.”

Sırıttı. Vücudu gergin değildi ama gözlerinin sık sık Cory ve Joel’a kaydığını fark ettim. Sakince onları takip ediyordu. Beş numarayı köşe deliğe soktu ama sonraki atışında ıskaladı.

“Sıra sende.”

Sıramı kullanmak üzere masaya eğildim ama Cory ve Joel bize doğru geliyordu. Doğrudum ve istakayı iki elimle kavradım.

Asher endişeli görünmüyordu ama ben öyleydim.

Kan davası yüzünden çok kavga çıkmazdı ama çıkabilirdi de. Bu herifler kavga çıkarmaya geldiyse, iki kişi olmalarına rağmen Asher’in onları alt edeceğini biliyordum. Bölge şampiyonu bir güreşçiydi, şimdi de eyalet çapında jiu-jitsu turnuvalarına katılıyordu. Edişem dayak yemesi değildi.

Endişem, Asher’in başının yine kanunla derde girme ihtimaliydi. Epeydir çocukluk sabıkasını sildirmeye çalışıyordu, buna mecburdu, yoksa itfaiyeci olma hayalleri suya düşerdi. Herhangi bir suçlama olmasa dahi, sadece tutuklanması bile her şeyi mahvedebilirdi.

Asher on yedi yaşındayken bir cuma gecesi Zany Zebra’nın önünde Josiah Haven’la kavga etmişti. Ben orada değildim ama

bir grup çocuk telefonlarının kamerasıyla olayı kaydetmişti. Biri araya girene kadar Asher'ın burnu kanamış, Josiah'ın da kolu kırılmıştı.

Asher tutuklanmış ve saldırıyla suçlanmıştı. Bu ciddi bir suçtu. Neyse ki yetişkin olarak yargılanmamıştı. Hâkim onu hapse göndermek yerine psikolojik danışmanlık almasını emretmiş ve kamu hizmeti cezası vermişti. Böylece liseyi zamanında bitirebilmişti. Ama şimdi sicilini sildirmek için tutuklandığı tarihten itibaren beş yılın dolmasını bekliyordu. O zamana kadar teknik olarak sabıkalıydı.

Asher'ın o kavgaya kardeşi Evan'ı korumak için girdiğini biliyordum.

Cory ve Joel bilardo masamızın yanında durunca kalbim duracak gibi oldu.

“Naber, Bailey?”

Asher ellerini ıstakasına sararken ön kolları gerildi. “Bir şey mi lazım, yoksa sırf gövde gösterisi yapmaya mı geldiniz?”

“Öyle ne var ne yok diye bakıyorduk,” dedi Joel. “Buranın soğan halkaları iyiymiş diye duyduk.”

“Öyledir.”

“Sahibi götün teki olmasaydı keşke.”

Asher dikkatini tekrar masaya vererek onları resmen kovladı.

Bir durgunluk oldu ve yalnızca eski moda müzik kutusunun sesi duyuldu. Hank hâlâ barın ardından bizi izliyordu. Cory ve Joel, Asher'dan bekledikleri tepkiyi –her neyin peşindeyseler artık– alamayacaklarını anlamış gibiydi.

Cory başıyla kapıyı işaret etti. “Hadi çıkalım bu bok çukurundan.”

Ama Joel'un gözleri bana kaydı. “Selam, Grace.”

“Gidip başka bir yerde olay çıkarır mısınız?” dedim. “Burada oyun oynamaya çalışıyoruz.”

“Güzelim, kimse olay çıkarmaya çalışmıyor ki.”

Asher’in çenesi kasıldı. Alçak sesle konuştu. “Ona öyle deme.”

Kan kokusunu almış köpekbalıkları gibi Asher’a odaklandılar.

“Ne yaparsın, Bailey?” diye sordu Joel.

Asher kımıldamadı. Elleri hâlâ ıstakasındaydı. İkisine tehditkâr bakışlar atarken omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar iyice kasıldı.

“Cevabın yok mu?” Joel’un bakışları bana kaydı. “Bu eleman seni tatmin etmiyorsa söyle, ben ederim.”

Cory kasıklarını tuttu. “Gel bunu da bir dene, bebeğim.”

“İğrençsin, Cory,” dedim. “İstesem de nasıl bulacağım ki onu? Yanımda büyüteç yok.”

Joel kıkırdadı ama Cory’nin hakaretimi anlaması birkaç saniye sürdü.

“Seni aptal sürtük.” Cory bana doğru bir adım attı ama Asher çevik bir hareketle aramıza girdi.

“Yapma.” Asher’in sesi tehlikeli derecede alçaktı.

Ortam öyle gergindi ki zor nefes alıyordum. Kalbim hızla çarpıyor, şakaklarım zonkluyordu. Asher’in kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordum.

Kapı tekrar açıldı ve sessiz restorana yeni sesler doldu. Logan kasıla kasıla ve gülerek –muhtemelen kendi şakasına– içeri girdi. Onu, büyük ihtimalle aynı şakaya gözlerini deviren Levi takip etti. Bizi görünce durdular ve Logan’ın yüzündeki gülümseme silindi.

“Ne oluyor burada?” diye sordu Logan hiç saklamadığı bir özgüvenle yanımıza yaklaşarak.

Levi daha sessizdi ama Cory ve Joel’a attığı bakışlar epey tehditkârdı. Durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bu arkadaşlar tam da gitmek üzereydi,” dedi Asher.

Tipik kabadayılar gibi, sayı üstünlüğünü kaybedince gözleri korktu. İki de saldırgan tavırlarını bırakıp geri çekildi.

Joel sırıttı. “Şaka yapıyorduk sadece.”

Asher cevap vermedi. Etrafa yaydığı öfke elle tutulur cinstendi.

“Hadi gidelim,” dedi Cory.

Joel bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi bana yan yan bakıp göz kırptı.

Asher öne atılacak gibi oldu ama ben önüne geçtim ve elimi göğsüne koydum. Bir saniye geçmeden Levi yanımızda bitti.

“Sakin,” dedi Levi usulca.

Cory ve Joel çıkışa döndü. Logan yollarından çekilmedi. Joel geçerken Logan’a omuz attı ama duvara çarpmış gibi oldu. Logan kılını bile kıpırdatmadı. Sadece güldü.

Gittiler ama Asher hâlâ gözlerini kapıdan ayırmıyordu. Kasları gergindi, yumruklarını sıkıyordu. Ne düşündüğünü biliyordum. Peşlerinden gitmek istiyordu.

Levi elini omzuna koydu. “Boş ver artık dostum.”

Asher’in bakışları bana döndü ve gözlerinde parıltıyan öfke giderek yumuşadı.

“Pislikler işte,” dedim. “Hadi, beni bilardoda yenmekle meşguldün, unuttun mu?”

Elim hâlâ göğsündeydi ve derin bir nefes aldığını hissettim. Nasıl da heybetliydi; sağlam, güçlü... Gözlerimi koyu gözlerinden alamıyordum ve karnımda bir girdap oluşmuştu. Neden bana öyle bakıyordu?

“Ee, ne yapıyoruz şimdi?” diye sordu Logan. “Oyununuzu bitirecek misiniz?”

Güçlkle nefes alıp elimi çektim.

“Evet.” Asher’in dudakları minnettar bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sesini alçalttı. “Sağ ol.”

“Önemli değil.”

SENİ KAYBEDEMEM

Derin bir nefes daha alarak bilardo masasına döndü.

Asher'ın göğsüne dokunmamdan ve gözlerinde gördüğüm ifadeden mi yoksa az önce yaşananlardan mı bilmiyorum ama oyunumuza dönerken kaslarım seğiriyordu.

Az önce aramızda olanlar gerçek miydi yoksa hayal mi görüyordum?

Bugün itfaiye binası epey sakindi. Ekibin bir kısmı, kasabanın hemen kuzeyindeki otoyolda meydana gelen ufak çaplı bir kazaya çağrılmıştı. Ben görevde değildim, ekstra yardıma da gerek yoktu, o yüzden binada kalmıştım.

Liseden mezun olduktan kısa süre sonra gönüllü itfaiyeci olmuştum. Hırdavatçıda da yarı zamanlı çalışıyordum ama spor salonuna gitmediğim, işte ve okulda da olmadığım zamanlar buradaydım işte. Burası ikinci evim olmuştu. Görevde değilken ders çalışıyor ya da ödevlerimi yapıyordum. Hem deneyim oluyordu hem de beni yanlış yollara sapmaktan alıkoyuyordu.

Üst kattaki geniş mutfakta bir masaya oturmuş, önüme birkaç kitap açmıştım. Üniversite derslerimin yanı sıra, sertifikalarım için geçmem gereken sınavlar vardı. Bu sınavlara ancak gelecek yıl girebilecektim –önce sabıka kaydımın silinmesini beklemek zorundaydım– ama şimdiden çalışmaktan zarar gelmezdi.

“Asher.” Şef Stanley elinde kahvesiyle karşımdaki sandalyeye oturdu. “Binada kimse yok sanıyordum.”

Norman Stanley on yıldan fazladır Tilikum'un itfaiye şefiydi. Bu kasabada doğmuş büyümüş, on dokuz yaşındayken gönüllü olarak itfaiyede çalışmaya başlamıştı. Aynı zamanda bir zamanlar babamın en yakın arkadaşıydı.

Önümdeki kitaba dokunarak, "Birkaç konuyu gözden geçiriyordum. Bilgileri taze tutayım dedim," dedim.

Kahvesinden bir yudum alıp kafasını salladı. "Zamanı geldiğinde hazır olacaksın."

Şef Stanley, lisede başımı belaya soktuğumda en büyük destekçilerimden biri olmuş, mahkemede lehime konuşmuştu. Bana öyle geliyordu ki hapis cezası almamamın sebeplerinden biri de oydu. Sonrasında beni itfaiyeye davet etmeye ve çeşitli işler vermeye başladı. Sadece yardıma ihtiyacı olduğunu iddia ederdi, ben de o zamanlar bunu pek sorgulamazdım ama aslında bana göz kulak oluyordu. Beni meşgul tutuyor, bir daha benzer bir hataya düşmemem için elinden geleni yapıyordu.

"Evan nasıl?" diye sordu. "Yaz için eve döndü mü?"

"Evet, ev yine ağzına kadar doldu."

"Yakında buralar biraz hareketlenecek gibi. Dün iki kişi daha gönüllülük başvurusunda bulundu."

"Logan ve Levi mı?"

Başıyla onayladı.

"İyi, onları bu konuda sıkıştırmaktan kurtuldum demektir."

Logan ve Levi nihayet mezun oldukları için mutluydum çünkü artık onlar da gönüllü olabileceklerdi. İyi çocuklardı ve neyse ki liseyi kalıcı sonuçları olacak bir sorun yaşamadan atlatmışlardı. Yine de burada olmaları onlara göz kulak olmamı kolaylaştıracaktı, özellikle de ben başka bir eve taşınma kararını almaya bu kadar yaklaştımışken.

"Mezuniyet partilerine gelecek misin?" diye sordum.

"Hiç kaçırır mıyım? Ama geç saatlere kadar kalamam. Ertesi sabah erkenden yola çıkmam gerekiyor."

“Skylar’ı ziyarete mi gideceksin?”

“Evet, epeydir görmüyorum. Ona da mezuniyet partisi vermemize az kaldı. Ya da annesi verir belki.”

Altı senede beş çocuk yapacak çılgınlıktaki anne babamın aksine, Şef Stanley’nin sadece bir kızı vardı. Eşiyle yıllar önce boşanmışlardı ve Skylar annesiyle, buradan üç saat uzaklıktaki Spokane’de yaşıyordu. Tilikum’a pek sık gelmezdi. Bu onun tercihi miydi yoksa annesinin mi, bilmiyordum ama görüşecekleri zaman genellikle Şef Stanley giderdi. Skylar’ı yıllardır görmüyordum.

“Eh, ninem beşimizden dördünü büyötmeyi başardı. Bir Gavin kaldı.”

“Tanrı yardımcısı olsun.” Sırıttı. “En haşarınız o bence.”

Güldüm. Haksız sayılmazdı. Gavin korku genleri eksik doğmuştu. “Öyle. Tam bir afacan.”

“Büyüdükçe sakınler diyecektim ama pek de emin değilim. Aslında enerjisini doğru yöne kanallize etmesine yardımcı olsak yeter. Kim bilir, belki bir gün onu biraz sakınleştirecek bir kızla tanışır.”

“Belki.”

“Görmediğim şey değil. Unutma, ben babanı annenle tanışmadan önce de tanıyordum.”

“Babam, Gavin kadar deli miydi? Gavin on yaşına gelene kadar muhtemelen hepimizin toplamından fazla kemiğini kırmıştır.”

“Ölüme meydan okuma konusunda o kadar da pervasız değildi ama birçok açıdan evet, Gavin ayarında bir deliydi.”

Şef Stanley’nin anne babamdan bahsetmesi hoşuma giderdi. Ben onlarla ilgili neredeyse hiç konuşmazdım ama onları yakından tanıyan birinden nasıl insanlar olduklarına dair küçük detaylar duymak onları benim için canlı tutuyor, hoşuma gidiyordu.

Mikrodalgaın saatine baktım ve kitaplarımı toplamaya başladım. “Artık gitmeliyim. Halletmem gereken birkaç iş var.”

“Pekâlâ. İyi akşamlar. Nine’ye ve çocuklara selam söyle.”

“Söylerim.”

Kitaplarımı sırt çantama yerleştirdim ve arabaya inerken karşılaştığım birkaç kişiyle vedalaştım. Bazıları –Christian ve Randy– benim gibi gönüllüydü. Matt ise işe yeni başlamıştı. Hepsi iyi çocuklardı. Bazen iş dışında da takılırdık, özellikle de yirmi bir yaşına bastığımdan, yani onlarla bira içebilmeye başladığımdan beri.

Dışarısı haziran ayı için bile sıcaktı. Dağların zirvelerinin ardındaki gökyüzü masmaviydi ve güneş parlıyordu. Belli ki hava gün batımına kadar serinlemeyecekti. Sırt çantamı arabada bırakıp Grace’le buluşacağım kafeye aramdaki birkaç sokağı yürümeye koyuldum.

Grace konusunda fazla ilerleme kaydedememiştim, yani henüz. Sonbaharda okula dönmeye kararlıydı ki bunu bekliyordum zaten. Ciddi bir ilişki istemediğini de söylemişti ve kabul etmeliyim ki bu biraz cesaretimi kırmıştı. Bu konudaki fikrini değiştirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum. Birlikte büyümüş olsak da romantik ilişkiler açısından çok farklı örnekler görmüştük. Ninemle dedem mükemmel bir çiftti, birbirlerine tamamen adanmış ve mutluydular. Annemle babam da iyi bir çiftti. Birbirlerine âşık olduklarını bilecek kadar hatırlıyordum onları.

Grace’i ise annesi tek başına büyütmişti çünkü babası tam bir şerefsizdi. Göt herifin gizli bir evliliği olduğunu falan duysam şaşırırmazdım. Grace, bir hayatı paylaşan iki ruh eşini izlemek yerine, babasının annesine kazık atışlarına şahit olarak büyümüştü. Bu yüzden biriyle ciddi bir ilişki kurmaktan neden çekindiğini anlıyordum.

Ama ben onun babası gibi biri değildim.

Caboose'da bilardo oynadığımız günden bu yana birkaç kez daha buluşmuştuk ama her seferinde kardeşlerim bir şekilde yoluma taş koymayı başarmıştı. Birkaç gün önce onu şelaleye yürüyüşe götürecektim; buralarda ilk öpücüğe en uygun yer orasıydı. Ama tam çıkarken Gavin'e yakalanmıştık. Sonra bir de baktık ki Logan'ı da alıp gelmiş ve yürüyüşe dördümüz çıkmışız.

Dün gece kasaba merkezindeydik ve ona akşam yemek yemeyi teklif etmiştim. Tam buluşmamız romantik bir randevuya dönüşecek gibi olurken restorana girip Evan'la karşılaştık. Grace onun yalnız oturuyor olmasına üzülmüştü ve neticede üçümüz birlikte yemek yemiştik.

Yani kesinlikle randevuya dönüşmemişti.

Bu öğleden sonra da randevu gibi olmayacaktı ama ona kiralamayı düşündüğüm daireyi göstermeyi sahiden istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, belki bir gün bizim dairemiz olur diye fikrini almak istiyordum.

Bu sefer kardeşlerimin araya girmeyeceğini bildiğimden –henüz böyle bir dairenin varlığından bile haberleri yoktu– bu fırsatı ona çıkma teklif etmek için kullanacaktım. Bu, girişimlerimi bir adım ileri taşımak anlamına geliyordu ama artık biraz daha atilgan olmamın zamanı gelmişti.

Steaming Mug'a vardım ve içeri girdim. Kafe mis gibi kahve kokuyordu ve tezgâhın arkasındaki büyük kara tahtada menü yazılıydı. Grace, başka bir kızla beraber tezgâhın arkasındaydı. Göz göze geldiğimizde bana kocaman gülümsemesi kararlılığımı pekiştirdi.

Bugün saçlarını toplamamıştı. Siyah önlüğünü çıkardı. "Selam. Tam zamanında geldin, ben de çıkmak üzereydim."

"Daha işin bitmediyse bekleyebilirim."

“Yok canım, hazırım.” Diğer kıza döndü. “Yarın görüşürüz, tamam mı?”

“Tabii, ben buradayım.”

Arka tarafa gitti, sonra omzunda çantasıyla geri döndü. “Hadi gidelim.”

Ona kapıyı açtım ve kaldırımda yürümeye başladık. “Bugün iş nasıldı?”

“Fena değildi. Sabah biraz yoğundu ama öğleden sonra duruldu. Bu arada, çıkmadan önce bir kahve içmek ister miydin? Sormayı unuttum.”

“Yok, ama içerisi harika kokuyordu.”

“Değil mi? Küçük bir yer olsa da buraya bayılıyorum. Neyse, nereye gidiyoruz?”

“Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Öyle mi? Neymiş o?”

Ona bakıp sııttım. “Görürsün.”

Tam o sırada iki bina arasındaki ara sokaktan bir adam fırladı. Az kalsın bize çarpacaktı. Gür sakalı ve dağınık saçları yaşını tahmin etmeyi zorlaştırsa da gözlerinin etrafında derin kırışıklıklar vardı. Nerede olduğunu bilmiyormuş gibi gözlerini kırıştırtarak çılgınca etrafına bakındı.

“İyi misin, Harvey?” diye sordum.

Sesi pürüzlüydü. “Ha?”

“Bir yere mi gidiyordun?”

Bir şey arıyormuş gibi yıpranmış giysilerini yokladı ve etrafa toz saçtı. Harvey Johnston kasabanın hemen dışında yaşıyordu ve ben kendimi bildim bileli oradaydı. Altına hücum döneminden kalma bir madenci gibi giyinen, deri kemerinde küçük bir kazma taşıyan, tuhaf bir ihtiyardı. Nereden gelmişti,

* 1849 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nin Kaliforniya eyâletinde, Sierra Nevada'nın dağlarında başlayan ve kolay yoldan zengin olmak isteyen insanların altın bulma yarışı olarak tanımlanan hareket. -y.b.n.

eskiden de mi böyleydi, bilmiyordum. Belki bir hastalık ya da kaza geçirmişti. Kafası tam burada değil gibiydi. Kendine iyi bakıyordu aslında ama bazen dağlarda hazine bulmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak sokaklarda dolaşırdı.

“Harvey,” dedi Grace, dikkatini çekmeye çalışarak. “Nasılsın bugün?”

Harvey ona döndü ve nihayet gözleri bir yere odaklanabildi. “Kör olası sincaplar cevizlerimi çalıp duruyor.”

“Öyle mi?”

“Örgütlenmişler.” Grace’e parmak salladı. “Örgüt olmuşlar, örgüt. Bak görürsün, yakında hazinemin peşine de düşer bunlar. Benden önce bulurlar.”

“Sincapların hazine arayacağını sanmam,” dedi Grace. “Yiyemezler ki.”

Harvey kaşlarını çattı ve sakallı çenesine dokundu. “Doğru. Kasabada erzak bol. Kendim için, sincaplara yok. Ama nerede bu—” Kendi etrafında bir tur attı, sonra diğer yöne dönmeye başladı. “Nerede bu market?”

Durması için omuzlarından tutup onu doğru yöne çevirdim. “Şu tarafa doğru dümdüz git, sonra sola dön.”

“Sol mu? Haa, sol. Tamam, tamam.” Kendi kendine bir şeyler mırıldanarak yürümeye başladı.

“Sence oraya ulaşabilecek mi?” diye sordu Grace.

“Evet, yolu bulacaktır.”

Tekrar yürümeye başladık ve dönüp baktığımda Harvey’nin sola döndüğünü gördüm.

“Acaba o sürekli bahsettiği hazineyi bulabilecek mi?” dedi Grace.

“Sanmam.”

“Belli olmaz.”

Ona bir bakış attım. “Gerçekten bir yerlerde bir hazine gömülü olabilir mi diyorsun?”

“İhtiyar deli Harvey Johnston’ın bir bildiği varsa şaşırmam diyorum. Bu kasabada olmayacak şey değil.”

“Doğru, evet.”

Kasabadaki kan davasının kökenleriyle ilgili eski hikâyelerde birilerinin dağlara değerli bir şey sakladığından söz edilir, birçok kişi bunun gömülü hazine olduğunu iddia ederdi. Ninem bunun altın dolu bir sandık olduğu fikrini saçma bulsa da aslında ne olduğunu ya da öyle bir şeyin olup olmadığını o da bilmiyordu. Bana kalırsa hepsi safsataydı. Kan davası da hazine masalları da. Hepsi.

Bir sonraki sokağa sapıp nehre doğru inen yamacı takip ettik. Alt katla üst kat bölünüp birer daireye çevrilmiş, eski bir evin önünde durdum.

“Gel.” Başımla binayı işaret edip cebimden anahtarı çıkardım. Daire Herbert Bailey’nindi ve henüz resmî olarak kiralamadığım hâlde bana anahtarı ödünç vermişti. Tam nereden olduğunu bilmesem de akrabaydık. Tilikum’da o kadar çok Bailey vardı ki kimin kim olduğunu hatırlamak zordu.

Kapıyı açıp Grace’i dar ahşap merdivenlerden ikinci kata çıkardım.

Bir daireye göre epey genişti; oturma odası, yemek odası ve akça ağaçtan yapılmış dolapları olan bir mutfak vardı. Kısa koridordan iki yatak odasına ve banyoya gidiliyordu. Duvarlar yeni boyanmıştı, halı da yeniydi. Herbert bana harika bir teklif sunmuş, adına da Bailey indirimi demişti. Ona minnettardım.

Grace oturma odasının ortasına yürüyüp yavaş adımlarla etrafında döndü. “Asher, burası...”

“Henüz kira sözleşmesini imzalamadım ama evet. Kendi evime çıkıyorum.”

“Vay.”

O etrafı incelemeye devam ederken bu “vay”ın ne anlama geldiğini düşündüm. Şaşırmış mıydı? Sonsuza dek ninemle yaşayacağımı düşünmüyordu herhâlde. Bu fikri beğenmiş miydi? Kendini burada, benimle yaşarken mi hayal ediyordu?

Muhtemelen sonuncusu değildi ama olması için çabalarım sürüyordu.

Yatak odalarından birine girdik.

“Bu büyük bir adım,” dedi.

“Evet ama altından kalkabilirim.”

“Nine’nin evinden taşınma kararı almana sebep olan neydi?”

Kapı çerçevesine yaslandım. “Zamanı geldi gibi hissediyorum. Kendi alanıma ihtiyacım var.”

“Anlıyorum. Üniversiteden sonra annemin yanına döndüğümde hep çocukluğuma dönmüşüm gibi geliyor.” Diğer odayı işaret etti. “İki yatak odası neden? Ev arkadaşı almayı mı düşünüyorsun?”

En kısa zamanda yanıma taşınmanı sağlayabilirsem, hayır.
“Şimdilik öyle bir planım yok.”

“Dikkat et de ikizler ev arkadaşın olmasın.”

“Onlar davetli değil.”

Güldü. Oturma odasına döndük. Büyük ön pencereye kadar yürüyüp dışarı baktı.

“Ee, ne diyorsun?” diye sordum.

“Beğendim. Gerçekten güzel.”

“Öyle mi? Kira sözleşmesini imzalamadan önce fikrini almak istedim.”

Gülümsemesi soldu ve saçının bir tutamıyla oynamaya başladı. Gergin olduğunda hep böyle yapardı. “Evet, evet, çok şirin.”

Rahat bir tavırla merdivenin önündeki yarım duvara yaslandım. Daireyi beğenmesine sevinmiştim çünkü burada onunla yaşamak istiyor ve bir gün yanıma taşınmasını umu-

yordum. Bunları ona söylememek için kendimi zor tuttum. Henüz gençtik ama Grace'in benim için "o kişi" olduğunu bildiğimden tüm süreci hızlandırmak istiyordum.

İyi de ne diyecektim ki? *Baksana Grace, bence biz ruh eşiyiz, dolayısıyla birkaç adım atlayıp hemen evlenelim diyorum, ne dersin?*

Olmazdı tabii. Döndüğü ilk gün ninemin mutfağında onu öpmem ne kadar akıllıca olursa bu da o kadar akıllıca olurdu. Hem, gerçekten onunla evlenmeyi düşünüyor muydum?

Evet. Evet, düşünüyordum.

Henüz buna hazır olmadığını biliyordum. Ama artık bir sonraki adımı atmanın zamanı gelmişti.

"Grace, sana şey diyecektim—"

Telefonu çaldı. "Affedersin. Bir saniyeliğine telefona bakayım çünkü... Evet, annemmiş. Bir saniye."

Lanet olsun. "Tabii, sorun değil."

Telefonu açıp mutfığa doğru yürüdü. "Alo, anne... Olur, ben alırım... Tabii ki... Kendini kötü hissetme, sorun değil. Yemeği de hallederim. Sen ne zaman eve dönersin?" Durdu, cevabı dinledi. "Tamam, gelince görüşürüz. Ben de seni seviyorum." Telefonu kapatıp geri çantasına attı. "Kusura bakma. Annemin geç saate kadar çalışması gerekiyormuş da Elijah'ı bakıcıdan ben alacağım."

"Şimdi mi?"

"Evet. Çoktan alması gerekiyordu, o yüzden acele etmeliyim."

"Ben bırakayım seni?"

"Yok, arabayı kafenin orada bıraktım. Bir de eve dönmeyen ona bir *cheeseburger* yediririm diye düşünüyorum."

Merdivenden inerken peşinden gittim. "Buna bayılır."

"Evet, annem geç kaldığında üzülüyor, o yüzden biraz neşelenir umarım."

Kapıyı arkamızdan kilitledim ve yokuş yukarı yürürken ona yetiştim. Hâlâ Grace'e çıkma teklif etmek istiyordum ama şu an aklı başka yerde gibiydi. Muhtemelen kardeşi için endişeleniyordu. Naomi geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığında genelde ninemi arardı. Bu sefer, tam ben çıkma teklif edecekken Grace'i arayacağı tutmuştu. Zamanlaması çok kötüydü.

Grace arabasını kafenin arkasındaki küçük alana park etmişti. Arabanın yanında durduk.

"Daireyi gösterdiğin için teşekkürler," dedi. "Çok heyecan verici."

"Evet, iyi olacak bence. Bu arada daha kimseye söylemedim, o yüzden şimdilik aramızda kalırsa sevinirim."

Arabanın kapısını açtı ve gülümsedi. "Tabii. İkimizin sırrı olsun. Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, Grace."

Cebimdeki anahtarı yoklayarak kaldırıma çıktım ve onun arabaya binip uzaklaşmasını izledim. Ona çıkma teklif etmek için elime başka fırsatlar da geçirdi. Zaten yanımda oturuyordu, görüşmekte zorlanacak hâlimiz yoktu. Yine de kendimi biraz yenilgiye uğramış gibi hissettim. O âna kendimi çok hazırlamıştım; boş dairede durduğumuzu, ona çıkma teklif ettiğimi net bir biçimde hayalimde canlandırmıştım. Hatta belki cesaretimi toplayıp onu öperdim de. Bunu orada yapmak harika olurdu.

Ama pes etmeye niyetim yoktu.

Asher'da bir tuhaflık vardı ama ne olduğunu tam çözemiyordum.

Logan ve Levi'in mezuniyet partisinin tüm coşkusuyla sürdürdüğü arka bahçede dikiliyordum. Güneş çoktan dağların ardında kaybolmuş, günün sıcaklığı yerini tatlı bir serinliğe bırakmıştı. Birinin teybinden çalan müzik ortama eşlik ediyordu. Etraf aile, arkadaş ve komşularla dolup taşıyordu. İnsanlar ellerinde yiyecek dolu tabaklar ve içeceklerle sohbet ediyor, gülüşüyordu. Aralarından birkaçı dans etmeye bile başlamıştı.

Levi ve Gavin, kamp ateşinin sınırlarını zorluyordu. Yakıtları ateş o kadar yükselmişti ki İtfaiye Şefi Stanley'nin nasıl olup da hâlâ müdahale etmediğine şaşıyordum. Logan ise mezuniyet kepinin takmış, kolları kesik bir Tilikum Üniversitesi tişörtü giymiş, altına şort yerine iç çamaşırını geçirmiş, beyaz çoraplarını da dizlerine kadar çekmişti. Neden mi? Kim bilir! Logan işte. Etrafta dolaşıp şakalar yapıyor, üzerindeki ilginin tadını çıkarıyordu.

Bana kalırsa, Levi bu ateş yakma işini insanlarla kaynaşmaktan kaçmak için bahane olarak kullanıyordu. Yine

de Gavin'le birlikte ateşe odun verirken birkaç kez gülümsemiğini gördüm.

Asher, elinde birayla Evan'ın yanında, ateşten birkaç adım ötede duruyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu

Bütün gün bana bu bakışı atmıştı. Hazırlıklara yardım etmek için erken gelmişim ve o an neyle meşgul olursak olalım –verandaya ışık asarken, sandalyeleri dışarı taşıırken, Nine'ye mutfakta yardım ederken– bana hep böyle bakmıştı.

Bu beni biraz tedirgin ediyordu. Üstelik sık sık dokunur da olmuştu. Hafifçe dürtmeler, kolunun benimkine sürtünmesi, sırtımın alt kısmına hafif dokunuşlar, atkuyruğumu çekip karşılığında koluna vurduğumda bana göz kırpmalar...

Bilmesem, Asher benimle flört ediyor diyecektim.

Ama o Asher'dı. Benimle flört etmezdi.

Yine de bir şeylerin değiştiği hissinden kurtulamıyordum. Nine'nin hep dediği gibi, değişim rüzgârları esiyordu. Buraya döndüğüm, Asher'ın bizi turta yemeye davet ettiği ilk günden beri bu his giderek güçleniyordu. Artık neredeyse havayı titretecekti.

Elijah elinde muhtemelen izinsiz aldığı bir kurabiyeyle yanımdan koşturdu. Ya da belki de Nine gizlice vermişti. Her hâlükârda, yüzünde yaramaz bir neşeyle kurabiyeyi ağzına tıktı. Nine ise verandadaki eski sallanan sandalyesine kurulmuş, yüzünde memnun bir gülümsemeyle partiyi izliyordu.

Verandaya çıkıp yanına bir sandalye çektim. Nine hafifçe sallanmaya başladı. Sandalyesinin sakın ritmi beni de gevşetti.

“Merhaba, Ayıcık Gracie.” Uzanıp elimi sıktı. “Bugünkü yardımların için teşekkürler.”

“Ne demek, harika bir parti oldu.”

“Çocuklar mutlu ya, o bana yeter.”

“Mezun olduklarına inanamıyorum. Son birkaç yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçti sanki. Önce Asher, sonra ben ve Evan, şimdi de ikizler... Sonra bir bakmışız Gavin de mezun olmuş.”

“Ah, sorma. Yakında bu koca evde yapayalnız kalacağım.”

Asher ona daireden bahsetmiş miydi acaba?

Neden ilk bana söylemişti ki?

“Bu seni rahatsız ediyor mu? Burada tek başına yaşama fikri?”

Derin bir nefes aldı ve hafifçe sallanmaya devam etti. “Hayat bir dizi mevsim gibidir. Yaz, yerini sonbahara bırakır ama hava soğuyup yapraklar dökülmeye başladığında, yazın yine geleceğini bilirsin. Ve bir sonrakinin bir öncekine tıpatıp benzemeyeceğini de bilirsin. Her zamanki gibi sıcak ama bazı şeyler değişmiş olacaktır. Bu çocukları büyütme benim için uzun bir mevsimdi, bittiğinde özleyeceğim.” Bana baktı. “Ama hayatın bir sonraki mevsiminin de kendine has güzellikleri olacak, onları da sabırsızlıkla bekliyorum.”

Ona uzun uzun baktım. “Nasıl bu kadar bilge olabildin?”

Kıkırdadı. “Yıllarca gözlerim açık yaşayarak.”

“Aksi nasıl olurdu ki? Gözlerin kapalı yaşamak mı?”

“Tabii. Çoğu insan gözleri kapalı yaşar. Bunun yanlış olduğunun farkına bile varmazlar. Ama bütün güzellikleri kaçıırırlar.”

Asher bana baktı ve dudaklarında yine o tebessüm belirdi. Neden her seferinde bunu yapıyordu? Gözlerinden sırtımı ürperten bir sıcaklık yayılıyordu.

Bu hoşuma gidiyor ve beni korkutmaya başlıyordu.

Çünkü, ya ciddi ciddi benimle flört ediyorsa?

O boş dairede, aklımdan çılgınca bir düşünce geçmişti. Orada birlikte yaşamayı düşündüğü için bana daireyi gösterdiği fikrine kapılmıştım.

İçimde beklenmedik bir umut alevlenmişti. Sonra annem aramış, beni hızla gerçekliğe döndürmüştü.

Şimdiyse ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Bir yanımda o minicik umuda tutunuyor, kaybolup gitmesine izin vermek istemiyordu. Asher'ın her tebessümü, her göz kırpması, her dokunuşu bu umudu besliyor, canlı tutuyordu.

Ama bu umut çok korkutucuydu çünkü her şeyi yeniden gözden geçirmem gerekeceği anlamına geliyordu. Sonbaharda okula dönüyordum. Geleceğe dair seçeneklerimi daraltmayacak, hayatın beni nereye sürükleyeceğine bakacaktım.

Acaba hayat beni buraya geri mi getirecekti?

Bir esinti çıktığında ateşten yükselen kıvılcımlar minik bir kasırga hâlinde dans etti. Taze gece havası yüzümü okşadı.

Nine sallanmayı bırakıp öne eğildi ve burnundan derin bir nefes çekti. "Değişim rüzgârları esiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Efendim?"

"Hayatın ve mevsimlerin bir başka özelliği de budur." Arkasına yaslandı ve ayak parmaklarıyla sandalyeyi hafifçe iterek yeniden sallanmaya başladı.

"Rüzgârlar hep beklediğimiz zamanda esmez. Tam yazın sıcağından kurtulup sonbahar serinliğinin tadını çıkarmaya başladık dersin, ansızın kar yağar."

Alnımı kırıştıtarak ona baktım. Ellerini kucağında kavuşturmuştu ve uzun örgüsü bir omzundan önüne düşüyordu. Nine hep böyleydi, çok mantıklı şeyler söylerdi ve onu gerçekten anlayıp anlamadığımdan asla emin olamazdım.

Geniş arka bahçeden gelen uğultu giderek yükseldi. Logan, etrafındaki arkadaş grubunu kahkahalara boğarken hiç yanından ayrılmayan kız ona kur yapıyordu. Biri dereye yakın bir açık alanda balta fırlatma yarışı başlatmıştı. Elijah dosdoğru oraya koşarken Evan'a yakalandı. Evan oraya fazla yaklaşmasına fırsat vermeden onu kaldırıp omuzlarına aldı.

Annem bile rahatlamış ve eğleniyor gibi görünüyordu. Ateşin yakınına oturmuş, Doris Tilburn'le sohbet ediyordu. Saçları açık, yüzünde bir tebessümle kırmızı plastik bardaktaki içkisini yudumluyordu. Dans edenlerin sayısı artmıştı; bazıları çift olarak, bazılarıysa küçük gruplar hâlinde ateşin etrafında, müziğe ayak uyduruyordu.

Asher verandanın basamaklarını çıktı. Gülümsediği anda yaz esintisi saçlarımı dalgalandırdı.

"Hoş geldin, Ayıcık," dedi Nine.

Asher eğilip Nine'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Nasılsın bakalım?"

"İçim içime sığmıyor. Tüm yavrularımı bir arada görmek çok güzel." Sallanmayı bırakıp sandalyeden kalktı. "Logan'ın artık ninesiyle dans etme vakti geldi. Yoksa bu gidişle burnu Kaf Dağı'na çıkacak." Elbisesini düzelterip bana baktı. "Gözlerini açık tut, Ayıcık Gracie."

Başka ne diyeceğimi bilemediğimden, "Tamam," dedim.

Nine'nin Logan'ın yanına gidişini izledim. Logan kızın kulağına bir şeyler fısıldadı –kasabanın öbür ucunda oturan kızdı bu ama adını hatırlayamıyordum– sonra Nine'ye kollarını açtı. Onu ateşe doğru birkaç adım yürüttü ve dans etmeye başladılar.

Asher verandanın korkuluklarına yaslandı. Ne partiyi ne de kardeşinin Nine'yle dansını izliyordu. Gözleri bende idi. "Selam."

Küçük bir ürperti kalp atışlarımı hızlandırdı. "Selam."

"Biraz yürümek ister misin?"

"Olur."

Kalkmama yardım etmek için güçlü ve nasırlı ellerinden birini uzattı. Tenine dokunur dokunmaz tüm vücuduma bir elektrik yayıldı. Geçmem için basamakların önünden çekilmek yerine olduğu yerde kaldı; aramızda sadece birkaç santim

mesafe vardı ve gözleri yüzüme kilitlenmişti. Öyle iriydi ki... Asher'ın cüssesi hem heybetli hem de büyüleyiciydi.

İnsana güven veriyordu.

Kısacık bir an beni öpecek sandım. Ama o sadece gülümsemişti; dizlerimin bağını çözen, ağır, seksi bir gülümsemeydi.

“Hadi gidelim.”

Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Bu sefer gizlice kaçıyormuşuz gibi işi şakaya vurarak beni evin etrafından dolandırmadı. Elimi ciddiyetle tuttu. Önemliymiş gibi. Ben önemliymişim gibi.

Verandadan inip Nine'nin arazisini diklemesine geçerek yola doğru ilerledik. Partinin gürültüsünden uzaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ay neredeyse dolunay hâlindeydi ve ateşten uzakta yıldızlar, tüm ihtişamlarıyla parlıyorlardı. Yolumuzu bulmak için ışığa ihtiyacımız yoktu. Biz bu topraklarda büyümüştük. Kaybolmamız imkânsızdı.

Asher yürürken hiç konuşmadı, yalnızca elimi tuttu. Acelesi yok gibiydi. Aklında belirli bir hedef olup olmadığını merak ettim. Sonunda kasabaya giden yola vardık. Asher döndü ve çocukluğumuzda okula gidip gelirken sayısız kez geçtiğimiz yola girdik.

Burada evler birbirine daha yakındı. Bazılarının veranda ışıkları dışında lambaları yanmıyordu; sakinleri muhtemelen Nine'nin evinde, mezuniyet partisindeydi. Diğerlerinin pencerelerinden açık lambaları ya da perdelerin arasından televizyonlarının titrek ışığı görünüyordu.

Kalbim beklentiyle güm güm atıyor olsa da Asher'la böyle yürümek bana şaşırtıcı derecede doğal geliyordu. Parmaklarımız birbirine tam oturmuştu; binlerce kez böyle el ele tutuşmuşuz gibi. Son birkaç yılı ayrı geçirmemiş, lisede çıkmaya başlamışız gibi.

Derinlerde bir yanımdı, gerçekliğin o versiyonuna özlem duydu. Asher ve benim birlikte olduğumuz bir dünyaya. Çünkü diğer ihtimaller çok yanlış geliyordu.

Ay ışığında onunla el ele yürürken bu düşünceye katlanmak öyle zordu ki... Kalbimin hiç sahip olamadığım bir şeyin özlemiyle sızlamasını kabullenmek.

Eve döndüğüm şu kısacık birkaç haftada nasıl olmuştu da hayatıma dair her şeyi sorguladığım bir noktaya gelmişim?

Asher. Bana her şeyi o sorgulatıyordu.

Yürümeyi kestiğinde şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Nereye geldiğimize dikkat etmemiştim. Evergreen Caddesi'ndeki terk edilmiş eski evin önündeydik. Çiftlik evi tarzındaki bu yerin büyük ön penceresi böğürtlen çalıları ve sarmaşıklarla kaplıydı. Bacaya bakılırsa içeride bir şömine vardı ama yıllardır yakanı yoktu. Otlar bel hizasına ulaşmıştı ve arazinin büyük kısmı sarmaşıklardan, dikenli böğürtlenlerden geçilmiyordu.

Eskiden, okuldan eve dönerken Asher'la sık sık bu eski evin önünde dururduk. Bazen perili olduğuna dair hikâyeler uydurur bazen de onun baba, benim anne olduğum ve işten eve döndüğümüz bir evcilik oyunu oynardık. Bir keresinde içeri girmeyi bile denemiştik ama evin her yeri sıkı sıkıya kilitliydi.

"Burada evcilik oynadığımız zamanları hatırlıyor musun?" diye sordu sonunda uzun sessizliği bozarak.

"Evet, ben de tam onu düşünüyordum."

Bir süre daha sessiz kaldı. Evin karşısında durmuş, hâlâ el ele tutuşuyorduk ve duyulan tek ses yakınlardaki kurbağaların vıraklamalarıydı.

"Son zamanlarda aklım çok karışık." Sesi yumuşak ve alçaktı. "Büyümek, taşınmak, gelecek... Ama aynı zamanda geçmiş de düşünüyorum. Bir yerlerde yanlış yola sapmışız

gibi geliyor, Grace. O çocuklar bizim bilmediğimiz bir şey biliyordu gibi geliyor.”

Nefesim alamadım, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bu yüzden sustum.

“Lisede büyük bir hata yaptım.”

“Neydi o?”

“Sana karşı hislerimi gizledim.”

Asher’in elimi bırakmadığına şükrediyordum çünkü sözlerinin ağırlığı altında yere yığılabildim. Sesim fısıltı olarak çıktı. “Bana karşı ne hissediyordun?”

“Şu an hissettiklerimin aynısını.” Beni kendine çevirdi ve gözlerimin içine baktı. “Grace, ben sana âşığıyım.”

Ona baktım. Koyu kahve gözlerine, ay ışığında yalnızca hatları seçilen yüzüne. Hayatımın büyük bölümünde en yakın arkadaşım olan adama. Kalbimin özlem duyduğu adama.

Başparmağını dudaklarımda gezdirdi. “Sorun değil, şu an bir şey demek zorunda değilsin. Bunu bu gece böyle üzerine yıkmayı düşünmüyordum aslında. Önce seni yemeğe davet edecektim. Kendime seni bize bir şans vermeye ikna etmek için önümde uzun bir yaz olduğunu, ağırdan almam gerektiğini söyleyip durdum. Ama yapamıyorum. Bilmeni istiyorum. Seni seviyorum. Henüz senden aynısını bana söylemeni beklemiyorum. Tek istediğim bir şans. Sadece bu yaz için bana bir şans ver.”

İçimde öyle bir fırtına kopmuştu ki duygularım parmak uçlarımdan gökkuşakları hâlinde fışkıracak gibi hissediyordum. Yoğun hisler bedenimin kontrolünü ele geçirmek üzereydi. “Ama Asher, ben sandım ki...”

“Seni istemediğimi mi sandın?” Gözleri yüzümde gezindi ve başparmağı yanağımı okşadı. “Seni her zaman istedim. Hatam da bu oldu. Korktum, bu yüzden sana hiç söylemedim. Fazla yakındık, ailelerimiz fazla yakındı, yürümezse herkesin

hayatını mahvetmiş olacaktım. Ama Grace, ya yürürse? Ya tam da hayalini kurduğum gibi olursa?

“Okulun olduğunu, dört saat uzaklıkta yaşayacağını biliyorum. Ama mesele de bu ya; ben bunu dert etmiyorum bile. Yaz sona erdiğinde ilişkinin sürmesini istersek bir süreliğine uzaktan yürütürüz. Sen buraya biraz daha sık gelirsin, ben de arada seni görmeye gelirim. Ayrıca benim sadece bir yılım kaldı. Sonrasında sen okulu bitirene kadar Pullman’da kalabilirim. Sonra da, bilmiyorum, nereye gitmek istediğimize karar veririz.”

Gözümün kenarından süzülen bir damla yaş, yanağımda sıcak bir iz bıraktı.

Yüzümü iki eliyle kavradı ve eğilip alnını alnıma yasladı. “Eğer cevabın hayırsa, işini zorlaştırmayacağım. Seni istiyorum ama mutlu olmanı her şeyden daha çok istiyorum. Sadece bana bir şans ver.”

Hafifçe geri çekilerek gözlerimin içine baktı. Ben de büyülenmiş hâlde ona baktım. Asher bir süre takılmayı düşünebileceğim, üniversiteden alelade hoş bir çocuk değildi. Onunla öylesine, işlerin nereye varacağını görmek için çıkamazdım. Bir yaz istiyordu ama ona bir ânımı bile versem tüm anlarımı vermek zorunda kalacaktım. Kalbim daha azını kabul etmezdi.

Nasıl bu kadar emin olabildiğimi, onun için her şeyi değiştirmeye nasıl bir tuşa basılmış gibi bu kadar hızlı hazır olabildiğimi bilmiyordum.

Karşımdaki Asher Bailey’di, elbette bir parçam bunun böyle olacağını hep biliyordu.

Cevabım dudaklarımdan fısıltıyla çıktı. “Tamam. Evet.”

“Evet?” Parmakları saçlarımdan arasından kayarak kafa derimi okşadı. “Akşam yemeği ile başlayalım. Yarın olur mu?”

“Harika olur.” Gözlerim eve kaydı. “İşler yolunda giderse belki de buraya döner, bu eski evi satın alıp beraber onarırız.”

“Anlaştık.” Gülümsediğinde duygularım göğsümden yükselip boğazımı sıktı. Asher’ın gülümsediğini milyonlarca kez görmüştüm ama bu gülümsemeyi hiç görmemiştim. O kadar mutluydu ki bunu ben bile hissedebiliyordum. Sanki ruhlarımız iç içe geçiyordu, onun duyguları benim derinliklerime akıyordu.

Bana tekrar tekrar böyle gülümsediğini görmek için her şeyimi verirdim.

Elleri hâlâ saçlarımdaydı, bakışları dudaklarıma kaydı. Yaklaştıkça tüm sinir uçlarım heyecanla karıncalandı ve öpücüğünü karşılamak üzere çenemi hafifçe kaldırdım.

Dudaklarını dudaklarıma nazikçe bastırdı. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve çok kısa bir anlığına tereddüt edip öylece kaldık.

Ardından başının belli belirsiz bir eğimiyle dudaklarını bana daha da yaklaştırdı ve öpüşmeye başladık. Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı aralayarak onu daha derin bir öpücüğe davet ettim. Dili dilime değdi; sıcacık ve kadife gibi yumuşaktı.

Beni ağır ağır, derinden öperken etrafımdaki dünya silinerek hiçliğe karıştı. Kollarında erirken tamamen teslim oldum. Onun kucağında güvendeydim. Hem cezbedici derecede yeni hem de son derece tanıdık.

O benim her şeyimdi. Benim evimdi.

Düzenleme
Ny.ozlem

Rastgele ısıklık çalarak yumurtaları çevirdim ve hiçbirinin sarısı dağılmadığı için içimden kendimi tebrik ettim. Kızarmış ekmeğin kokusu mutfak sararken kardeşlerimin kokuyu alıp uyanmasının ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştım.

Merdivenden aşağı sert ayak sesleri iniyordu. Anlaşılan çok sürmemişti.

“Günaydın,” dediğim sırada makinedeki kızarmış ekmeğin yukarı fırladı.

Bir sandalyenin çekildiğini duydum, ardından Evan mırıltıdanarak beni selamladı.

“Aç mısın?”

“Evet, sağ ol.”

Yeniden ısıklık çalarak ekmeğe biraz tereyağı sürdüm ve üzerine yumurtaları yerleştirdim. Mükemmel olmuştu.

“Keyfin yerinde bakıyorum,” dedi Evan.

Tabağı önüne koydum. Keyfim yerindeydi tabii. Nasıl olmasındı? Grace’e içimi açmış, onu sevdiğimi söylemiştim. O da bize bir şans vermeyi kabul etmişti. “Yerinde. Ne olmuş?”

“Daha saat çok erken.”

Tekrar ekmek kızartma makinesine yöneldim ve içine iki dilim daha attım. “Uyanıktım, ben de kalkayım dedim.”

Elleriyle yüzünü ovaladıktan sonra çatalını aldı. “Ben de öyle. Geçen dönem sabah erkenden dersim vardı, o yüzden artık geç saatlere kadar uyuyamıyorum. Ninem nerede?”

Pencereden dışarı baktım. “Bahçede. Herhâlde hava çok ısınmadan işlerini bitirmeye çalışıyor. Dün gece çok geç mi yattınız?”

“Evet. Ninem yattıktan sonra Logan, Levi ve arkadaşları nehre indi. Gavin de. Bira içeceklerini tahmin ettiğimden, aptalca bir şey yapmasınlar diye ben de gittim.”

“Sağ ol, dostum.” Biraz mahcup olmuştum. Genelde kardeşlerimizin eve sağ salim dönmesini sağlayan ben olurdum ama Grace’le döndüğümüzde parti çoktan dağılmıştı.

“Önemli değil. Fazla cozutan olmadı. Gavin kıyafetleriyle nehre atladı ama normalde de yapmadığı şey değil.”

Gülerek tavaya iki yumurta daha kırdım. Etrafta bir su birikintisi varsa Gavin mutlaka ıslanırdı, bu aile içinde bir espri konusuydu. Küçükken, nereye gidecek olursak olalım ninem yanına onun için en az iki takım yedek kıyafet alırdı.

Şimdiyse omuz silkiyor, suya girdiğinde başına gelecekleri bilecek yaşta olduğunu söylüyordu.

Yumurtaları pişirdim, ekmekleri yağladım ve hepsini masaya getirdim. Evan kahvaltısını neredeyse bitirmişti ama hâlâ uykulu görünüyordu.

Acaba canını sıkın bir şey mi vardı? Normalde de içine kapanıktı ama okuldan döneli beri her zamankinden daha sessizdi.

“Sen iyi misin?”

Omuz silkti. “İyiyim, yorgunum sadece.”

“Emin misin? Sanki bir derdin var.” Kızarmış ekmeği yumurtalardan birine bandırıp ısırdım.

Gözlerini kaçırdı ama uykusunu alamadığından ya da kardeşlerimizin onu delirttiğinden yakınmak yerine hafifçe gülümsedi. “Bir kızla tanıştım gibi.”

“Hasiktir.” Ninem dışarıdaydı ama bir an beni azarlayacak sanıp duraksadım. “Kim? Nasıl tanıştınız?”

“Adı Carly LiMarza. Geçen güz aynı tarih dersini alıyorduk ama pek konuşmazdık. Bu dönem ekonomi dersinde aynı çalışma grubuna düştük. Hani şu erken saatte olan. O olmasa muhtemelen o dersi bırakırdım.”

Gülümsedim ve parmaklarımdaki yumurta sarısını yaladım.

“Neyse, sonunda ödlekligi bırakıp ona çıkma teklif ettim. Her şey harika gidiyordu ama yaz tatiline girdiğimiz için Kaliforniya’ya döndü.”

“Ve onu özölüyorsun.”

“Sana aptalca gelecek belki ama okula dönmek için gün sayıyorum. Buluşmayı konuştuk, belki o buraya gelirdi veya ben oraya giderdim. Ama ikimiz de bütün yaz çalışmak zorundayız, bu yüzden dişimizi sıkmaya karar verdik. Sürekli görüntülü konuşuyoruz.”

“Neden bir şey söylemedin? Ninem biliyor mu?”

“Evet, ona söyledim ama konu şimdiden büyüsün istemedim. Daha birkaç ay oldu.”

Evan önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama ben onu bilirdim. Gözlerindeki bu bakışı da bilirdim. Henüz yirmi yaşındaydı ama genç yaşına rağmen yarın kızın parmağına yüzüğü taksa şaşırılmazdım.

Asıl soru, hangimizin önce davranacağıydı.

Muhtemelen ben.

Yüzük fikri aklıma Grace’i getirdi. Sonra da randevumuzu. Ardından dün gece onu öpüşümü. Yumuşacık dudaklarını ve saçlarında dolaşan ellerimi. Sırf onu tekrar öpebilmek için yan

eve koşup onu uyandırmak istedim. Akşama kadar beklemek istemiyordum.

Kızarmış ekmeğin kalanıyla tabağımdaki yumurta sarısını sildim. Evan kaşlarını çatmış, beni süzüyordu.

“Ne var?” diye sordum.

“Sen dün gece neredeydin?”

Sadece sırtarak ekmeğimden bir ısırık aldım.

“Ash.”

“Grace’le yürüyüşe çıktık.”

Daha ilginç bir cevap bekliyormuş gibi homurdandı ve son lokmasını ağzına attı.

“Ve ona çıkma teklif ettim.”

Kaşları anında havaya kalktı ve lokmasını neredeyse çiğ-nemeden yuttu. “Ne yaptın?”

“Çıkma teklif ettim.”

“Bizim Grace’e? Grace Miles’a?”

“Evet.”

“Neden?”

“Ne demek neden? Onunla çıkmak istiyorum da ondan.”

Birkaç saniye bana baktı ve kaşları çatıldı. “Ne zamandan beri Grace’le çıkmak istiyorsun?”

“İstedğimden beri. Senin için bir sakıncası mı var?”

“Yok, sakıncası yok da. Şaşırdım sadece. O...”

“O ne?”

“Yani, Grace işte. Kız kardeşimiz gibi ya.”

İğrenç bir şey söylemiş gibi yüzümü buruşturdum ama aslında bunu demesine şaşırmamıştım. Ne de olsa Grace’e olan duygularımı gizlemek için çok çabalamıştım ve belli ki başarmıştım. “O benim için hiçbir zaman kız kardeş gibi olmadı.”

“Kim hiçbir zaman kız kardeş gibi olmadı?” diye sordu Logan esneyerek. Ekoseli pijama altı hariç çıplaktı, sendeleyerek mutfığa girdi.

“Grace,” dedim. “Saçın başın birbirine girmiş.”

Ellerini saçlarında gezdirerek daha da dağıttı. “Yemek kokusu alıyorum.”

Ona kendi kahvaltısını kendisinin hazırlamasını söylemeyi aklımdan geçirdim ama keyfim yerindeydi. Neden olmasın dedim ve kalkıp yumurta çıkarmak üzere buzdolabına yöneldim. “Sen otur. Ben hallederim.”

“Cidden mi? Süper.”

Ekmek kızartma makinesine biraz daha ekmek koydum ve yumurtaların hepsini tezgâha çıkardım. Levi ve Gavin geldiğinde de seri aşçılığa devam etmem gerekecekti muhtemelen.

“Dün gece takıldığın kız kimdi?” diye sordu Evan.

Logan bir sandalye çekip oturdu. “Hangisi?”

“Öpüştüğünü soruyorum.”

Logan sırtıttı ve kafasını kaşıyarak saçlarını daha da dağıttı. “Hangisi?”

Başımı iki yana sallayıp tavaya bir yumurta kırdım.

“Ateşle oynuyorsun, kardeşim,” dedi Evan.

Logan kıs kıs güldü.

Yeni ayak sesleri son iki kardeşimin de gelişinin habercisiydi. Levi hiçbir şey söylemeden masanın diğer ucuna oturdu. Gavin ise acı çekiyormuş gibi elini alnına bastırmıştı.

“Neyin var?” diye sordum.

“Şışt.” Yüzünü buruşturdu. “Çok bağırıyorsun. Galiba dün gece kafamı çarptım.”

“Kafanı çarpmadın, salak, fazla içtin,” dedi Logan. “Şu yaşadığına akşamdan kalma olmak deniyor.”

“Harbi mi? Berbat bir şeymiş.”

“Zaten içki içmemesi gerekiyordu,” diye homurdandı Levi.

“Bir iki bira içti sadece,” dedi Logan. “Bir şey olmaz. Biraz su iç, Gav.”

Gavin mırıldanarak bir bardak su aldı ve sandalyeye çöktü. Ben kahvaltı hazırlamaya devam ettim. Yumurtalar cızırdamaya başlamıştı ama daha çevrilecek kıvamda değillerdi.

“Sen az önce ne demek istedin, Ash?” diye sordu Logan.

“Ne konuda?”

“Grace’in hiçbir zaman kız kardeşin gibi olmadığını söyledin ya.”

Sesindeki şüpheyi duyabiliyordum. İlginç bir konuşma olacaktı.

“Ne dediysem onu demek istedim. Siz onu kız kardeşiniz gibi görüyorsunuz. Ben öyle görmüyorum. Ve...” Yumurtaları çevirmek için kısa bir ara verdim. “Dün gece ona çıkma teklif ettim.”

Logan ayağa fırladı. “Hasiktir, Ash. Grace’le mi çıkıyorsunuz? Bir dakika. Evet dedi mi ki?”

Omzumun üzerinden bana dikilmiş dört çift kahverengi göze baktım. “Evet, evet dedi.”

Logan elini masaya vurdu. “Siktir, inanmıyorum.”

Dışarıdan ninemin boğuk sesi duyuldu. “Logan. Düzgün konuş.”

Logan hâlâ kapalı olan arka kapıya şaşkınlıkla baktı. “Nasıl?..”

Logan’ın yemeğini tabağına koyup masaya götürdüm. “Bakın, muhtemelen içinizden nereden çıktı şimdi bu diyorsunuzdur ama endişelenmenize gerek yok. Niyetim ciddi.”

“Bundan kimsenin şüphesi yok bence,” dedi Levi. “Onunla çıkmak için bizden izin almanı beklemiyoruz.”

“Benden izin isteyebilirdin,” dedi Gavin. “Ya ben onunla çıkmak istiyorsam?”

Logan burnundan güldü. “Sen mi? Gavin, sen daha lisesedesin.”

“Bir ay önce sen de lisedeydin. Hem sonsuza dek liseli olmayacağım. Beni beklerdi belki.”

Logan onun sırtını sıvazladı. “Sana kötü bir haberim var, dostum. Grace kesinlikle senin ergenlikten çıkmanı beklemeyecek. Bayan Hanson da öyle.”

Kaşlarını çatıldı. “Bayan Hanson?”

“Matematik öğretmeni.” Logan kahvaltısından bir lokma aldı.

Tekrar başımı iki yana salladım. Gavin üç yaşından beri tüm bakıcılarına ve yıllar içinde birkaç öğretmenine âşık olmuştu. Gerçi çıktığı kızlar hep yaşıtıydı, bu yüzden fazla endişelenmiyordum. Görünen o ki elde edemeyeceği şeyleri sadece istemekle yetiniyordu.

“Bana bak,” dedi Gavin, Logan’ı işaret ederek. “Bayan Hanson güzel ve akıllı bir kadın ve birkaç yıl sonra mezun olduğumda neler olacağını bilemeyiz.”

Levi gözlerini devirdi. “Gav, matematik öğretmenin seninle çıkmayacak.”

Gavin ona burun kıvrıldı. “Asıl seninle çıkmayacağını bildiğin için böyle konuşuyorsun.”

“Ben hiçbir zaman—” Levi kaşlarını çatı. “Neyse. Seninle tartışmayacağım.”

Logan kızarmış ekmeğini ısıtırken, “Kötü olmuş,” dedi.

“Götlük yapma, Logan,” dedi Levi. “Asher sana yumurta pişirmek zorunda değildi.”

Logan tabağını işaret ederek, “Yok, kahvaltı harika,” dedi. “Ama Asher’in ilişkisi üzerinden uygunsuz şakalar yapamayacağım çünkü çıktığı kişi Grace. Lanet olsun Ash, illa eğlencemi bozacaksın.”

Hafifçe güldüm ve daha fazla yumurta pişirmek üzere ocağa döndüm. Ben işle meşgulken kardeşlerim sohbet etmeye devam etti. Konu ben ve Grace’dan Logan ve Levi’in

itfaiyedeki eğitimine, oradan da bu yıl orman yangınlarının çok kötü olup olmayacağına kaydı. Sonra Evan onlara kız arkadaşından bahsetti. Logan bu konuda birkaç şaka yapınca Evan onu bayılıta kadar dövmekle tehdit etti. Dünyada her şey yoluna girmiş gibi hissetmekten alamadım kendimi.

Levi'a kahvaltısını verdiğimde ninem verandaya çıkıyordu. Kapıyı açıp kapattığı kısa sürede içeriye taze yaz havası doldu.

Masanın yanında durup gülümseyince gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar belirginleşti. "Görüyorum ki yavrularım için kahvaltı vakti. Tabagınızı yıkamadan gideyim demeyin."

Ellerini yıkamak üzere lavaboya yürürken hep bir ağızdan, "Tamam," diye yanıtladık.

Logan kaşlarını kaldırarak bana baktı ve sadece ağzını oynatarak, *Ona söyledin mi?* diye sordu.

"Neyi söyledi mi?" dedi ninem arkasına dönmeden.

"Nasıl yapıyor bunu?" diye mırıldandı Logan.

Boğazımı temizledim ve ben sizi kardeş gibisiniz sanıyordum konuşmasının tekrarına hazırlandım. "Grace'e çıkma teklif ettim."

Ninem musluğu kapattı. "Geç bile kaldın."

Cevabı beni şaşırttı. "Ne?"

"Hadi ama," dedi. "On altı yaşından beri o kıza çıkma teklif etmeni bekliyorum. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ondan hoşlandığımı biliyor muydun?"

"Gözlerim görüyor, değil mi?"

"Bunların haberi yoktu." Masadaki kardeşlerimi işaret ettim.

Ninem onlara bakarken hiç şaşırmışa benzemiyordu.

"Neyse, bu akşam onu dışarı çıkaracağım." Vermem gereken tek büyük haber Grace'le randevum değildi. Dairenin kira sözleşmesini imzalamıştım ama onlara hâlâ söylememiştim. "Nine, sana söylemem gereken bir şey daha var."

Kahverengi gözleri yumuşacıktı. “Nedir o, Ayıcık?”

“Ben kendime bir daire tuttum.”

Kardeşlerimin hepsi bir anda konuşmaya başladı.

“Ne?”

“Taşınıyor musun?”

“Daire mi?”

“Nerede?”

“Çocuklar.” Ninem sesini bir ton bile yükseltmemişti ama herkes sustu.

Konuşmama devam ettim. “Timber Caddesi’nde, yani neredeyse her yere yürüyerek gidilebilecek konumda. İki yatak odası—”

Logan araya girdi: “Biri benim.”

Levi homurdandı. “Of, Logan.”

“Seninle paylaşırım, kardeşim. Eski günlerdeki gibi.”

“Eski günler mi?” dedi Ledi. “Zaten şu anda da aynı odada kalıyoruz.”

Öfkeyle nefesimi verdim. “İkiniz de yanıma taşınmıyorsunuz.”

“O zaman benimdir,” dedi Gavin.

“Hayır.”

“Nedenmiş?”

Bana yardımcı olması umuduyla nineme baktım ama o gülümsemekle yetindi.

“Çenenizi kapatıp beni dinler misiniz lütfen?” Bir an duraksadım. “Ben tek başıma taşınıyorum. Sahibi iyi bir indirim yaptı ve zamanı geldi diye düşündüm. Bu kadar basit.”

Ninem kolumu sıktı. “Senin için önemli bir adım.”

“Evet. Burada yaşamak istemediğimden değil, sadece—”

Elini kaldırdı. “Ayıcık, sen artık yetişkin bir erkeksin. Tabii ki kendi hayatını kuracaksın. Olması gereken de bu.”

“Teşekkürler.”

Kolumu yeniden sıktı. “Seninle gurur duyuyorum. Şimdi dışarı çıkmam lazım, sonra da Mabel Wheatley’yle öğle yemeği yiyeceğim. Görüşmezsek şimdiden söyleyeyim, bu akşam Grace’le iyi vakit geçirmeni diliyorum.”

“Geçireceğim. Teşekkürler.”

“Eve döndüğümde lavaboda tek bir tabak görürsem, hepiniz bahçede uyursunuz.” Merdivenlere yöneldi ama sonra durup bana döndü. “Centilmen ol, Ayıcık. Ve korunmayı unutma.”

Kardeşlerim kıkırdarken ben ağzım bir karış açık ona baktım. “Nine!”

Cevap vermedi. Sadece güldü ve yukarı çıktı.

Kardeşlerim sandalyelerini yerde sürterek bulaşıkları yıkamaya kalktı. Nineminki boş bir tehdit değildi, gerçekten bizi dışarıda uyutabilirdi.

Ben tavayı yıkadım ve tezgâhtaki ekmek kırıntılarını sil-dim hâlâ keyfim yerindeydi. Her şey yoluna giriyordu. Birkaç gün içinde eşyalarımı yeni evime taşıyacaktım ve bu akşam Grace’le randevum vardı.

Uzun zamandır iple çektiğim bir randevu.

Banyodaki boy aynasının önünde elbisemi kalçalarımдан çekiştirdim. Bir üniversite öğrencisi olarak dolabımda randevuya giyecek pek bir şey olmadığından paraya kıyıp kasabadan kendime yeni bir elbise almıştım. İnce askılı, düz yakalı siyah bir elbiseydi bu. Tül bir katman, sade tasarımına biraz detay katıyordu. Ve bacaklarımın büyük kısmı açıktaydı. Eteği ancak oturabileceğim bir uzunlukta, daha fazla değil.

Şık ve zarıftı – daha önce giydiğim her şeyden farklıydı.

Elbiseyi dolgu topuk sandaletlerle kombinlemiş, ayak tırnaklarımı parlak kırmızıya boyamıştım. Sarı saçlarım omuzlarıma dökülüyordu ve biraz risk alıp koyu kırmızı bir ruj sürmüştüm.

Aynada gördüğüm kadını tanımakta zorlanıyordum.

Kapı çaldığında Eli'nin merdivenlerden gümbür gümbür indiğini duydum. Kalbim küt küt atıyordu. Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Aslında saçmaydı. İyi bir izlenim bırakma ya da konuşacak konu bulma konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Sonuçta bu Asher'di.

Ama işte... Asher'di.

Derin bir nefes alıp ilk randevumuza çıkmak üzere onu karşılamaya indim.

Elijah ve annemle kapıda bekliyordu, kollarını katladığı bir gömlek ve rahat bir kumaş pantolon giymişti. Bakışları benimkilerle buluştuğunda yüzüne usul usul bir gülümseme yayıldı. Dün gece gördüğüm gülümsemenin aynısıydı; samimi, ısıltı ısıltı ve nefesimi kesen türden.

Göz ucuyla annemin de gülümsediğini gördüm. Kardeşimse bana sanki merdivenden inan bir yabancıymışım gibi bakıyordu.

“Dudakların neden bu kadar kırmızı?” diye sordu Eli.

“Ruj sürdü de ondan,” dedi annem.

“Neden ki?”

Asher bir adım öne çıktı, gözleri hâlâ bendeydi. Eli’nin sorularını yanıtlamayı anneme bıraktım. Karşımdaki adamdan başka bir şeye odaklanamıyordum.

Bu basit bir randevu değildi, tıpkı dün gecenin basit bir öpüşmeden ibaret olmadığı gibi. Farkında olmasak da attığımız her adım bizi bu noktaya getirmişti sanki. O ve ben, güneşin doğuşu kadar kaçınılmazdık.

Dün gecedan önce buna inanmazdım. Ama son yirmi dört saatin tüm hayatımın seyrini değıştirmesi şimdi hiç de garip gelmiyordu. Aceleci, düşüncesiz ya da pervasızca değildi. Doğru olandı.

Bir gün Asher Bailey’yle evlenecektim.

O da bunu biliyor muydu? Gözlerinde gördüğüm bu muydu? Birbirimize bir sırrı paylaşırcasına gülümsedik. Belki de paylaşıyorduk. Belki de bizim büyümüzdü bu. Biliyorduk.

“Çok güzel görünüyorsun.” Sesindeki hayranlık belirtisi yanaklarımın kızarmasına neden oldu

“Teşekkür ederim.”

Bana kolunu uzattı, elimi dirseğinin kıvrımına yerleştirdim. “Hazır mısın?”

“Evet.”

“İyi eğlenceler,” dedi annem hafifçe el sallayarak.

Elijah’ın ardı arkası kesilmeyen soruları eşliğinde veda-
laştık. Asher beni arabasına götürüp kapıyı açtı. Heyecandan
resmen başım dönüyordu. Nereye gideceğimizi bilmiyordum
ama umurumda da değildi. Beni Zany Zebra’ya götürüp ham-
burger ve dondurma yedirse bile mutlu olurum.

Beni kasabanın güney tarafına, üniversite yakınlarına
götürdü ve Salt and Iron adlı restoranın önüne park etti.

“Burada hiç yedin mi?” diye sordu arabadan inmeme
yardım ederken.

“Hayır. Şık görünüyor.”

“Ben de yemedim. Ama methini çok duydum.”

Eli çıplak omzumdan sırtımın alt kısmına kaydı. Bana
kapıyı açtı ve peşimden içeri girdi.

Küçük mekândaki loş ışıklar, koyu renkli parke zemini ve
duvarlardaki siyah-beyaz tabloları aydınlatıyordu. On kadar
masa beyaz örtü ve titreşen mumlarla süslenmişti. Arka planda
hafif bir müzik çalıyordu, masaların yalnızca birkaçı doluydu.

Asher rezervasyon yaptırmıştı ve restoran görevlisiyle kısa
bir konuşmadan sonra arka tarafta bir masaya götürüldük.
İkimiz de yerimize oturduk ve görevli bize menüleri verdi.

Asher bir an bana baktı, sonra kalkıp yanımdaki san-
dalyeye geçti.

“Ne yapıyorsun?”

“Burası daha iyi.” Bacağını benimkine yasladı ve kolunu
sandalyemin arkasına attı.

Bence de öyleydi.

Menüye bakarken parmakları omzumda rastgele daireler
çiziyordu. Vücudunun sıcaklığı ve kolunun teması dışında her-

hangi bir şeye odaklanmak zordu. Ne istediğimi sorduğunda, kulağımın dibinde öyle bir fısıldadı ki sırtım karıncalandı.

Garson masamıza geldiğinde ikimiz de somon söyledik ve yemeğimizi beklerken sohbete daldık. Yakınıımızdaki masalarda kimse olmadığından gözlerden uzak bir köşedeydik sanki – neredeyse baş başa gibiydik.

Bu da hoşuma gitti.

Yemeklerimiz geldi. Asher yemeğini tek elle yedi, diğer kolu hâlâ arkamdaydı. Ona biraz daha sokuldum. Onun yakınlığı yemekten daha lezzetliydi ki yemek de tek kelimeyle muhteşemdi.

Bana okulu sordu ve çok geçmeden kendimi ona her şeyi anlatırken buldum. Partilere gitmekten, barlara gizlice girmekten, edindiğim arkadaşlardan ve çılgın araba gezimizden bahsettim.

O da hayatının son birkaç yılına dair kaçırdığım detayları anlattı. İlk yangın ihbarına gidişini, itfaiyedeki arkadaşlarının onu yirmi birinci yaş gününde nasıl sarhoş ettiklerini, kazandığı turnuvaları ve Evan'ı uzaktaki bir okula göndermenin nasıl bir his olduğunu...

Bu yazdan önce konuşmalarımız yüzeyselleşmişti. Ama şimdi farklıydı, sanki son yıllarda kaçırdığımız önemli şeylerin telafisini yapıyorduk. Yine de geçmiş ilişkilerimizden bahsetmekten kaçındık. Artık hiçbirinin bir önemi yoktu zaten.

Yemek bitmişti ama kalkmaya niyetli değil gibiydi. Ben de değildim. O kolunu bana dolamış, kulağıma doğru usulca konuşurken, ben de ona iyice sokulmuş oturuyordum. Sonsuza dek orada kalabilirdim.

Garson tabakları toplarken acele etmememizi söyledi. Asher hesabı ödeyip teşekkür etti.

“Bahsettim mi bilmiyorum ama birkaç gün sonra jiu-jitsu turnuvam var. Gelmek ister misin?”

“Dalga mı geçiyorsun? Çok isterim.”

Şakağıma bir öpücük kondurdu. “Harika. Gelmeni çok isterim.”

“Tabii ki gelirim. Peki daire işi ne oldu, tutmaya karar verdin mi?”

“Evet. Yarın anahtarları alıyorum.”

“Çok heyecan verici!”

Başıyla onayladı. “Çok farklı olacak. Açıkçası suçlu hissetmeden duramıyorum.”

“Neden suçlu hissediyorsun ki?”

“Bizimkilerin yanında olamayacağım için. Evet, sadece birkaç dakika uzaklıkta olacağım ama ninem artık eskisi gibi değil. İkizler ve Gavin de...”

“Ele avuca sığmazlar,” dedim gülerek.

“Kesinlikle.”

“Ninen halleder, biliyorsun. Hem dediğin gibi, sadece birkaç dakika ötede olacaksın.”

Saçlarımı omzumdan arkaya attı. “Biliyorum. Muhtemelen boşuna endişeleniyorum. Küçükken kardeşlerime pek iyi örnek olamadım. Sanırım bu yüzden şimdi kendimi onlardan sorumlu hissediyorum.”

“O kadar da kötü değildin.”

Kaşlarını kaldırdı. “Grace, aldığım cezaların süresi girdiğim derslerden fazladır.”

“Benimle takılmayı bıraktın da ondan.” Onu dirseğimle dürttüm.

“Haksız değilsin. Sen olsan beni beladan uzak tutardın. Ya da ben seni belaya bulaştırırdım.”

Güldüm. “Olabilir.”

Derin bir nefes alıp düşünceli düşünceli masaya baktı. “Çıktığı kız iyi biriyse Evan da iyi olur.”

“Evan’ın sevgilisi mi var?”

“Evet. Kızdan bayağı hoşlanıyor gibi.”

“Ne güzel.”

“Ama sonra Logan’a bakıyorum, kızlarla kurduğu ilişkilere... Gavin’in kendi faniliğini tamamen görmezden gelişini ayrı bir mesele. Levi da hâlâ şu öfkeli hâlimden kurtulamadı.”

Elimi kalçasına koydum. “Sen de on sekiz yaşındayken hayli öfkeliydin.”

Yavaşça kafa salladı. “Evet, öyleydim.”

O eski, öfkeli Asher’i hatırlıyordum. Öfkesini asla benden çıkarmazdı tabii. Aksine, yalnız kaldığımızda ben onun çok az kişinin gördüğü bir yanını görürdüm.

“Belki sana iyi gelen şey Levi’a da iyi gelir.”

“Umarım her ne iyi gelecekse gelir. Zamanla geçer belki. Büyür.”

“Sana da öyle mi oldu? Büyüdün mü?”

Sorunun cevabını düşünürken parmakları omzumda yavaşça daireler çizdi. “Sanırım o da bir parçasıydı. Ayrıca ninem ve kardeşlerim için artık adam olmam gerektiğini fark ettim.”

“Neden bu kadar harikası?”

Bana daha da yaklaştı ve burnunu şakağıma değdirdi. “Değilim. Sadece elimden geleni yapıyorum.” Duraksadı ve sanki beni içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesi daha kısıktı. “Bazen hâlâ öfke duyuyorum.”

Bacağını okşadım. “Neye?”

“Ölmelerine.”

Gözlerime aniden yaşlar birikti, dökülmesinler diye kendimi tutup yutkundum. Anne babası. Onlar hakkında neredeyse hiç konuşmazdı. Küçükken birkaç kez denediğinde ya sessizliğe bürünür ya da konuyu değiştirirdi.

“Onları özlüyorsun.”

Yanağını şakağıma yaslayıp bana sardığı kolunu sıktı. “Hem de çok. Aradan uzun zaman geçti ama bazen hâlâ çok canımı yakıyor.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadım.

Ona biraz daha sokulurken kucağına kıvrılabilmek istedim. Kendimi ona sarmak ve sımsıkı sarılmak istiyordum. Sebebi sadece ona kendini daha iyi hissettirmek istemem değildi, elbette bunu da istiyordum. Taşıdığı acıyı dindirmek için her şeyi yapardım. Ama asıl sebebi bana açılıyor olmasıydı. Çocukken ne kadar yakın olsak da kendimi ona hiç şu anki kadar bağlı hissetmemiştim.

Dudaklarını şakağıma bastırdı ve parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi.

“Benim annem babam hayatta olduğu için durumlarımız benzer değil, biliyorum ama bazen ben de babama çok öfkeleniyorum.”

“Şaşırmadım. Senin babana ben de öfkeliyim.”

Hafifçe güldüm ama sesindeki tehditkâr tını biraz ür-kütücüydü. Ondan asla korkmazdım elbette ama babamı eline geçirirse neler olabileceğini düşünmek istemiyordum. Babamdan ne kadar nefret etsem de bunu bilmek istemediğime karar verdim.

“Kendimden çok Elijah için endişeleniyorum. Babamın nasıl biri olduğunu biliyorum ve ondan bir şey beklemiyorum. Ama Eli yakında babasmm neden evde olmadığını sorgulamaya başlayacak. Ya da en azından neden onu ziyarete gelmediğini.”

“Kolay olmayacak. Ama Elijah iyi olacaktır.”

“Evet, o iyi bir çocuk. Annem elinden geleni yapıyor, Nine var, siz varsınız.”

“Umarım ona etkimiz kötüden çok iyi olur, yine de hiçbir şey için söz veremem.”

Tekrar güldüm.

Parmaklarını boynumda ve omzumda gezdirdi. “Seni bunaltmıyorum, değil mi?”

“Hayır, hiç de değil.”

“Emin misin? Sana dokunmadan duramıyorum. Uygun-suz davranmamaya çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse bu hiç kolay değil. İnanılmaz görünüyorsun. Ne kadar güzel koktuğundan bahsetmiyorum bile.” Yüzünü saçlarıma gömerek kokumu içine çekti.

Döndüm, çenemi kaldırıp boynuna yasladım ve onu içime çektim. Sıcak, odunsu kokusu tüm vücudumu dalga dalga uyandırdı. “Sen de harika kokuyorsun.”

Boğazından alçak bir inilti yükseldi. “Herhâlde gitmeliyiz. Seni öpmeye nefes almak kadar ihtiyacım var ama restorandan kovulmak istemiyorum.”

Ayağa kalktık ve elimi tutup beni arabasına götürdü. Ama kapıyı açmak yerine beni kapıya yaslayıp dudaklarıyla dudaklarımı yakaladı. Ellerim geniş göğsünde kaydı ve kol-larımı omuzlarına dolayıp öpücüğünün içinde eriyip gittim.

Orada ne kadar vakit geçirdiğimizden emin değilim. Muhtemelen birkaç dakika ama Asher beni öperken zamanın bir önemi kalmıyordu. Sonunda arabaya bindik ve eve doğru yola çıktık.

Annemin evinin önüne park edip motoru kapattı. Eğilip beni tekrar öptü.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Mükemmel bir geceydi.”

Dudaklarına bir sırtış yayıldı. “Öyle mi?”

“Şimdiye kadarki en güzel randevumdu.”

“Öyleyse bana bir tane daha bahşedecek misin?”

Bir tane daha... bir ömür boyu. “Kesinlikle. Ha, Asher?”

“Evet?”

Uzanıp elini sıktım. “Dün gece söylediğin şeyi hatırlıyor musun?”

“Bir sürü şey söyledim.”

“Biliyorum. Ama bir tanesi çok önemliydi. Bana âşık olduğunu söylemiştin.”

Sesi çok kısık çıktı. “Evet. Söyledim.”

“Ben de sana âşığım.”

Derin bir nefes verdi. Gülümsemesi hem rahatlamış hem de mutlu olmuş gibiydi. “Tanrım, bunu senden duymak nasıl bir his anlatamam.”

“Ben sana hep âşıktım. Sadece senin de beni seveceğini düşünmüyordum, o yüzden—”

Sözümü bir öpücükle kesti.

Muhtemelen etrafta bizi izleyenler vardı ama umurumda değildi. Ay ışığında onu öptüm ve benimkilere yapışan dudaklarının verdiği histe kayboldum.

Bunların gerçekten olduğuna inanamıyordum.

Devasa spor salonunda enerjiyle uğulduyor, koridordan tereyağı patlamış mısır kokusu geliyordu. Minderlerin etrafı yüksek tribünlerle çevrilmiş, jiujitsu yarışmacıları da takım üniformalarıyla kenarda gruplar hâlinde toplanmıştı.

Asher bana ne göreceğimi anlatmıştı. İkişer sıra hâlinde sekiz minder vardı. Her birinde aynı anda maçlar yapılacaktı. En soldakiler kadınların müsabakaları içindi. Onun maçları muhtemelen sağda olacaktı, bu yüzden kalabalığın arasından kendime yol açıp oturacak bir yer buldum.

Asher'ı lisede spor müsabakalarında izlemiştim, futbol maçlarına ve güreş müsabakalarına çıkmıştı. Ama jiujitsu turnuvalarından hiçbirini izlememiştim. Nedense gergindim.

Tribünler sertti ve seyircilerin çoğu yanlarında minder getirmişti. Büyük ihtimalle çok geçmeden ben de içten içe bir minderimin olmasını dileyecektim.

Asher ve takımı koçun etrafında toplanmıştı. Hepsi bel-den kuşaklı, sırtında spor salonu logosu olan beyaz bir gi giymişti. Levi ve Logan da takımdaydı; yüzlerindeki ciddiyetle birbirlerine her zamankinden daha çok benziyorlardı. Gavin

de onlarla birlikteydi ama sıradan kıyafetler giymişti. K     bir sakatlığı olduğu için bugün yarışamayacaktı.

Asher'ın dediğine göre Gavin bu konuda ko la o kadar sert tartışmıştı ki az kalsın takımdan geçici olarak uzaklaştırılacaktı. Neyse ki Asher daha fazla sorun çıkarmadan onunla konuşup ikna etmişti.

Takım arkadaşlarına ısınma hareketleri yaptıran Asher'i izledim. Sakin görünüyordu, tamamen işine odaklanmıştı. Esneme hareketleri yaparken gözleri kalabalığı birkaç kez taradı ve sonunda benimkilerle buluştu. Bana hızlıca göz kırptığında karnımda kelebekler u uştu.

Arkadaşlıktan sevgililiğe geçişimiz hızlı ama kusursuz olmuştu. Sanki başından beri olacağı buydu. Üstelik artık sevgili olduğumuz için ona bakarken duygularımı saklamak zorunda değildim. Onun bana ait olduğunu bilerek onu açık açık arzulayan gözlerle izleyebilirdim.

Bu sarhoş edici bir düşünceydi. İçim arzunun  rpertileriyle ısınırken alt dudağımı ısırđım.

Asher turnuvalarda çok fazla bekleme olduğu konusunda beni uyarmıştı ve haklıydı da. Ama sonunda minderler boşaldı ve gömlekli bir adam kalabalığı selamlayarak turnuvanın başladığını duyurdu. Ma lar en hafif sikletlerle başladı, Asher'ın çıkmasına daha vardı.

Yarışmacıların çoğunu tanımasam da ilk müsabakalar büyüleyiciydi. Jiujitsu yumruk ya da tekme gibi vuruşlar içermiyordu. Asher o türden dövüş eğitimi de almıştı ama bugün salt güreş vardı. Yarışmacılar ya teknik uygulayarak puan kazanıyor ya da rakiplerini pes ettirerek galip geliyordu.

Bunun MMA dövüşü değil de sadece güreş olmasına sevinmiştim. Asher'i önceleri antrenman çıkışlarında görürdüm, çoğu kez kesiklerle ve morluklarla gelirdi. Yaralarını hep

önemsizmiş gibi geçiştirirdi ama birinin ona yumruk atmaya çalışmasını izlemek istediğim söylenemezdi.

Pes ettirme bile can acıtıcı görünüyordu.

Bir adamın az kalsın rakibinin omzunu çıkaracağına yemin edebilirdim. Bir başkası, yüzü morarana kadar pes etmeyip kol kilidinde kaldı. Kendimi müsabakanın heyecanına kaptırmış, sıra Asher'in takım arkadaşlarına geldiğinde onları tezahüratlarla desteklerken buldum. Kazanıp kazanmadıklarına bakmaksızın bağırıp cesaret veriyor ve alkışlıyordum.

Müsabaka aralarında, Asher'in rakibinin kim olacağını merak ederek diğer takımları gözden geçirmiştım. Onunla benzer yapıda birkaç kişi vardı. Biri salonun karşı tarafında volta atıyor, gözlerini Asher'dan ayırmıyordu. Saçlarını kazıtmıştı ve giydiği lacivert gının altından kasları belli oluyordu.

Asher da potansiyel rakibini kollayan bir kurt gibi onu izliyordu. Bakışlarında düşmanlık yoktu. Sadece odaklanmıştı. Öyle bir özgüven yayıyordu ki bana kalırsa bu, lacivertli adamın attığı tehditkâr bakışlardan çok daha göz korkutucuydu.

Levi ilk müsabakasını otuz saniyeden kısa sürede kazanarak seyircilerden büyük alkış aldı. Logan onun ardından güreşe başladı ve müsabaka biraz daha uzun sürse de rakibini tuş etti. İkisi de kenar çizgisine dönüp takım arkadaşlarına beşlik çaktı ve sırtları sıvazlandı.

Sıra Asher'in ilk müsabakasına gelmişti. İlk rakibi lacivertli olan değil, komşu kasabadaki spor salonundan gelen siyah gıli bir güreşçiydi. Maç neredeyse başlar başlamaz bitti. Hakem düdüğü çaldığında ikisi de ayaktaydı fakat hemen sonra Asher rakibini yere indirmiş, acı verici görünen bir kol kilidine almıştı. Siyahlı pes etti, düdük tekrar çaldı ve müsabaka sona erdi.

Asher rakibinin kalkmasına yardım etti ve el sıkıştılar. Ardından hakem Asher'in kolunu kaldırarak galibiyetini ilan

etti. Yerimden fırlayıp alkışladım ve tezahürat yaptım. Birkaç kişi bana ters ters baksa da umurumda değildi. Sevdiğim adam için tezahürat yapacaktım elbette.

İkinci müsabakasını fazla beklemedik. Bu seferki tam bir raunt sürdü ve sonunda kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Yumruklarımı öyle sıkımdım ki avuçlarımda tırnak izleri kalmıştı. Puanlama sistemini tam anlayamamıştım ama Asher sayı farkıyla kazandı. Hakem kolunu kaldırdığında yine var gücümle tezahürat yaptım.

Takım arkadaşlarının yanında kalmaya devam etse de sık sık bana bakıp göz kırpmıyor ya da hafifçe gülümsüyordu. Levi ve Logan'ın sonraki müsabakalarında kenardan taktik verdi. İkisi de kazanıp bir üst tura yükseldi.

Lacivertli adam da öyle.

Akşama doğru saatler ilerledikçe ve yarışmacılar elendikçe salondaki gerilim artıyordu. Sert tribün kışımı acıtıyordu ama Asher final müsabakası için mindere çıktığında tüm rahatsızlığımı unuttum.

Tabii ki rakibi lavicertli adam olacaktı.

Başlarıyla birbirlerini saygıyla selamladılar. Kim olduğunu bilmiyordum ama Asher'la daha önce karşılaştıklarını sezdim. Boy ve fizik olarak birbirlerine benziyorlardı –ikisi de uzun boylu ve atletikti– ve benzer bir özgüvenle hareket ediyorlardı.

Gözlerimi onlara kilitlemiştim, kalbim ağzımdaydı. El sıkışıp yerlerine geçtiler ve hakem düdüğü çaldı.

İki erkeğin birbirlerini alt etme mücadelesini büyülenmiş gibi izliyordum. Daha ilk saniyelerde birbirlerine denk oldukları belliydi. İkisi için de kolay bir galibiyet olmayacaktı.

Asher şaşırtıcı bir güç ve hızla hareket ederek sonunda üstünlüğü ele geçirdi. Rakibinin bacağına yakaladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan mindere inmişlerdi.

O andan itibaren kimin kazandığını kestirmek zorlaştı. Kalbim deli gibi atıyordu. Yumruklarımı sıkıp öne eğilmiş, mücadeleyi izliyordum. Asher rakibiyle boğuşurken zorlanıyordu, yüzü çok ciddiye. Güreşirken çıkardığı sesleri duyabilecek kadar yakınındaydım; Tanrım, şaka gibi ama aşırı derecede seksiydi.

Asher'in bu yanını daha önce hiç görmemiştim. İnanılmaz odaklanmıştı ve hareketlerinde müthiş bir kuvvet vardı. Çok güçlüydü, yüz ifadesinde hafif bir öfke, koyu gözlerinde tehlikeli bir bakış vardı.

Onu bu kadar iyi tanımasam bu hâli beni korkutabilirdi.

Kardeşleri kenardan tezahürat yapıyor, antrenörü de bağırarak taktik veriyordu. Seyirciler coşmuştu, etrafımda müthiş bir uğultu vardı. Asher'in şakaklarından ter süzülüyordu, rakibinin de yüzü kıpkırmızıydı.

"Hadi Asher!" Sesimi duyup duymadığını bilmiyordum ama iki erkek üstünlük için mücadele ederken tezahüratı hiç kesmedim.

Lacivertli, Asher'i sırtüstü yatırınca nefesim kesildi. Ama Asher bacaklarını ona dolayıp kendine çekti ve bir bacağını boynuna geçirdi. Bir anda rakibinin kafası ve bir kolunu bacaklarıyla kısıp almıştı.

Asher pozisyonunu korurken çenesi kasıldı. Rakibi kurtulmaya çalışıyordu ama zaten kıpkırmızı olan yüzü hızla mora döndü. Birkaç saniye sonra boşdaki eliyle Asher'in bacağına vurdu.

Müsabaka bitmiş, Asher kazanmıştı.

Yerimden fırlayıp çılgınlar gibi alkışladım. Önce lacivertli doğruldu, sonra eğilip Asher'a elini uzattı. Konuştular ve tekrar el sıkıştıklarında birbirlerine saygı duyduklarını anladım.

Ardından hakem Asher'in kolunu kaldırdı ve salon alkışlarla inledi.

Yanaklarım alev alev yanıyordu ve kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Asher dosdoğru bana geldi, ben de onu karşılamak için güç bela tribünden aşağı atladım. Üzerine atılıp kollarımı boynuna doladım. Beni sımsıkı sardı ve ayaklarımı yerden kesti.

“İnanılmazdı,” dedim kulağına. “Muhteşemdin.”

“Sağ ol, bebeğim,” dedi, hâlâ soluk soluğaydı. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Her zaman yanında olacağım,” dedim. “Her zaman.”

Dairem hâlâ çoğunlukla boştu ama yatak almıştım, yani en azından uyuyacak yerim vardı. Ninemin getirdiği mutfak malzemeleriyle dolu koli ve Grace’le yaptığımız alışveriş sayesinde ihtiyaçlarım burada yaşayabilecek kadar giderilmişti.

Mobilya hariç. Ama yatak dışında her şey bir süre beklemek zorundaydı.

Temel eşyalar için para biriktirmiştım – en azından bir kanepe ve bir masa için. Ama Grace’le ilk buluşmamızdan sonra planlarımı değiştirdim. Almam gereken daha önemli bir şey vardı.

Hemen gidip almamın özel bir sebebi yoktu, meşguldüm sadece. Çalışmak, spor salonuna gitmek ve itfaiyedeki vardiyalarımı tamamlamak zorundaydım. Geri kalan zamanımın da neredeyse her ânını Grace’le geçiriyordum.

Ama bugün işten çıkar çıkmaz hallettim. Şimdi mobilyalı bir daire yerine, küçük bir kutum olmuştu, içinde de Grace’in nişan yüzüğü.

Ona ne zaman evlenme teklif edeceğimden emin değildim. Acele etmek istemiyordum, henüz bir aydır birlikteydik. Ki bu

biraz aklımı bulandırıyordu çünkü yıllardır berabermişiz gibi hissediyordum. Sanki birbirimizden uzaklaştığımız o yıllar hiç yaşanmamıştı.

Yine de zamanlama hatası yapmak istemiyordum. Sadece yüzüğü almış olmak bile çok güzel bir duyguydu. Geleceğimize doğru bir adım daha atmıştım. Planlarım giderek gerçeğe dönüşüyordu.

Kutuyu yatak odamdaki dolabın rafına yerleştirdim. Hazır olduğumuzda burada olacaktı.

Grace muhtemelen işten dönmüştü. Onu almak üzere evden çıkıp kapıyı arkamdan kilitledim. Yalnız yaşamak bir tuhaftı ama hoşuma gidiyordu. Kendime ait bir alanım olması güzeldi.

Ailemi hâlâ sık sık görüyordum. Logan ve Levi gönüllük eğitimi için sık sık itfaiye binasına geliyordu. Gavin'in de düzenli olarak yolu oraya düşüyor, eskiden benim de yaptığım gibi binada vakit geçiriyordu. Ninem de salı akşamları birlikte yemek yeme geleneği başlatmıştı ve hayatımızda her ne oluyorsa olsun araba mesafesindeyse gelmemiz konusunda ısrarcıydı.

Grace de bize katılıyordu. Her hafta.

Her iki aile de ilişkimize çabucak alışmıştı. Kardeşlerim onu öptüğümde homurdanıp şikâyet ediyor, bize "gidin şunu gözden uzakta bir yerde yapın" diyordu. Ninem ilişkimize hiç ama hiç şaşırmamaya devam ediyor, muhtemelen yakında yüzük alacağımı tahmin ediyordu.

Naomi bile bizim adımıza mutluydu. Kızıyla çıkmam konusunda ne düşündüğünden emin değildim. Grace, Naomi'nin hamile kaldığı zamanki yaşından çok da büyük değildi. Kızının hayatını altüst edeceğimi düşünmesini istemiyordum. İkinci buluşmamız için Grace'i almaya gittiğimde, Naomi'ye kızını sevdiğimi ve hiçbir yere gitmeyeceğimi açıkça söyledim. Bana sarıldı ve sadece, "Biliyorum," dedi.

Evin önüne yanaşır yanaşmaz Grace dışarı çıktı. Tişörtü ve kot şortu, topuz yaptığı saçları ve omzuna astığı çantasıyla çok sevimli görünüyordu. O basamaklardan inerken ben de arabadan çıktım ve kollarıma atıldı. Öpüşürken dudaklarının verdiği tatlı huzurun keyfini çıkardım.

“Selam, güzelim.”

“Selam.” Kolları boynuma dolandı, ben de onu sıkıca sardım. “Bugün seni çok özledim.”

“Ben de seni özledim.” Uzun süre ona sarılı kalıp bu hissin tadını çıkardım. “Bu akşam ne yapmak istersin? Aç mısın?”

Geri çekildi. “Aslında pek aç değilim. Öğle yemeğini geç yedim. Ama sen açsan...”

“Ben de pek aç değilim.”

“Tamam.” Alt dudağını ısırды ve gözlerindeki gördüğüm ifade içimde bir arzu ateşi yaktı.

Şimdilik bekliyorduk. Öpüşüyorduk –hem de çok– ama daha yatmamıştık. Bu konuda da acele etmek istemiyordum ama lanet olsun ki onu çok istiyordum. Bana arzusunu gizlemeden bakması bende onu bir mağara adamı gibi kolundan tutup daireme sürükleme isteği uyandırıyordu.

Hadi ama, Asher. Biraz centilmen ol.

“Düşünüyordum da...” Dudaklarını yaladı ve yanakları hafifçe pembeleşti. “Belki bu gece senin evinde vakit geçirebiliriz.”

Bende neredeyse hiç takılmazdık. Evde mobilya yoktu, yapacak pek bir şey de yoktu. Ne televizyon vardı ne bir şey. Öyleyse neden...

Hasiktir, yoksa aklından geçen?..

“Olur, tabii, nasıl istersen. Gerçi evdeki tek mobilya yatağım.”

“Biliyorum.”

İstemsizce boğazımdan bir inilti koptu ve onu kendime çektim. İki ailenin de evinin önünde olduğumuzu ve birilerinin bizi izliyor olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünürsek, onu resmen edepsizce öptüm.

“İstedğin bu mu, güzelim?”

Eli aşağı kayarak bir anlığına pantolonumda, aletimin üzerinde gezindi. “Evet.”

“Hadi gidelim.”

Arabama bindik ve elini sımsıkı tutup eve gidene kadar birkaç kez dudaklarıma götürdüm.

Onu kapıya kadar götürürken içim içime sığmıyordu. Aramızdaki gerilim öylesine yoğundu ki kalbim deli gibi çarpıyordu.

Kapının kilidini açtım. Elinden tuttum ve birlikte yukarı çıktık. Bir an duraksadım ama elimi nazıkçe çekip beni yatak odasına yönlendirdi.

İhtiyaç duyduğum tüm cesareti almış oldum. Önden yürüyüp onu odama çektim ve kapıyı ayağımla kapattım.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip dudaklarının tadına baktım. Dilimi dilinde dolandırarak ağzını iştahla yaladım. Onunsa elleri gömleğimin altına girdi ve avuç içleri tenimde dolaştı.

Öpüşmeye devam ederek onu yatağa yönlendirdim. Uzan-
dığında üzerine çıktım. Hâlâ giyiniktik ve onu ne kadar yoğun
arzulasam –ve düşünmek giderek zorlaşsa– da soyunmadan
önce söylemem gereken bir şey vardı.

Yüzüne düşen saçlarını elimle geriye taradım. “Grace,
sana söylemem gereken bir şey var.”

“Benim de var. Ama önce sen söyle.”

“Ben...” Tereddüt ettim, nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.
“Daha önce bunu hiç yapmadım. Yani en azından tamamını.”

Dudakları aralandı. “Yapmadın mı?”

“Hayır. Daha çok... başka şeyler oldu. Birkaç kez denedim ama iş oraya varmadan yarıda kestim. Yanlış anlama, *yapabiliyim*. Her şey sağlam.” Sırf bunu kanıtlamak için ereksiyonumu ona biraz bastırdım. “Daha önce doğru gelmedi sadece.”

Yanağıma dokundu. “Ah, Asher.”

“Belki eski kafalıyım ama ben sevgi olmadan seks olmaz diye düşündüm hep. Ve sen benim sevdiğin tek kadınsın.”

Yüzünü aydınlatan bir tebessümle gözlerimin içine baktı. “Ben de yapmadım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Başka kimseyle yapmak istemedim.”

“Tanrım, seni çok seviyorum.” Onu tekrar öperken içgüdüsel olarak kalçamı oynattım.

Ağzımın içindeki yumuşak iniltisiyle tutuştum.

Daha önce hiç seks yapmamış olmam, hödük olacağım anlamına gelmiyordu. Onu soyarken acele etmedim, tenini okşadım, öptüm. Ona dokundum. Tenini keşfettim. Onun da beni keşfetmesine izin verdim.

Dönüp sırtüstü yattım ve pantolonumu çıkardım. Üstlerimizi çoktan soymuştuk. Onun üzerinde dantelli pembe bir sütyen ve uyumlu bir külottan başka bir şey yoktu. Bana yandan yaslanarak elini göğsümden karın kaslarıma ve aşağıya, sert aletime doğru kaydırды. Kaslarım beklentiyle gerildi.

Gözlerimiz buluştu ve kaslarını havaya kaldırdı. Ona sırtıttım. *Evet Grace, sikime dokunmana kesinlikle izin veriyorum.*

Parmakları ucuna dokununca hızlıca bir nefes aldım.

“Sorun yok değil mi?”

“Kesinlikle yok.” Sesimde bir parça gerginlik vardı. “Acele etme.”

Tekrar dokundu, parmakları aşağı kaydı, sonra tekrar yukarı çıktı. Kendine olan güveni artarken onu büyülenmiş bir şekilde izledim. Elini aletime iyice sararak nazikçe sıktı.

Gözlerim yuvalarında döndü ve inledim.

“Nelerden zevk aldığını anlamaya çalışıyorum,” dedi.

“Of, Grace, şu an zevk almadığım tek bir şey yok.” Elimi aşağı indirip elini kavradım. “Daha çok sıkabilirsin.”

Sesi hırıltılıydı. “Tamam.”

Biraz daha sıkı, artan basınçla homurdandım.

“Başka?”

“Böyle okşayabilirsin.” Elini aletimde bir aşağı bir yukarı gezdirdim. Dikkatli olmalıydım, yoksa çok erken boşalmama sebep olacaktı. İkimizin ellerinin ereksiyonumda aşağı yukarı hareket etmesinin dayanılmaz derecede seksi bir yanı vardı.

Grace’in hâlâ keşfetmediğim o kadar çok yanı vardı ki. Yan döndüm ve onu sırtüstü yatırdım. “Ben de sana dokunabilir miyim?”

Dudağını ısırarak kafasını salladı.

Sütyenini ve külotunu çıkarmasına yardım edip bir kenara attım. Memeleri yuvarlak, uçları pembeydi. Tanrım, hele o belinin kıvrımı yok mu...

“Hasiktir, Grace. Çok güzelsin.”

Bana gülümsedi ve yine alt dudağını dişledi.

Onu öpmek için eğilirken memelerinden birini avuçladım, sonra başparmağımı meme ucunda gezdirdim. Birkaç kez okşayarak ucu sert bir tepe haline getirdim. Ağzıma alıp nazikçe emdiğimde inledi.

“Bunu sevdin mi?” diye sordum.

“Evet. Çok.”

Elimi aşağı doğru kaydırıp onun için sorun olmadığından emin olmak için uyluklarının tepesinde durakladım. Bacaklarını aralayarak beni içeri davet etti.

Dudaklarını usulca öperken parmaklarımın keşfe çıkmasına izin verdim. Vajinasının izini sürdürdüm, sonra parmağımın ucunu içine daldırdım. Baştan çıkarıcı derecede sıcak ve ıslaktı.

“Devam edeyim mi?”

“Evet.”

Parmağımı daha derine kaydırđım; yavaşça, dikkatlice. Nasıl hissettiğini öğreniyordum. Kalçalarının sarsılmasına, dudaklarından inilti ler kaçmasına nelerin neden olduğunu izliyordum. “Bana nereden zevk aldığını göster.”

Aşağı uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. Birlikte klitorisini bulduk ve bana nasıl dokunacağımı gösterdi. Önce bir, sonra iki parmağım içeri girdi. Parmaklarım içinde, elimin yumuşak kenarıysa klitorisini çarparken sabit bir ritim yakaladık.

Tutukluğunun giderek kayboluşunu hayranlıkla izledim. Vücudu kasılmaya, kalçası parmaklarımla eş zamanlı hareket etmeye başladı. Dudakları aralandı, yanakları kızardı, nefesi hızlandı. Bacakları daha da açıldı ve gözleri kırıştı. Hızlandım, elimi hâlâ tutuyordu, duvarları parmaklarımı sıktı.

“Tanrım, Asher,” dedi nefes nefese.

Siktir, evet. Onu daha hızlı parmakladım. Daha sert. İniltileri ritmik ve azgındı, kalçası elimin altında gidip geliyordu. Meme ucunu dilimle sarınca haykırdı.

Sırtı gerildi, elimi sıktı ve vajinası parmaklarımın etrafında kasıldı. İç kaslarını sıktı ve orgazmın zirvesine çıkarken kalçasını oynattı.

Onun boşalmasını izlemek kalp atışlarımı hızlandırdı ve aletimin zonklamasına neden oldu. Öyle seksiydi ki.

Ve bir o kadar da ıslaktı.

Orgazmı yatışınca parmaklarımı içinden çıkardım ve onu öptüm. Vücudu daha da gevşerken kollarını bana doladı.

“Nasıldı?”

“Çok güzeldi.”

“Grace, içine girmek istiyorum. Buna hazır mısın?”

“Evet. Çok hazırım.”

Komodin olarak kullandığım sandıktan prezervatif almak için eğildim. Ne zaman ihtiyaç duyacağımı bilmeme rağmen hazırlıklı olmaya karar verdiğim için çok mutluydum.

Prezervatifi taktıktan sonra üzerine çıktım. Aletimle bacaklarının arasını dürttüm. Ama her ne kadar içine girmek istesem de canını yakmak istemiyordum.

“Çok acırsa bana söyle, tamam mı?”

Kafasını salladı.

Yavaşça içine girerken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Yavaş. Dayanılmaz derecede yavaş. İçine dalıp onu deliler gibi becerme içgüdüm çok güçlüydü ama kendime hâkim oldum. Kesik bir nefes aldı ve yüzünden bir acı belirtisi geçti.

“İyi misin?”

“Biraz acıyor ama gerçekten durmanı istemiyorum.”

Onu esnetmeye devam ettim. Etrafımı sardığını hissediyordum. Aletimin etrafında sıcak ve sıkıydı ve hiçbir şey –hiçbir şey– beni bu hissin muhteşemliğine hazırlayamazdı.

Çok hızlanmamaya dikkat ederek hafifçe geri çekildim, sonra tekrar içine girdim. Gerildi ama ellerini sırtımın alt kısmına doğru kaydırdı. Ellerinin baskısını rehber alarak içine girip çıkmaya başladım. Vücudu yavaş yavaş gevşiyordu. Bacaklarının daha çok açıldığını ve kalçalarının bana doğru döndüğünü hissettim.

İçine her girdiğimde ellerini sırtıma bastırıyordu. Grace’in vücudunun ve kendi içgüdülerimin bana yol göstermesine izin verdim. O gevşedikçe ben de hızlandım ve daha derine girdim.

“İyi mi?”

“Evet. Durma, harika hissettiriyorsun.”

Her hamlede homurdanarak içine daldım. Kasıklarındaki basınç hızla artıyordu. Onun tarafından kuşatılmıştım. Yumuşacık teni benimkinin altında kayıyordu. Kokusu burnumu ele geçirmiş, tadı dudaklarımdaydı. Onu öptüm ve yaladım.

dilimi boynunda gezdirdim. Kulağıma inleyip mırıldanırken aletimi ıslak içine sokup çıkarıyordum.

İnleyerek onu daha sert becerdim. Daha derinden. Parmaklarını sırtıma geçirip dizlerini kendine çekti. İçine girip çıkarken kaslarım esnedi. Öyle iyi hissettiriyordu ki gerçek olamazdı. Tekrar içine girdim ve tüm vücudum kasıldı.

Sonra çözüldüm.

Alev alev yakan kasılmalarla içine boşaldım ve zevkin yoğunluğu karşısında inledim. Ben orgazmımın dalgalarını hissetmeye devam ederken bana sıkıca sarılıp daha derinlere çekti.

Bittiğinde yavaşça dışarı çıktım. Güçlkle nefes alıyor, zar zor düşünebiliyordum ama prezervatifi çıkarmak için üzerinden indim. Bağlayıp yatağın yanına bıraktım –oraya bir çöp kutusu ayarlamayı aklımın bir köşesine not ettim– ve dönüp onu kollarımın arasına aldım.

Uzun süre öylece uzanıp sadece nefes alıp verdik. İçimi daha önce hiç hissetmediğim bir huzur ve tatmin duygusu kaplamıştı. Bedenim tatmin olmuştu ama –dahası– ruhum da tatmin olmuştu.

Başını öptüğümde bana daha çok sokuldu. Bu zamana kadar cinsel durumumu kendime saklamıştım –kimseyi ilgilendirmezdi– ve bundan hiç utanç duymamıştım. Sadece doğru anın nasıl geleceğini merak etmişim.

Artık biliyordum. Şimdiye kadar kimseyle yatmadığım için içimde en ufak bir pişmanlık oluşmuşsa bile o da şu an yok olmuştu. Özellikle Grace'i beklememiştim ama beklediğim için çok mutluydum.

Hem de çok.

Hayatı boyunca tek bir kadınla beraber olan bir erkek hakkında insanların ne düşüneceği ya da ne söyleyeceği umurunda bile değildi. Ben bunu istiyordum. Yalnızca onu.

SENİ KAYBEDEMEM

Ona söylemem çok zaman almış olsa da o benim ilk aşkımdı. Ve tek aşkım olacağından da artık her zamankinden daha emindim. Benim için sadece Grace vardı.

Asher benden bir yaz istemişti – birlikte mutlu olabileceğimizi göstermek için bir şans. İkna edilmeye ihtiyacım yoktu zaten. Evergreen Sokağı'ndaki eski evin önünde beni öptüğü andan itibaren onundum. Ve bunun asla bir yazla sınırlı kalamayacağını biliyordum. Hele de söz konusu bizken.

Yaz bitti ama ben gitmedim.

Tilikum Üniveritesi'ne yatay geçiş için son başvuru tarihi çoktan geçmişti, ben de Washington Üniversitesi'ne geri dönmek yerine bir yıl ara vermeye karar verdim. Asher'la bu konuda tartıştık ama ben kararlıydım. Gitmeyecektim. Ne de olsa kaybım sadece bir yıldı. Burslarımın çoğu ara vermeye izin veriyordu, yani gelecek sonbahar kaldığım yerden devam edebilecektim. Arkadaşlarımı özleyecektim ama iletişimi koparmazdık.

Asher'ı doğru şeyi yaptığıma ikna ettikten sonra gecenin geri kalanını bunu kutlayarak geçirdik. Çıplak olarak tabii ki.

Soyunmak için bir bahaneye ihtiyacımız yoktu gerçi. Birbirimize doyamıyorduk.

Annemin kalma kararına verdiği tepki beni şaşırttı. Beni vazgeçirmeye çalışmasını bekliyordum. Okula gitmem ve hayallerimin peşinden koşmam konusunda hep ısrarcı olmuştu. Ama karşı çıkmadı. Hatta gözleri dolarak rahatladığını itiraf etti. Tek başına oğlan büyütmek zordu. Benim iyiliğimi düşündüğünden kal diye baskı yapmak istememişti ama gitmeyeceğim için mutluydu.

Her şeyden çok bu sebepten şimdilik onunla yaşamaya karar verdim. Asher yanına taşınmamı istemişti, taşınacaktım da – muhtemelen en kısa zamanda. Ama ona bir süre daha annemle kalmam gerektiğini, bana ihtiyacı olduğunu söyledim.

Anlayışla karşıladı. O da ailesine karşı sorumluluk hissediyordu. Bu ortak noktamızdı.

İşin ilginç yanı, eski odam artık beni zamanda geriye götürmeye çalışıyormuş gibi gelmiyordu. Sadece bir odaydı, içinde uyuyabileceğim, eşyalarımı koyabileceğim bir yer. Belki de fark, benim bir seçim yapmış olmamdı. Orada mecburiyetten yaşamıyor, hayatımın ilerlemesini beklerken durağanlığın içinde hapsolmuyordum. Artık geleceğime dair net bir fikrim vardı ve burada kalmam, sadece o yolda atılmış bir adımdı.

Yaz sonbahara döndü; rengarenk yapraklar küçük dağ kasabamızı turunculu, kırmızılı ve kahverengili bir cümbüşe dönüştürdü. Evan okuluna döndü. Elijah dört yaşına bastı. Ona itfaiyeci temalı bir doğum günü partisi düzenledik. Gavin hâlâ lisede olduğu için söylenip durdu. Levi ve Logan üniversiteye başladı. Logan bile uslu durdu. Çoğunlukla.

Asher ve ben rahat bir düzene girmiştik. İkimiz de çalışıyorduk, onun dersleri ve itfaiyedeki vardiyaları vardı. Geri kalan zamanlarda hep beraberdik. Tatil günlerimizi onun dairesinde, çarşafıya sarılı geçiriyorduk. Beni randevulara çıkardı; sinemaya, akşam yemeklerine, Caboosse'da bilardo

oynamaya... Bazen arkadaşlarıyla veya kardeşleriyle de takılıyorduk. Ayrıca her salı Nine'nin evinde yemek yiyorduk.

Kar erken geldi ve her yeri beyaza bürüdü. Kartopu savaşlarıyla çocukluk anılarımızı yeniden canlandırıyorlardık – gerçi artık ısınma çabalarımız Nine'nin mutfağında sıcak çikolata içerek değil sıcacık öpüşme seanslarıyla son buluyorlardı.

Yirmi birinci yaş günümde bar bar gezdik. Noel'i iki aile bir arada geçirdik. Dedelerinin eski kamyoneti kasabanın hemen dışındaki toprak yolda kara saplanınca Logan ve Gavin'i kurtarmaya gittik. Evan'ı görmek için Levi'ı da alıp yolculuğa çıktık.

Bundan daha iyisinin olmayacağını düşünüyordum.

Ta ki olana kadar.

Asher'in yatağında, su sesine uyandım. Yatıya kalmıştım ve vücudumda dün gece bana yaptıklarından ötürü hâlâ hoş bir doyunluk vardı. Sırtımı gererek ellerimi başımın üzerine uzattım ve miskince gerindim. O gün ikimiz de işten izinliydik ama Asher'in dersi vardı, ben de annemin isteği üzerine Elijah'ı okuldan alıp birkaç saat göz kulak olacaktım.

Su kapandı. Yatakta kalıp banyodaki işini bitirmesini bekledim. Birkaç dakika sonra nemli saçları ve beline sardığı havlusuyla içeri girdi.

Bana sırtarak havluyu belinden düşürdü. "Günaydın."

"Günaydın." Havluyu saçlarına birkaç kez sürtüp kıyafetlerini alırken manzaranın tadını çıkardım. Bu kadar formda kalan biriyle birlikte olmanın kesinlikle avantajları vardı. Kolundaki dövmelemler kaslarını belirginleştiriyordu. Uylukları kalın ve sağlamdı, popoysa... Tanrım. Gördükçe ısırmak istiyordum.

“Öğleden sonra benimle irfaiye binasında buluşabilir misin?” Kot pantolonunu giyip düğmelerini ilikledi. “Dersten sonra oraya gideceğim.”

Bütün gün birlikte yatakta kalabilmeyi dilerdim ama onunla daha sonra buluşmak zorundaydım. “Olur, gelirim. Vardığımda sana mesaj atarım.”

Başından bir tişört geçirdi. “Süper.” Yatağın yanında durup bir süre bana baktı. “Lanet olsun, çok güzel görünüyorsun, seni şu anda tekrar becermek isterdim ama geç kalamam.”

Ona uzandım, o da beni öpmek için eğildi. “Sorun değil, beni daha sonra da becersen mutlu olurum.”

Gülümseyerek beni tekrar öptü. “Mükemmel. Öğleden sonra görüşüyoruz o zaman?”

“Evet.”

Beni birkaç kez daha öptü, sonra gitmek istemiyormuş gibi inledi. Sonunda vedalaştık ve duş almak için yataktan kalktım.

Sabah birkaç işimi hallettikten sonra eve döndüğümde annemin postalarını aldım. Faturalar ve önemsiz postalar arasında babamdan gelen bir zarf gördüm. İçinde bir çek varmış gibi görünüyordu ki olmalıydı da zaten. Olmasaydı çok sinirlenecektim.

Öğle saatlerinde Elijah’ı anaokulundan alıp eve götürdüm. Bana uzun uzun kâğıt mendil ve yapıştırıcı kullanarak yaptıkları sanat projesini ve atıştırılmalık vaktinde tel peynir ve balık kraker yediklerini anlattı. Ona öğle yemeği yedirdim, sonra masaya boya kalemlerini ve Asher’in geçen gün aldığı boyama kitabını koydum. Bundan sıkılınca, annemi bu yükten kurtarmak için akşam yemeğini hazırlarken çizgi film izlemesine izin verdim.

Annem işten yorgun argın geldi. İkimize de çay yaptım ve masada oturup biraz lafladık. Oturunca biraz enerjisini yerine gelmiş gibiydi.

“Akşam yemeğe kalacak mısınız?” diye sordu.

“Hayır, Asher’la buluşacağım.”

“Sorun değil. Benim önce bir markete gitmem lazımdı ama sen çıkacaksan Eli’yi da yanıma alayım.” Ayağa kalktı ve fincanlarımızı lavaboya götürdü. “Ayakkabılarını giy oğlum. Dur, önce tuvalete gir.”

Elijah homurdandı. “Tuvaletim yok ki.”

“Sen yine de gir.”

İç çekerek ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek banyoya gitti.

Annem başını iki yana salladı. “Sen küçükken tuvalete gir dediğimde hiç itiraz etmezdin. Acaba bu erkeklere özgü bir şey mi? Nine’ye bir ara sorayım bunu.”

“O kesinlikle bilir.”

“Evet, bilir. Azize gibi kadın yemin ederim, beş torun büyütüyor.”

“Gerçekten muhteşem biri. Ama sen de öylesin.”

Gülümsedi. “Sağ ol, tatlım. Bugün için de teşekkürler.”

“Ne demek.”

Elijah tuvaletten çıkıp ayakkabılarını ve paltosunu giyerken annem de yaptığım güveci döndüklerinde ısıtmak üzere buzdolabına koydu. Vedalaştık ama Asher’la buluşmak için hemen çıkmadım. Biraz temizlik yapmak ve bulaşıkları yıkamak için oyalandım. Annemin eve geldiğinde derli toplu bir ev görmekten memnun olacağını biliyordum.

İşlerimi bitirince kasabaya gidip itfaiye istasyonunun önüne arabayı park ettim. Karlar çoğunlukla erimişti ve bahar havası taptazeydi. Asher’a geldiğimi haber vermek için arabadan indiğimde duraksadım. Karnım beklentiyle kıpraştı. Daha bu sabah beraber olduğumuzu düşününce biraz saçmaydı ama onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Harvey Johnston istasyonun önündeki geniş çimenlik alanda bir bankta oturuyordu. Asher bir dakika içinde geleceğini söyleyince selam vermek için yanına gittim.

Ayağa kalkıp bana şapkasını eğerek selam verdi. “İyi günler, Bayan Grace.”

“Selam, Harvey. Bugün nasılsın?”

“İyi. Şu lanet sincaplar baltamı çalmasa daha iyi olacaktım.”

Kaşlarımı kaldırdım. Buralarda kaybolan şeyler için genelde sincaplar suçlanırdı ama balta? “Gerçekten mi? Büyüklüğü ne kadardı?”

Elleriyle normal boyutta bir balta gösterdi. “Şu kadar vardı.”

“Oldukça ağır olmalı. Sence bir sincap onu taşıyabilir mi?”

“Bir sincap değil.” Parmağını kaldırdı. “Örgüt olmuşlar.”

“Peki neden balta çalsınlar?”

Gözlerini kıstı. “Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum.”

“Ha, anladım. Eh, umarım baltanı bulursun. Ya da sincaplar geri getirir.”

“Kendi iyiliklerini düşünüyorlarsa getirirler.”

“Selam, güzellik.”

Asher’ın sesine dönerken yüzümde çoktan bir gülümseme belirmişti. “Selam.”

Bir elini belime dolayıp dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. “Bugün seni çok özledim.”

“Ben de seni.”

“Bu kızla evlensen iyi edersin, Bailey,” dedi Harvey.

Asher güldü. “Öyle mi dersin?”

Harvey ciddiyetle başını salladı, gözleri şaşırtıcı derecede berraktı. “Evet.”

“Sağ ol, Harvey. Bunu aklımda tutacağım.” Bana göz kırptı. “Gitmeden önce bir şey almam lazım. Benimle gelir misin?”

“Gelirim tabii.” Harvey’e döndüm. “Hoşça kal, Harvey. Umarım baltanı bulursun.”

Şapkasını tekrar eğdi. “Hoşça kal. Balta, evet. Bulmam lazım. Kör olası sincaplar.”

Asher elini sırtımın alt kısmına koyup beni binaya yönlendirdi. “Neden bahsediyor?”

“Bilmem. Sincaplar baltasını çalmış.”

“Hımm. Levi’i da alıp kaldığı yere gider, odunlarını kesmesine yardımcı oluruz. Ya da yine ben keserim. Belki de sorun bundan ibarettir.”

Büyük garaj kapılarından biri gürültüyle açıldı ve beton araba yoluna varmadan hemen önce durduk. İtfaiye arabasının ışıkları yanıp söndü.

“Eyvah, ihbar almışlar galiba. Gitmen gerekecek mi?”

“Hayır.”

İtfaiye arabası istasyondan çıktı ama acelesi varmış gibi değildi. Durduğunda yan tarafında asılı bir şey fark ettim. Bir pankart. Üzerinde de bir yazı...

Aman Tanrım.

Nefesim kesildi ve ağzım bir karış açıldı. İtfaiye aracının yan tarafındaki pankartta, parlak kırmızı harflerle *Grace, benimle evlenir misin?* yazıyordu.

“Asher—” Konuşmaya başladım ama devamını getiremedim. Tek dizi üzerine çökmüştü bile.

Elimi tutup gülümsediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Grace, sen benim en yakın arkadaşım ve hayatımın aşkıydın. Benim için sadece sen varsın. Hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Titreyerek kafamı salladım ve yanaklarımdan gözyaşlarım süzülürken verebileceğim tek cevabı verdim: “Evet.”

Elinde bir kutu olduğunu ve parmağıma yüzük taktığını fark etmem zaman aldı. Gözyaşları, kıkırdamalar, öpücükler

ve *seni seviyorum*lar birbirine girmişti. Kollarımı boynuna doladım. Ayaklarım yerden kesildi.

Beni yere bıraktığında derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Titreyen elime, parmağımda parlayan yüzüğe baktım.

“Beğendin mi?” Saçımı kulağımın arkasına ilıştirdi

“Çok sevdim. Seni çok seviyorum. Aman Tanrım, evleniyoruz.”

Tekrar gülümsedi ve yanaklarında gamzeleri belirdi.

“Evleniyoruz tabii. Seni seviyorum, Grace.”

Tam o sırada garajdan alkış sesleri yükseldi. Şef Stanley ve bir grup personel alkışlarla tezahürat yaparak dışarı çıktı. Logan ellerini ağzına götürüp bağırarak bizi tebrik etti, Levi ise gülümseyerek alkışladı.

Ama orada olanlar sadece itfaiyeciler değildi. Gavin ve Nine de vardı, annemle Elijah da. Arkadaşlarımız ve komşularımızdan oluşan bir kalabalık gülümseyerek ve alkış tutarak öne geldi. Birinin elinde balonlar vardı ve çimlerin üzerine masalar kurulmaya başlandı. Birkaç itfaiyeci binanın yan tarafına kocaman bir *Tebrikler, Asher ve Grace* pankartı astı. Kasabanın yarısı gelmiş gibiydi.

“Aman Tanrım. Bunca şeyi sen mi planladın?”

“Evet. Aslında sadece pankart olacaktı ama buranın insanını bilirsin. Bir anda iş büyüyüp sürpriz nişan partisine dönüştü.”

“O zaman iyi ki evet demişim.” Onu dürttüm.

Kollarını bana doladı. “Diyeceğinden hiç şüphem yoktu.”

Benim de öyle. Sanırım bir yanımda Asher Bailey’yle evleneceğimi başından beri biliyordu. Ve haklı çıkmıştı.

Bar öyle kalabalıktı ki bilardo masası bulabildiğimiz için şanslıydık. Oynayışıma bir faydası olacakmış gibi ıstakamın ucunu tebeşirledim. Neyse ki rakibim Asher değildi. O, elinde birası ve yüzünde ufak bir gülümsemeyle kenarda oturmuş beni izliyordu. Sık sık önünde eğilmeye özen gösteriyordum. Bunun da oynayışıma bir faydası yoktu ama eğlenceliydi.

İtfaiyeden birkaç arkadaşı ve onların kız arkadaşlarıyla üniversiteye yakın bir bara gelmiştik. Mekân yerliler ve öğrencilerle dolup taşıyordu. Kasabadaki herkes buranın *nacholarının* bir numara olduğunu bilirdi, bu yüzden özellikle cumartesi geceleri tıklım tıklım olurdu. İçeride öyle bir uğultu vardı ki arka plandaki müziği bastırıyordu.

Tamara vuruşunu yaptı ve kaçırdı. Neyse ki rakiplerim de en az benim kadar kötüydü ki bu pek bir şey ifade etmiyordu. Erkekler kibarca önce kadınların oynamasını önermişti, yani aslında Asher'in yaptığını yapmak istiyorlardı; arkalarına yaslanıp masaya eğilmemizi seyretmek.

Biramdan bir yudum alıp masaya bıraktım. Eğilip ıstakamı hizaladım ve vurdum. Top köşe cebe doğru yuvarlandı.

“İşte bu!” Yumruğumu havaya kaldırıp omzumun üstünden Asher’a baktım. “Gördün mü?”

“Gördüm. İyi vurdun, güzellik.”

“Teşekkürler.”

Barın yanındaki kalabalığa göz gezdirirken yanlışlıkla Josiah Haven’la göz göze geldim. Uzun boylu ve iri yarıydı, sakalı ve ekose gömleğiyle tam bir oduncuya benziyordu. Buralarda sık rastlanan bir tipi vardı.

Josiah’nın bakışları benden Asher’a kaydı. Birbirlerine tehditkâr bakışlar atmadılar – daha çok birbirlerini görmezden gelmeye yönelik karşılıklı bir anlaşma sağladılar. Bu bar üniversiteye yakın olduğundan tarafsız bölge sayılırdı. Josiah’ı pek tanımasam da onun da kavgaya Asher’dan fazla meraklı olmadığı izlenimini edinmiştim. Bir an bana baktıktan sonra döndü ve kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Asher bira şişesini eğip içinde ne kadar kaldığına baktı, sonra benimkini işaret etti. “Bir tane daha içer misin?”

Henüz bitirmemiştim ama ilk biramdı. “Olur, içerim.”

Ayağa kalktı ve dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. “Hemen dönerim.”

Diğer çocuklar –Matt, Randy ve Christian– içki almak üzere Asher’la gittiler. Bar tıka basa doluydu, dönmeleri biraz zaman alacaktı.

Randy’nin kız arkadaşı Alex’teydi sıra. O oynadıktan sonra sıra Jess’e geldi. İkisini de severdim ama hep çiftler hâlinde takılıyor, hiç kız kıza vakit geçirmiyorduk. Ama hep beraber çıktığımızda güzel vakit geçiriyorduk. Üniversitedeki arkadaşlarımı özlesem de burada yavaş yavaş yeni bir sosyal çevre ediniyordum.

Kalma kararımdan kesinlikle pişman değildim.

Tamara ıstakasını rafa bıraktı. “Benim tuvalete gitmem lazım.”

“Benim de,” dedi Alex. Jess çantasını aldı.

“Sen geliyor musun, Grace?” diye sordu Tamara.

Masaya baktım. Hepimiz gidersek masamızın kapılacağı kesindi. “Siz gidin, ben yerimizi tutarım.”

“Emin misin?” diye sordu Jess.

“Evet, sorun yok.”

Kızlar küçük koridordan tuvaletlere yöneldi. Kabul etmeliydim ki kızların tuvalete grup hâlinde gitmesi konusunda söylenenler doğruduydu.

Asher ve diğer çocuklar hâlâ bardaydı, ben de birkaç deneme vuruşu yapmaya karar verdim. Kızların umursamayacağını biliyordum –hiçbirimiz skoru önemseyecek kadar ciddi oynamıyorduk zaten. Masanın öbür tarafına geçip puan edebilecek bir vuruş belirledim. Eğilip ıstakayı hizaladım.

Arkamda biri vardı, vücudu kalçama yaslandı. Asher’in bu kadar çabuk dönmesine şaşırdım. “Dikkat et koca adam, oyun oynuyoruz burada.”

Ellerini kalçama koydu ve kasıklarını bana doğru bastırdı. Kalbim aniden hızlandı. Bu Asher değildi.

Hızla doğrulup arkama döndüm ve ıstaka elimden düştü. Gerekirse vurmak için ıstakayı tutmalıydım diye düşündüm ama çok geçti. Ellerim adamın göğsüne denk geldi ve onu ittim.

Arkadaşlarından biri masanın kenarına ilişti.

“Siktir git arkamdan.”

Bir adım geriye yalpaladı ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Onu tanıyamadım. Kısa sarı saçları, köşeli bir çenesi vardı. Tilikum Üniversitesi tişörtüne bakılırsa muhtemelen öğrenciydi.

“Hop, yavaş.” Ellerini havaya kaldırdı.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen? Öyle istediğin kızın yanına gidip kıcını avuçlayamazsın.”

“Böyle bir şort giymişse avuçlarım.” Gözleri beni tepeden tırnağa taradı. “Vay vay vay.”

Sarhoş muydu, yoksa sahiden dallamanın önde gideni miydi kestiremedim. Her ikisi de olabilirdi. Arkasında birkaç arkadaşı vardı, çoğu bira içiyordu. Birkaçı birbirlerine dirsek atıp kıs kıs gülüştü.

“Tavlama cümlelen buysa bok gibiymiş.”

Arkadaşları hareketlenip bilardo masasının etrafına dağıldı. Rahat davranıyorlardı ama beni bir bakıma köşeye sıkıştırmaları hoşuma gitmemişti. Bara öz attım ama bulduğum yerden Asher’i göremiyordum.

“Tamam, haklısın. Affet prenses.” Bir adım yaklaştı. “Bana bir şans daha ver.”

“Ben senin prensesin falan değilim. Nişanlıyım, yani zamanını boşa harcıyorsun.”

“Siktir, o da burada mı?” diye sordu adam. “Beyler, bir adamın nişanlısını altından nasıl çalışıyorum görmek ister misiniz?”

Arkadaşlarından biri masanın kenarına oturdu. “Ya, tabii.”

“Yapamaz mıyım sence?”

Beynimde yangın alarmı gibi uyarı çanları çalıyordu. Buradan uzaklaşmalıydım. Adam beni bilardo masasına sıkıştırmıştı. Kolumla onu yana itip sıyrılmaya çalıştım.

Bileğimi kavradı. Kıvranıp bağırarak bırakmasını söyledim. Hemen sonra etrafımda kıyamet koptu.

Birkaç adım geri savruldu ve dengemi sağlar sağlamaz etrafımda döndüm. Bilardo masasının etrafına erkekler toplanmıştı – birbirlerini itiyor, bağırıp çağırıyorlardı. Asher tam ortalarında idi.

Biri belime sarılıp beni geriye çekti. Bu her kimse uzaklaşmamı söylüyordu. Matt, Randy ve Christian da Asher’la beraber olayın göbeğindeydi. Kalabalık gittikçe büyümüş,

herkes bilaro masalarının çevresine toplanmıştı. Ne olduğunu, az önce bileğime yapışan pisliğin hâlâ orada olup olmadığını bile kestiremiyordum. Biri önüme geçti ve telefonunu kaldırıp video çekmeye hazırlandı.

“Asher, dur!” diye bağırdım ama sesimi duyup duymadığını bilmiyordum. Hiçbir şey göremiyordum.

Ortada bir arbede çıkmışa benziyordu. Bağışmalar arttı. Midem kasıldı. Kalabalık beni giderek daha geriye itiyordu.

Biri kolumdan tuttu. Tamara.

“Ne oluyor?”

“Bilmiyorum. Birkaç öküz beni taciz etti.” Parmak uçlarımda yükselip görmeye çalıştım. “Bizimkiler döndü ama orada ne döndüğünü göremiyorum.”

“Galiba bar çalışanları müdahale ediyor,” dedi. “Az önce fedaiyi kalabalığı yararak içeri girerken gördüm.”

Bu biraz olsun içimi rahatlattı. Tamara’yla kalabalığın arasındaydım. onlara yaklaşmaya çalıştım. Hâlâ sakinlememişlerdi ama en azından yumruklar havada uçuşmuyordu.

Ama... eyvah.

Beyzbol şapkalı bir adamın önüne geçince Asher’ı gördüm. Geri geri gidiyor, tehlikeli olmadığını göstermek ister gibi ellerini havada tutuyordu. Matt, Christian ve Randy de yanındaydı. Fedailer dördünü de çıkışa götürüyordu.

Harika. Bardan atılıyorlardı.

İyi de neden *onlar* atılıyordu? Beni taciz eden pislik ne-redeydi?

En azından şu sik kafalı arkadaşları da atılıyordu. Başka bir fedai birkaçını kapıdan çıkarmakla meşguldü.

“Asher,” diye seslendim ama bu gürültüde beni duymayacağını biliyordum. El salladım ve göz göze geldik; yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. Ağzımı oynatarak hemen geleceğimi söyledim.

“Sence başları belaya girer mi?” diye sordu Tamara.

“Bilmiyorum ama biz de gitsek iyi olur. Çantamı alıp geliyorum.”

“Tamam,” dedi Tamara. “Barın önünde buluşuruz.”

Tanrım, ne kargaşa ama!

İçerideki kalabalık gösteri bitince çoktan dağılmıştı ama bir grup hâlâ bilyardo masasının etrafındaydı. Çantamı bıraktığım yerde göremedim; kargaşa sırasında yere düşmüş olabilirdi. Masanın etrafından dolanarak tuvaletlere yöneldim. Bu sırada ön kapının oradan yine bağırışlar duyulmaya başladı. O pisliğin arkadaşlarından biri fedaiye bağırıyordu.

Beyinsiz.

Aniden arkamdan bir kol belime sarıldı ve ben daha nefes dahi alamadan bir el ağzımı kapattı. Çırpındım ama ayaklarım yerde sürükleniyordu ve bir saniye sonra kendimi erkekler tuvaletinin önündeki karanlık koridorda buldum. Başka bir çift kol beni bacaklarımdan tutup yukarı kaldırdı.

Hasiktir, ne oluyordu? Nasıl bu kadar güçlüydüler?

Elimden geldiğince çırpındım ama o kas gücüne, o sert ellere karşı yapabileceğim bir şey yoktu. Beni bir kapıdan geçirdiler, yüzüme serin gece havası çarptı. Kalbim çılgınca çarpıyordu, panik bütün bedenimi ele geçirmek üzereydi. Beni nereye götürüyorlardı?

Biri homurdandı. Diğeri güldü, omuriliğimden aşağı bıçak gibi bir korkunun sağlanmasına neden olsan acımasız bir gülüştü bu.

“İndir.”

Her şey çok hızlı geliyordu. Sert eller beni yere indirdi. Bacaklarımdan üstüne bir ağırlık çöktü – biri üzerime çıkmıştı. Yüzümü daha sert kavradığında nefes almam iyice zorlaştı ama boğuk bir çığlık atabildim.

“Sıkı tut.”

Biri kollarımı başımın üstüne kaldırdı. Üzerimdeki ağırlık hareket etmemi imkânsız kılıyordu. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Korku ve öfke dolu yaşlar.

Bir yüz eğilip benimkine yaklaştı. Oydu. "Selam, prenses. Seni çalacağımı söylemiştim."

Karşı koymaya çalıştım ama ağırlığından hareket edemedim.

"Devam et, prenses." Nefesi bira gibi kokuyordu. "Kadınların karşı koyması hoşuma gidiyor. Beni sertleştiriyor."

Biri güldü. Kaç kişi olduklarını göremiyordum ama yardımcıları vardı.

"Ben ikinciyim."

"Sıranı bekleyeceksin," dedi üstümdeki adam.

"Hadi yap lan o zaman. Hemen şurada insanlar var."

Tanrım. Hayır. Lütfen, hayır.

Daha sert çırpındım ama neredeyse hiç hareket edemiyordum. Kan beynime hücum ediyor, görüşüm bulanıklaşıyordu.

Ayak sesleri. Birileri mi geliyordu? Bağırışmalar yeniden başladı. Erkekler bağırışları. Küfürler. Bir kadın çığlığı. Üzerimdeki ağırlık aniden kalktı ve ciğerlerime hava doldu. Nefes almaya ve ayağa kalkmaya çalışırken eller, ardından kollar beni sardı. Beni bir sokak lambasının altına yönlendiriyorlardı. Dostça kollar. Kadın kolları. Gözlerim hâlâ yaşlarla dolu olduğundan bulanıktı, korku ve öfkeden titriyordum.

"Ne oluyor?"

Arkama baktım. Yanımda Alex ve Jess vardı. Beni caddeye, barın önündeki köşeye çekiyorlardı. Ara sokağı göremiyordum. Matt ve Christian o pisliğin iki arkadaşını bardan uzaklaştırıp ara sokağın girişine götürüyordu. Bağırıyorlardı. İtişiyorlardı. Randy bir diğerini duvara yapıştırmıştı.

Asher neredeydi?

"Hayır!" Ara sokağa doğru hamle yaptım ama Alex ve Jess beni tuttu.

Arkamda kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor, ışıkları barın karanlık pencerelerine yansiyordu. Midem altüst oldu, kusacağımdan korktum.

Kulaklarımda derin bir uğultu vardı, sanki suya daldırılmışımdı. Polisler yanımdan koşup ara sokağa girdi. Alex bana bir şeyler söylüyordu – ne olduğunu, iyi olup olmadığını soruyordu. Konuşan Jess'ti belki de. Emin değildim.

Uzun, mide bulandırıcı bir an boyunca her şey ağırlaşmış gibiydi. Kimse hareket etmiyordu. Sadece gecenin karanlığında kör edici kırmızı ve mavi ışıklar vardı.

“Hanımefendi? Hanımefendi?”

Biri dikkatimi çekmeye çalışıyordu ama ara sokaktan çıkan figürü görünce tek yapabildiğim dehşetle bakakalmak oldu. Asher. Kolları arkasındaydı, bileklerine kelepçe takılıydı.

Kelepçe.

“Asher!”

Çenesi sıkılmış, gözleri yere sabitlenmişti. Gömleğindeki kan lekesi miydi? Yaralanmış mıydı? Polisler onu caddede yürütüyor, iki dirseğinden sıkıca tutuyordu.

“Hanımefendi?”

“Ne?” dedim şerif yardımcısının benimle konuşmaya çalıştığını sonradan anladım. Bir siren sesi yükseldi, daha fazla ışık belirdi. Sağlık görevlilerinin geldiğinin belli belirsiz farkındaydım. Daha çok polis geldi.

“Hayır! Asher!”

Tek yapabildiğim bakmaktı. Başını çevirip baktığında çok kısa bir anlığına göz göze geldik. Bakışlarında kafese kapatılmış bir ayının vahşiliği ve ürkekliği vardı.

Onu arka koltuğa bindirip kapıyı kapattılar ve uzaklaştılar.

Bir şeyler hissediyor olmam gerekiyordu. Elimin sırtı zedelenmiş ve soyulmuştu. Ellerimi esnettiğimde beynimin bir kısmı acıyı algıladı ama tam olarak hissedemedim. Sanki anestezi altındaydım ama uyanık ve hareket edebilir hâldeydim. Hiç doğal değildi.

Göğsümde içimi kemirici ağrı ve midemi düğüm düğüm eden sıkıntıysa, bambaşka bir hikâyeydi. Onlar son derece gerçek, yakıcı ve kaçınılmazdı. Tıpkı Grace'in o ara sokakta çevresi sarılmış, yere yatırılmış hâli gibi. Uykuda veya uyanık, o görüntü gözümün önünden hiç gitmiyordu. Tıpkı yaptığım şeyin gerçekliği gibi.

Biri benim yüzümden ölmüştü.

Son yetmiş iki saat, sonu gelmeyen bir kâbus gibiydi. İnsanı nefessiz bırakan ve sonunda rüya olduğunu fark edince derin bir oh çektiren türden bir kâbus.

Ama ben o rahatlamayı asla yaşamayacaktım. Ben uyuyordum. Kâbus gerçektir.

Ve her geçen gün daha da kötüleşiyordu.

Şerifin ofisindeki sorgu odasında savunma avukatım Sean Nelson'la oturuyordum. Gençti. Takım elbise giymişti ve ayakkabılarının rengiyle uyumlu deri bir çanta taşıyordu. Bunu neden fark ettiğimi hiç bilmiyordum.

Odada bunaltıcı bir hava vardı, yeterince oksijen yoktu sanki. Nefes almakta zorlanıyordum.

Tutuklanmamın üzerinden henüz yetmiş iki saat bile geçmemişti ama iki kez hâkim karşısına çıkmıştım. Sabıkamı –on yedi yaşındaki saldırı suçunu– gerekçe göstererek kefaletle serbest bırakılmamı reddetmesini dinlemiştim.

Bu sabah ise resmî suçlamaları almak üzere mahkemeye çıkarıldım. İkinci derece cinayet.

Boku yemiştım.

“Bugün olanlar sana kötü gibi görünebilir,” dedi Sean. “Ve dürüst olayım, savcının seni kasıtsız adam öldürme yerine cinayetle suçlamasına biraz şaşırdım.”

Dinlediğimi göstermek için kafamı salladım ama gözlerimi masadan ayırmadım.

“Önceki saldırı suçunu ve dövüş eğitimini gündeme getireceklerini biliyorduk, yani orası sürpriz olmadı. Ama korkma. Savcılık genellikle pazarlık payı bırakmak için en ağır suçlamayla başlar.”

“Pazarlık derken?”

“Eğer suçlamaları tamamen düşürmezlerse ikinci dereceden adam öldürmeye çevirmeleri için bastıracağım. Birinci dereceden kasıtsız adam öldürmenin cezası daha ağır ama ikisi de cinayetten iyidir. Elbette hiçbir şeyin garantisini veremem ama koşullar ve o anki ruh hâlin göz önüne alındığında, cinayetle yargılanacağını sanmıyorum.”

Tekrar kafamı salladım ama giderek öfkeleniyordum. Yumruklarımı sıktım. O an gözlerimin önünden hiç gitmiyordu.

Hâlâ o ânı hissedebiliyordum. O an, onu ele geçirdiklerini fark ettiğim o mide bulandırıcı an.

Sean önündeki evrakları karıştırdı. “Çoğu dava mahkemeye gitmez ama savcıyla konuştuğumda daha fazla bilgi alırım.”

“Peki mahkemeye giderse cinayet suçlamasıyla mı yargılanacağım?”

“Evet. Nişanlını korumak için hareket ettiğini ve sen olmasan kurbanın başına gelecekleri ifade edecek tanıklarımız olacağını düşünürsek güçlü bir savunmamız olur. Ancak savcı cinayet suçlamasında ısrar etmediği sürece uzlaşmayı kabul etmeni öneririm.”

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Uzlaşmak demek, avukatımın savcıyla yapacağı pazarlığı tümüyle kabul etmem anlamına geliyordu. Geleceğim, hukuk diploması olan iki takım elbiseli adam tarafından mı belirlenecekti yani?

Ama ailemi –ninem, kardeşlerim, Grace– mahkemeye sürüklemek istemiyordum. Mahkemeden lehime bir sonuç çıkma ihtimali neydi ki? Jüri yaptığım şeye rağmen beni aklar mıydı?

Bu sorunun cevabını çoktan biliyor gibiydim.

“Diyelim ki uzlaşmaya vardık,” diye devam etti, “Sonrasında bir savunma duruşması olacak. Tam anlamıyla bir duruşma değil ama bugünkü oturumdan daha kapsamlı. Yargıç, uzlaşmaya vardığımız suçlamaları ve cezaları dinleyecek. Her iki tarafın da ifade verme fırsatı olacak. Son kararı yargıç verecek ama genelde anlaşma önerilerine uyar.”

“Ya sonra?”

Duraksadı. “Suçlamaları yumuşatsak bile hapis cezası alacaksın.”

“Ne zaman giderim?”

“Hapse mi?”

Kafamı salladım.

“Savunma duruşmasının sonunda devlet gözetimine alınırsın. Oradan da doğrudan hapishaneye nakledilirsin.”

Bu bilgiyi sindirmeye çalıştım. “Duruşmaya başkaları da katılabilir mi?”

“Evet, halka açık olacak.”

Orada olacaklardı. Grace de orada olacaktı.

Siktir.

Bugün mahkemeye çağırıldığımda ninem ve kardeşlerimle birlikte oradaydı. O kadar yakınımda olduğunu bilmek işkenceydi. Acı çektiğini bilmek ama hiçbir şey yapamamak. Ona sarılamazdım, öpemezdim, dokunamazdım. Bunu düzeltemezdim.

Her şey bombok olmuştu. Üstelik elimden hiçbir şey gelmiyordu. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

“Dayan, Asher,” dedi. “Elimden geleni yapacağım.”

Şerif Yardımcısı Spangler beni hücreme götürmeye geldiğinde bana anlayışlı bir bakış attı. Ben birinci sınıftayken o son sınıftaydı, geçen yıl düğününe gitmiştim.

Tek bir gece, her şeyin değişmesine yetmişti.

Beni hücrelerin olduğu kanada götürdü. Sadece ben vardım. İlk gece bir adam daha vardı ama şimdi yoktu. İçeri girdim, Şerif Yardımcısı Spangler parmaklıkları arkamdan kapattı.

“Bu arada gelip seni görmeye çalıştı,” dedi. “Grace yani. Ona izin vermek isterdik ama yapamayız. Kurallar böyle. Artık duruşma bittiğine göre sanırım ziyaretçi kabul edebileceğiz.”

“Sağ ol,” Dar yatağın kenarına çöktüm.

“Kardeşlerin de buradaydı.”

“Siktir, onlar ne yapmış?”

Başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Seni görmeye gelmişler.”

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. En son ihtiyacım olan şey kardeşlerimin aptalca bir şey yapmasıydı.

“Ya Havenlar?” dedim. “Demediklerini bırakmamışlardır.”

“Pek sayılmaz. Bildiğim kadarıyla şimdiye dek sessiz kaldılar.”

Bu iyiydi. İçlerinden herhangi biri bu olayı aileme bulaşmak için bahane olarak kullanmaya kalkışırsa...

Ne yapabilirdim ki? Hiç. Kafese kapatılmıştım. Dünya yansa bir halt yapamazdım.

“Ama bir sürü telefon geldi. Tüm kasaba ayağa kalkmış durumda.”

Hayal edebiliyordum. Büyük teyzem Tillie’nin belediye başkanını çoktan aradığına şüphe yoktu – insanlara zamanında onlara piyano dersi verdiğini hatırlatmayı severdi. Tilikum’un komplo teorisyeni kuzenim Chuck da muhtemelen *Asher’a Özgürlük* kampanyası başlatmakla meşguldü.

Bir işe yarayacağını sanmıyordum. Bütün akrabalarım gelip adliye binasının etrafında kamp kursa bile bir şey değişmezdi. Adalet sistemini değiştirecek hâlleri yoktu ya.

Yaptığım şeyi de değiştiremezlerdi.

Ben de öyle. Zamanda geriye gidemezdim. Olanları geri alamazdım.

Ve işin en ürpertici tarafıysa yaptığımı geri alır mıydım ben de bilmiyordum.

Hayatımda hiç bu kadar bitkin düşmemiştim. Daha öğle ortasıydı ama Nine'nin kanepesinde yatarken kendimi buruşuk bir bez parçası gibi hissediyordum; solmuş ve hırpalanmış. Asher tutuklandığından beri doğru düzgün uyuyamamıştım, üstelik bir gece bile kendi yatağında yatmamıştım. Cumartesi gecesinden beri buradaydım.

Annem bu sabah mahkemeye gitmeden önce bana temiz kıyafet getirmişti. Burada, Asher'in ailesinin yanında olmam gerektiğini söylememe gerek kalmadan anlamış gibiydi. Henüz Elijah'a bir şey söylememişti ama çocuk bir terslik olduğunun farkındaydı.

Ama sadece bir terslik yoktu. *Her şey altüst olmuştu.*

Aklımda sürekli aynı kelimeler dönüp duruyordu: *İkinci dereceden cinayet.*

Gavin yerde, ayaklarımın dibinde, sırtını kanepeye dayamış oturuyordu. Yüzünü kapüşonuna gömmüş, telefonda oyun oynuyordu. Çocuklar nöbetleşe yanımda duruyordu sanki; en az biri her zaman yanı başımdaydı. Bunu ilk gece Levi yanımda yerde uyuyarak başlatmıştı. Pazar sabahı nöbeti

Logan devraldı, sürekli yakınlardaydı, ben istersem konuşuyor, istemezsem sessiz kalıyordu. O günden beri beni hiç yalnız bırakmamışlardı.

Çok minnettardım.

Kanepede kıpırdandım ve rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. Saldırıdan dolayı sırtım morarmıştı ve her döndüğümde acıdan yüzümü buruşturuyordum. Yine de şanslıydım. Çok daha kötüsü olabilirdi. Bir yanımda er geç başıma gelenlerle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordu ama şu anda hiçbir umurumda değildi.

Umurumda olan tek şey Asher'di.

Gavin başını kanepenin minderine yaslayıp yüzünü bana döndü. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Şimdilik yok. Sağ ol."

Yalnız kalmadığım için duyduğum minnet Asher için daha çok üzülmeme neden oluyordu. Onunkisi yalnız kalmaktan da öteydi. Hapisteydi. O salak yargıç kefaletle serbest bırakılma talebini reddetmişti. Herkes buna şaşırılmıştı, ben de hâlâ nedenini anlayabilmiş değildim. Lisede bir kavgaya karıştığı için miydi? Asher'in çocuğun arkadaşlarından intikam almaya kalkışabileceği endişesinden bahsedildiğini duymuştum. Olaya karışan diğer kişiler de yargılanıyordu ama şimdilik hepsi dışarıdaydı.

Yargıç gerçekten Asher'i soğukkanlılıkla başkalarına zarar verebilecek –hatta daha kötüsünü yapabilecek– biri olarak mı görüyordu? Tanrım, öyle olmadığını umuyordum. Aksi takdirde Asher'a hoşgörülü davranabileceğine dair umutlarımız suya düşerdi.

Evan aşağı inip kanepenin yanındaki koltuğa oturdu. Sakalı iyice sıklaşmıştı. Pazar günü her şeyi ânında bir kenara bırakıp ailesine destek olmak için eve gelmişti.

Tabii ki gelecekti. Sonuçta o bir Bailey'di. Onlar böyleydi.

Buzdolabı ve derin dondurucu, akraba ve komşuların getirdiği yemeklerle dolup taşıyordu. Herkes Asher'ın ailesinin imdadına koşuyor, ellerinden gelen desteği sağlıyordu. Kimi şerife ya da adliyeye gitmeyi teklif ediyor, kimi mektup kampanyası başlatacağını söylüyor, kimi de Asher'ın serbest kalması için kendisine borçlu olan herkesi arayacağına söz veriyordu.

Bu jestleri takdir ediyordum ama neticede hiçbirinin işe yaramayacağını biliyordum.

Levi ve Logan salona girdi. Acımı yüzüme yansıtmamaya çalışarak doğrulup onlara yer açtım. Logan, sıkışacak olmasına rağmen benimle kanepenin kolu arasına oturdu. Minnetle ona yaslandım. Levi ise desteğini daha az belli ederek diğer köşeye oturdu ve ayağımı hafifçe sıktı.

“Ninem hâlâ gelmedi mi?” diye sordu Levi.

Nine, normal bir şey yapması gerektiğini söyleyip markete gideceğini haber vermişti. İtirazı olanlara da meydan okumuştı. Torunları akıllılık edip gitmesine itiraz etmedi.

Kafamı salladım. “Evet.”

“Bakın, biliyorum, hiçbirimiz bu konuyu konuşmak istemiyoruz ama konuşmalıyız,” dedi Logan. “Hapse mi girecek?”

Hapis kelimesi midemi bulandırdı.

Hepimiz korku ve endişeyle birbirimize baktık çünkü ne olacağını bilmiyorduk. Hepimiz duruşmaya katılmış, suçlamaları duymuştuk.

Frensiz bir trende gibiydik. Son sürat ve kontrolsüzce rayların yarıda kesildiği yere sürükleniyorduk. Devamı da köprüsüz bir uçurumdu.

“Onu nasıl cinayetten yargılayabiliyorlar?” dedi Gavin.

“Değil mi? Asher olmasa o şerefsiz...” Logan cümleinin devamını benim yanımda getirmek istemiyormuş gibi sustu.

“Hangi erkek olsa Asher’in yaptığını yapardı. O Grace’i koruyordu, birilerini öldürme peşinde değildi.”

“Nasıl yapacağını biliyor olması durumu zorlaştırıyor,” dedi Evan alçak sesle.

“Neyi nasıl yapacağını?” diye sordu Logan.

“Birini nasıl öldüreceğini.”

“Başlarım öyle işe. Jiu-jitsu eğitimi almışsa almış. Ne önemi var bunun?”

“Evan haklı,” diye araya girdi Levi. “Mahkemede önemi var. Saldırı suçlamasının da.”

Saçlarımı kulağımın arkasına attım. “Avukat, savcılığın büyük ihtimalle ceza indirimiyle uzlaşmayı kabul edeceğini söyledi. Yani cinayet suçlamasıyla yargılanmayacak.”

Duruşmadan sonra buluştuğumuzda avukat bu konuda emin gibiydi. Bugünkü duruşmanın sadece sürecin bir parçası olduğunu, paniğe kapılmamamızı söylemişti.

Söylemesi kolaydı tabii. Özellikle de kasıtsız adam öldürme suçunun ceza rehberini inceledikten sonra. İkinci dereceden cinayet daha kötüydü elbette, müebbet bile alabilirdi. Ama kasıtsız adam öldürme de hapis demekti.

“Yapabileceğimiz pek bir şey yok, bekleyeceğiz,” Evan gözlerini Logan’a dikti. “Ve belaya bulaşmayacağız.”

“Niye bana bakıyorsun?”

“Çünkü şu an en son ihtiyacımız olan şey bir Bailey’nin daha parmaklıklar ardına girmesi. Sakın bir aptallık yapma.”

Logan bir şeyler homurdanıp arkasına yaslandı.

Başımı onun omzuna dayayıp parmağımdaki yüzükle oynadım. Keşke onu en azından bir görebilseydim. Pazar günü denemiştım ama ziyaretçi kabul edilmediğini söylemişlerdi. Bunu söylerken mahcup olmaları da pek teselli olmamıştı.

İçimden onlara bağırmak geldi. Çığlık çığlığa “Bu adil değil!” demek istedim. Ama yapamadım. Bunun yerine, yakında görüşebileceğimizin sözünü alıp oradan ayrıldım.

Onu orada bıraktım. Bir başına.

Nefesim titremeye, gözlerim dolmaya başladı. Kendimi tutmak için dudağımı ısırdım. Yıkılamazdım. Şimdi olmazdı. Dik durmak zorundaydım.

Yarın ne olacağını bilmiyordum. Geleceğim yine belirsiz, önümdeki yol sisliydi. Ama tek bir şeyden emindim: Ondan vazgeçmeyecektim. Ne şimdi ne de sonra.

Her ne olursa olsun, işler ne kadar kötüye giderse gitsin, Asher benimdi. Ben de sonsuza dek onun olacaktım.

Düzenleme
Ny.ozlem

Kalbim göğsümü dövercesine atıyordu. Masanın altında kbaçağımı sallamaya başladım. Kıpırdamadan oturmak imkânsızdı. Kaygıdan ölecektim. İnsanın kendi hayatı üzerindeki tüm kontrolünü kaybetmesi kadar huzursuz edici bir şey olamazdı.

Sean karşımdaki sandalyeye oturdu. Bu sabah savcıyla görüşmüştü ama yüzünden hiçbir şey okuyamıyordum.

“Durum şu,” diye söze girdi profesyonel bir tavırla. “Savcılık suçlamaları hafifletmeyi kabul etti, yani artık cinayet değil, kasıtsız adam öldürme. Ama maalesef ikinci derece yerine birinci dereceden kasıtsız adam öldürmede diretiyorlar.”

“Peki bu ne demek oluyor?”

“Hapis cezasının daha uzun olması demek oluyor. Sabıkasız birine normal şartlarda altı buçuk ila sekiz buçuk yıl ceza veriliyor. Savcı sekiz yılı kabul etti. Geçmişteki saldırı olayını düşününce bu iyi bir teklif.”

Sekiz yıl. Oturduğum yerde kıpırdandım.

“Bu teklifi kabul etmeni şiddetle tavsiye ederim. Eğer davayı mahkemeye taşırsak, ikinci derece cinayetten yargıla-

nırsın. Evet, nişanlını koruyordun, çoğu insan bunu anlayışla karşılar ama tanık ifadeleri dövüş eğitimin nedeniyle farklı bir değerlendirmeye tabi tutulman gerektiğin konusunda savcılığın elini güçlendiriyor. Polis raporlarına göre kurbanı ulaşmak için iki kişiyi ağır yaralamışsın. Bu sadece öfkeyle açıklanamaz, beceri gerektiren bir durum. Tehdidi bertaraf ettikten sonra durman gerekirdi diyecekler – kavga ölümcül bir hâl almadan yani.”

Göğsüm eziliyordu sanki. İçten içe haklı olduğunu biliyordum. Ne kadar dövüşmek, kendimi bu köşeden kurtarmak istesem de yapamazdım. Çıkış yolu yoktu.

“Düşünmek için biraz zaman ister misin?” diye sordu.

“Hayır.” Sesim boğazımı tırmaladı. “Kabul ediyorum.”

Yavaşça başını salladı. Yüz ifadesindeki anlayış gözüm-den kaçmadı. “Doğru kararı veriyorsun, Asher. Savcıya haber vereceğim. Duruşmaya kadar burada kalacaksın.”

“Ne zaman olacak?”

“Muhtemelen bir hafta içinde.”

“O kadar çabuk mu?”

“Evet. Küçük yerlerde mahkemeler pek yoğun olmaz. İşler daha hızlı ilerler, özellikle de uzlaşmalı davalarda.”

Ensemi ovuşturdum, bacağı hâlâ sallanıyordu. Siktir, ciddi ciddi hapse girecektim.

“Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Birilerini görebilir miyim?”

“Ziyaretçi ayarlayabilirim. Grace’i görmek ister misin?”

Sadece ismini duyunca bile göğsüme bir hançer saplandı. Cevap vermem biraz zaman aldı ve konuştuğumda sesim çatallıydı. “Evet. Lütfen.”

“Tamam.”

Bir gün daha geçmiş, hiç haber gelmemişti. En azından olanları sindirecek vakit bulmuştum. Bazı açılardan kendimi daha iyi hissediyordum. Belirsizlik çıldırtıcıydı, artık en azından ne olacağını biliyordum.

Müebbet almadığım gerçeğine tutunmaya çalıştım. Sekiz sene yatacaktım. Hapisten çıktığımda otuzuma gelmiş olacaktım.

Ama cezaevinde sekiz yıl insanın canına okurdu.

Üstelik çıktığımda eve gelip kaldığım yerden devam edemeyecek, kısa bir ara vermiş gibi hayatıma geri dönemeyecektim. Hüküm giymiş bir suçlu olacaktım. Çocukken işlediğim saldırı suçuna benzemezdi bu, asla sicilimden silinmeyecekti. Sonsuza dek kalacaktı. Ölene kadar sabıkalı olacaktım.

Bu da profesyonel itfaiyeci olma hayallerimin suya düştüğü anlamına geliyordu. Asla itfaiye müfettişi ya da ileride bir gün itfaiye şefi olamayacaktım. Geleceğime dair kurduğum tüm planlar, tüm emeklerim... Hepsi uçup gitmişti.

Şimdi önümde aşılması gereken koca bir dağ vardı. Acımasız ve buz gibi soğuk bir dağ. Tek seçeneğim vardı: Hayatta kalmak. Tüm gücüme mal olacaktı bu.

Son günlerini yaşayan biri gibi, nineme ve kardeşlerime mektuplar yazdım. Onları bu hâllere düşürdüğüm için ne kadar pişman olduğumu, aileden böyle ayrılmak zorunda kaldığım için ne kadar üzüldüğümü yazdım. Nineme onu çok sevdiğimi ve benim için endişelenmemesini söyledim. Kardeşlerime odaklanmalıydı çünkü ona her zamankinden daha çok ihtiyaç duyacaklardı. Kardeşlerime de kendilerini dağıtmamalarını ve ne olursa olsun birbirlerine destek olmalarını tembih ettim.

Ama Grace... Onunla yüz yüze konuşmalıydım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. İçim parçalanacak olsa da başka çarem yoktu. İkimizin iyiliği için bunu yapmak zorunday-

dım. Onun iyiliğine olacaktı çünkü daha iyi bir geleceği hak ediyordu. Benim iyiliğime olacaktı çünkü hayatta kalmamın tek yolu buydu.

Kelepçeler bileklerimi acıtıyordu. Ellerimi oynattığımda soğuk demirlerin sıkıştığını hissettim. Şerif Yardımcısı Spangler, beni görüş odasına götürürken kelepçe takmak zorunda olduğunu söyleyip özür dilemişti. Anlayışla karşılamıştım.

Tuhaf bir şekilde sakindim. Neredeyse duygusuzlaşmıştım yine. Beynimin bir köşesi, bunun bilinçli yaptığımın farkındaydı. Kendimi geri çekiyor, dışarıya duvarlar örüyordum. Kaderimi, geleceğimi kabullenmeye başlamıştım. Olacaklardan nefret ediyordum ama kaçış yoktu.

Kapı açıldığında başımı güçlkle kaldırdım. Grace eşikte duraksadı ve gözleri beni buldu. Yüzünün her köşesine yayılan derin bir üzüntüyle bakıyordu bana.

İçimde bir şeyler paramparça oldu.

Bu tamamen benim hatamdı. Durumu daha da kötüleştiremezdim. Kendi hayatımı mahvetmiş olabilirdim ama kesinlikle onunkini de mahvedip durmayacaktım.

Şerif Yardımcısı Spangler onu karşımdaki sandalyeye yönlendirdi. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Ne çanta ne ceket. Buraya almadan önce üzerini aramış olmalıydılar.

En azından cam bir duvarın ardından konuşmayacaktık. Küçük kasaba karakolunun tek iyi yanı buydu belki de.

Spangler bana kafasını sallayıp odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Bizi yalnız bırakması doğru muydu bilmiyorum ama kimsenin bizi dinlemeyecek olmasına sevinmiştim.

“Selam.” Grace’in sesi titriyordu. “Nasıl olduğunu soracağım ama... tabii ki iyi değilsin.”

“Sen nasılsın?”

“Bilmiyorum. İyiyim ama bir yandan da perişanım.”
Başımı salladım. “Yaralanmamışsın.”

“Evet, birkaç morluk var sadece, ciddi bir şey değil.”

İçimi bir duygu seli kapladı. Bir tuğla yığınının altındaydım sanki, ciğerlerim eziliyordu.

“Asher, ben—”

“Uzlaşmayı kabul edeceğim,” diye lafını kestim. Söyleyip kurtulmam gerekiyordu. “Birinci dereceden kasıtsız adam öldürme. Sekiz yıl hapis.”

Dudakları aralandı, bir an sessiz kaldı. “Yani... bu kadar mı?”

“Evet. Mahkeme olmayacak.”

“Kesinleşti mi demek istiyorsun? Karar verildi mi?”

“Bir duruşma daha var. Ondan sonra her şey bitmiş olacak.”

“Fikir değiştiremez misin? Yeniden konuşsan—”

“Hayır. En iyi seçenek bu.”

Gözleri doldu. Göz temasını sürdürmek için kendimi zorladım. Başka yere bakmamak için. “Ama... sekiz yıl?”

Kafamı salladım. “Evet.”

Gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı. Sandalyesinde dikleşti. “Tamam. Sekiz yıl. Daha kötü de olabilirdi, değil mi? Sorun yok. Atlatırız bunu.”

Kelepçeleri görmesi için ellerimi masaya koydum. “Hayır, Grace. *Atlatmayacağız.*”

“Ne?”

“*Ben* atlatacağım. Bu yük benim, senin değil.”

Hafifçe kıpırdandı ve bana şüpheli gözlerle baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes alarak az sonra söyleyeceklerime hazırlandım. Söylemek zorunda olduklarıma. “Bu olanların hiçbirisi

senin suçun değil. Hayvan gibi üzgünüm, Grace ama artık bitti. Beni beklemeyeceksin, ben çıktığımda evlenmeyeceğiz.”

“Pardon?”

“Bunun böyle olmasını ben de istemezdim. Hiçbir şeyin böyle olmasını istemezdim ama başıma geleni çekmek zorundayım. Başka çarem yok. Senin hayatını da yeterince bok ettim, daha fazla mahvedemem.”

“Ne mahvetmesi—”

“Dinle beni. Lütfen.” Sesim titredi, boğazımı düğümlemeye çalışan duyguları geri yuttum. “O yüzüğü çıkarıp hayatına devam et. Okula, Washington Üniversitesi’ne dön. Bu kasabada kalma. Diplomanı al ve yeni bir hayata başla. Ben sana bir gelecek sunamam artık. Git, hayatını yaşa. Seni mutlu edecek birini bul. Bunu hak ediyorsun.”

Duyduklarına inanamıyormuş gibi ağzı açık bakakaldı.

“Grace, beni bırakmak zorundasın.”

Konuşmayı kısa kesmem gerekiyordu. Onu bırakmak hayatta yaptığım en zor şeydi ve daha fazla yanında kalırsam dağılılabilirdim. Bu riski göze alamazdım. Hapishane kapısından içeri kalbimdeki yaralarla girersem beni orada lime lime ederlerdi.

Sert olmalıydım. Aşılmaz.

“Spangler?”

“Asher, yapma.”

Şerif yardımcısı kapıyı açıp başını içeri uzattı.

Ayağa kalktım.

“Asher.”

Spangler’ın gözleri ben ve Grace arasında gidip geldi. Başımla hücreleri işaret ettim, o da başıyla onayladı.

Önüme geçtim.

“Asher, bunu yapma.”

Sprangler arkamdan geldi. Grace'in beklemem için yalvardığını duymazdan gelmedim. Duydum. İçime işlemesine izin verdim. Yalvarışlarının hepsi, başlı başına birer mahkûmiyet ve cezaydı. Yaptığım şeyin bedeliydi.

Mahkeme salonu tıklım tıklımdı. Normal bir duruşma için birkaç kişi gelirdi ama bugün tüm kasaba buradaydı. İçerisi havasızdı ve bunaltıcı derecede sıcaktı.

Nine yanıma oturmuş, elimi sımsıkı tutuyordu. Diğer yanında Levi, öbür elini tutmuştu. Yetmişindeki bu kadın, en büyük torununun kaderini dinlemek için mahkeme salonuna gelmişti. Aslında biz onun elini tutup destek olmalıydık ama o bize destek oluyordu. Onun gücü bize umut veriyordu.

Asher'ın diğer kardeşleri sol yanımda dizilmişti. Logan yerinde duramıyordu. Salladığı bacağı benimkine değiyordu ama ses etmedim.

Asher ise dönüp arkasına bakmadı. Bir kez bile.

Herkese uzlaşma şartlarını söylemiştim, yani ne olacağını biliyorlardı. Yargıcın önerilen cezayı değiştirebileceğinin de farkındaydık. Daha uzun bir hapis cezası verebilirdi. Durum daha da kötüye gidebilirdi.

Ya da belki de yargıç merhametli davranırdı. Sekiz yıl yerine altı yıl? Belki beş?

İçimden dualar ediyor, daha hafif bir ceza alması için yalvarıyordum. Yargıcın biraz merhamet göstermesi için. Asher'ın yükünü hafifletmesi için.

Asher'ın söylediği diğer şeyleri ailesine anlatmamıştım. Yüzüğümü çıkarmamı istemişti.

Okula dönmemi.

Beni mutlu edecek birini bulmamı.

Hayatıma devam etmemi.

Onu bırakmamı.

Benden ayrılmıştı.

Şerif Yardımcısı Spangler onu götürdükten sonra şok içinde donup kalmıştım. Karakoldan çıkarken sarhoş gibiydim, kalbim ağzımdaydı.

Dosdoğru eve gitmek yerine arabayla sokaklarda amaçsızca dolaştım. Sonra kendimi Evergreen Sokağı'ndaki eski evin önünde buldum.

İşte o zaman aklımı kaybettim.

Arabadan dışarı fırladım. Öfkeden deliye dönmüş hâlde, elime ne geçerse fırlatmaya başladım. Taşlar, dallar, kozalaklar... Ne bulursam. Bağırdım, ağladım, evin duvarlarına rastgele bir şeyler fırlattım.

Neyse ki hiçbir camı kırmadım.

Öfkem hâlâ geçmemişti. Sinirden köpürüyordum. İncinmiş, kızgın ve üzgündüm. Cinsel saldırıya uğramıştım ve bu alçakça hareket hayatıma bir bomba gibi düşmüş, her şeyi paramparça etmişti. Kimsenin ölmesini istemezdim ama hepsi onun suçuydu. Beni bardan dışarı sürüklemese bunların hiçbiri olmayacaktı. O yaşıyor olacaktı, Asher da şimdi mahkemeye çıkmak, hapse girmek zorunda kalmayacaktı.

Düğün hazırlıkları yapıyor olacaktık. Mahkeme salonunda oturmuş, yargıcın bizi ne kadar kötü bir geleceğin beklediğini anlatmasını bekliyor olmayacaktık.

Sert bankta huzursuzca kıpırdandım ama rahatlamam zaten imkânsızdı. Nine elimi sıktı, ben de onunkini.

Uzlaşmanın detaylarını dinlemiştik. Suçlamaları, önerilen cezayı. Önce savcılığın, sonra savunma avukatının konuşmalarını. Yasaların nasıl uygulanacağına dair açıklamaları. Savcılık Asher'ın neden hapsedilmeyi hak ettiğini anlatmış, savunma da cezanın hafifletilmesi için gereken itirazlarda bulunmuştu.

Şimdiyse konuşma sırası Asher'daydı.

Yargıç onu ayağa kaldırdı. Kalktı, hâlâ bir kez olsun dönüp arkasına bakmamıştı.

"Bay Bailey, size yöneltilen suçlamaları anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Haklarınızdan bilinçli olarak feragat ediyor ve bu itirafı kendi isteğinizle mi yapıyorsunuz?"

"Evet."

"Bay Bailey, eyaletin kabul ettiği üzere, birinci dereceden kasıtsız adam öldürme suçunu kabul etmiştir. Mahkeme ceza önerisini değerlendirdi. Asher Bailey, sizi eyalet hapisanesinde sekiz yıl cezaya mahkûm ediyorum."

Yargıç konuşmaya devam etti ama artık söylediği hiçbir şeyi anlamıyordum. Sekiz yıl. Onu benden sekiz yıl alıko-yacaklardı.

Daha da kötüsü, o sekiz yıl boyunca hapishanede hayatta kalmak zorundaydı.

Ağladığımı fark ettiğimde yanaklarım çoktan ıslanmıştı. Nine hâlâ elimi güven verir bir biçimde sıkıca tutuyordu. Logan kolunu omzuma atmış, bana sıkı sıkı sarılmıştı.

Tanrım. Gerçekten hapse girecekti.

Üniformalı bir memur Asher'a yaklaştı. Asher ellerini öne uzattı, memur kelepçeleri taktı.

Ve onu götürmek üzere hareketlendiler.

“Ne? Şimdi mi götürüyorlar?” dedi Logan. “Önce vedalaşmayacak mıyız?”

“Hayır,” dedim duygusuz bir sesle. Avukata önceden sorduğum için ne olacağını biliyordum. Bugün hapishaneye götürülecekti. “Şimdi götürüyorlar.”

Ağır çekimde yürüyordu sanki. Elleri önünde, çelik kelepçeye vurulmuş. Başı öne eğik. Attığı her adım yüreğimdeki yarayı biraz daha derinleştiriyor, yarığı oymaya çalışıyordu. Aklımdan kan kaybından ölebileceğime dair belli belirsiz bir düşünce geçti.

Asher arkasına bakmadan üniformalı memurla birlikte kapıdan çıktı. Ve işte böylece gitti. Artık yoktu.

Sevgili Asher,

Mektuba bir türlü başlayamıyorum. Onlarca kez denemişimdir. Masamın yanındaki çöpte biriken buruşuk kâğıt yığnını bir görsen... Çok saçma ama ne yazsam olmuyor. Nasıl başlanır ki? Önce hâlini hatırını mı sormalıyım?

Direkt konuya gireceğim.

Siktir git, Asher.

Böyle bir zamanda sana küfrettiğim için üzgünüm ama biz ayrılmadık.

Söylediğin şeyleri neden söylediğini anlıyorum. Benim için en iyisini yapmaya çalıştığının farkındayım ve bunu takdir ediyorum. Gerçekten.

Ama hayır, yüzüğünü çıkarmayacağım. Hayır, başka birini bulmayacağım. Hayır, hayatıma devam etmeyeceğim. Hayır, seni bırakmayacağım.

O işler öyle demekle olmuyor.

Benim için en iyisi sensin. Seni seviyorum, hayatımın büyük bölümünde sevdim. Bu değişmedi ve değişmeyecek.

Birlikte geçirdiğimiz hayatın sonuna gelmedik. Bu olanlar ruh emen, yürek burkan bir trajedi. Ama sadece izin verirse bizi mahvedebilir. Ben buna izin vermeyeceğim.

Şu anda senin tek görevin hayatta kalmak. Orada ruhunu parçalamalarına izin verme. Günleri atlatmak için ne yapman gerekiyorsa onu yap. Sonuna kadar dayanacağına güveniyorum.

Ben de burada aynısını yapıyor olacağım.

Açık konuşayım, Asher Bailey. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sekiz yıl sadece kısa bir ara, bir ömür değil. Bunu atlatabiliriz. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını farkındayım. Sen farklı olacaksın, ben farklı olacağım.

Ama o hapishane kapısından çıktığında evine, bana geleceksin. Seni bekliyor olacağım, yüzüğün hâlâ parmağымda olacak.

Her zaman sevgiyle,

Grace